ACATISTE ȘI ALTE RUGĂCIUNI ALE POSTULUI MARE

Tipărită cu binecuvântarea
Preasfinţitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Cartea Ortodoxă
2019

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Măndiță

Difuzare:

EDITURA AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7,
Sector 2, Bucureşti
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, Bucureşti
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

Acatiste şi alte rugăciuni ale Postului Mare
ISBN: 978-606-529134-8

DUMINICA ÎNTÎIA DIN POST
(A ORTODOXIEI)

ACATISTUL CHIPULUI NEFĂCUT DE OM AL DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să-i izbăvești din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit, de aceea cu nădejde strig Ție: Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Icosul 1:

Iisuse, Bunule Mântuitor, – se ruga Avgar guvernatorul Edesei – vino și la mine și vindecă-mi boala cea fără de leac, de care sufăr de mulți ani...". Asemenea și eu, plin de lepra păcatului fiind, strig către Domnul astfel:

Doamne al meu, miluiește-mă după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, fărădegea îmi șterge;

Doamne, Mântuitorul meu, cu roua milostivirii Tale, spală-mi păcatul și fărădelegea;

Doamne, întoarce-Ți Fața Ta de la păcatul meu și de fărădelegile mele curățește-mă;

Doamne, inimă curată în mine zidește și cu duh drept mă înnoiește;

Doamne, nu mă lepăda de la Fața Ta și Duhul Tău cel Sfânt să nu-l iei de la mine;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 2-lea:

Văzând dragostea și credința lui Avgar, Doamne, i-ai scris lui: „Ești fericit, Avgar, că nu M-ai văzut și ai crezut. Eu îți trimit pe ucenicul Meu care te va vindeca și-ți va hărăzi viața veșnică, ție și celor împreună cu tine". Trimite-mi și mie, Doamne, mila Ta, celui ce-Ți cânt: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Mintea nu pricepe, cum Domnul, ștergându-Și Preacurata Sa Față, a lăsat întipărit pe mahramă Chipul Său cel Sfânt și i l-a trimis lui Avgar, împlinindu-i dorința. Acesta a avut o mare bucurie, privind și sărutând chipul lui Hristos, iar eu, închinându-mă cu evlavie și credință mă rog:

Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta;

Doamne, redă-mi bucuria mântuirii și Duh stăpânitor a avea;

Doamne, Ție Unuia am greșit și rău am făcut, dar iartă-mă ca un Îndurător;

Doamne, Mântuitorul meu, vezi scârba sufletului meu și vino-mi în ajutor;

Doamne, auzi-mă, că din necazuri doar Tu mă izbăvești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 3-lea:

Plin de puterea dragostei și bucuriei, Avgar s-a închinat Chipului nefăcut de mână al Mântuitorului lumii și, căpătând vindecare, cu credință a strigat: „Hristoase Dumnezeule, cel ce se încrede în Tine, nu se va rușina în veac"; învățându-ne și pe noi să nădăjduim în mila Domnului și să-I cântăm: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având dragoste către neamul omenesc, prin ucenicul Tău ai chemat pe Avgar din bezna păcatului, luminându-i sufletul cu lumina adevărului Tău; cheamă-mă și pe mine din adâncul păcatelor, ca și eu, plângând să-Ți strig așa:

Doamne, dă-mi lacrimi de umilință ca, rugându-mă să-mi cureți fărădelegea mea;

Doamne, pătrunde-mă cu lumina dumnezeieștii cunoștințe, și condu-mă spre Împărăția Ta;

Doamne, Luminarea și Mântuitorul meu, la Tine vin, învață-mă să fac voia Ta;

Doamne, dă-mi pricepere și gonește de la mine toate ispitele și pe calea mântuirii voi umbla;

Doamne, nu-mi întoarce rugăciunea, auzi-mă și cu frica Ta să mă întărești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 4-lea:

Viforul patimilor și grijile vieții mă tulbură, iar inima mi-e cuprinsă de frica morții, de aceea strig: Doamne, n-

am pe nimenea aici să-mi ajute, scapă-mă ca odinioară pe Avgar, și fă ca împreună cu dânsul să-Ți cânt Ție: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Auzind că Iudeii Te urăsc și vor să-Ți facă rău, – scria Avgar, Doamne, vino aici și vei locui cu mine". Și eu urmând dragostea lui, din adâncul căderii mele, cu îndrăzneală te rog, Hristoase, așa:

Doamne Dumnezeul meu, intră în inima mea și rămâi pentru totdeauna cu mine păcătosul;

Doamne Dumnezeul sufletului meu, unește-mă cu Tine pe vecie, pe mine, ticălosul;

Doamne, Doamne, de Tine se lipește sufletul meu, umple-mi inima de bucurie;

Doamne, auzi-mi rugăciunea și nu mă părăsi în a credinței mele sărăcie;

Doamne, caută spre mine și cu mila Ta, inima să-mi veselești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 5-lea:

Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!" – au cântat copiii evreilor, întâmpinând pe Domnul în Ierusalim; și noi, acum, deschizând ușile inimilor noastre, Celui ce vine la noi, cu umilință îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Ce minunate cuvinte ai spus, Doamne, celor în necazuri: „Să nu se tulbure inima voastră, credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine, și veți moșteni Împărăția gătită vouă de la întemeierea lumii". Eu, însă, gândind la fărădelegile mele, Te rog, Bunule, luminează ochii min-

ții mele, ca să nu adorm în somnul morții, ci treaz să-Ți strig:

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, cred în Tine, ajută necredinței mele;

Doamne Împărate Preaputernic, trimite-mi tărie credinței și deplină încredere;

Doamne, Cel ce ai scos pe Israel din robia lui Faraon, arată-mi și mie calea și adevărul Tău;

Doamne, nu cu mânia Ta să mă cerți și nu mă părăsi pentru păcatul meu;

Doamne, Te rog din suflet, rugăciunea bolnavilor, să o primești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 6-lea:

Nu îndrăznesc, Doamne, să mă uit la Chipul Tău, sunt ticălos și nevrednic; ci ca vameșul suspinând, mă rog: curățește-mă pe mine, păcătosul, izbăvește-mă de fățărnicia fariseică și învață-mă cu inimă curată să cânt milostivirii Tale: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

În scârba mea, Mântuitorule, mi-au strălucit mângâietoarele Tale cuvinte pe care le-ai spus: „Nu vă voi lăsa pe voi singuri, voi veni la voi". De aceea și eu, ieșind din bezna deznădejdii, nădăjduiesc în iubirea Ta de oameni și mă rog așa:

Doamne, Doamne, mi se topește sufletul de durere, înțelepțește-mă și poruncile Tale voi pazi;

Doamne, Doamne, Adăpostul meu, în necazuri și scârbe nu mă părăsi;

Doamne al meu, Doamne, nevinovat fiind, ai fost socotit cu cei răi, izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc;

Doamne al meu, iartă-mă și mă primește ca pe fiul cel rătăcit, în brațele Tale când mă pocăiesc;

Doamne al meu, Doamne, din necazul de acum, Te rog să mă mântuiești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 7-lea:

Minunile Tale ai arătat, Doamne, în Icoana Preacuratului Tău Chip, căci prin el ai dăruit mângâiere tuturor pământenilor, învățându-i ca în toate scârbele și împrejurările vieții să alerge la milostivirea Ta și cu dragoste să-Ți cânte: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Purtând trup, sunt întinat de mulțimea faptelor mele cele rele, mă înfioară înfricoșata zi a Judecății și Te rog: Ușile pocăinții deschide-le mie, Dătătorule de viață, ca să-Ți strig cu David:

Doamne, auzi rugăciunea mea și îndură-Te de mine;

Doamne, al Tău sunt, înțelepțește-mă, ca viu fiind să Te cinstesc pe Tine;

Doamne, Dumnezeule, Păstorul meu, rătăcesc ca oaia cea pierdută, caută-mă și mă mântuiește;

Doamne, nu-Ți întoarce Fața Ta de la mine, pleacă-Ți urechea, auzi-mă și mă miluiește;

Doamne, îndură-Te și vindecă sufletul meu că am greșit Ție, căci iubitor de oameni ești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 8-lea:

De ziua cea înfricoșată a venirii Tale mă tem, Hristoase, mă cutremur și mă înfior, eu cel plin de păcate, dar Tu, mai înainte de sfârșit întoarce-mă, Mântuitorule, și mă mântuiește pe mine cel ce îți cânt: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Întreg ai fost iubire, o, Iisuse, spre lumea căzută și ai dăruit Chipul Tău cel sfânt, zicând duios tuturor celor în necazuri și supărări: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi". De aceea și eu cel căzut, cu îndrăzneală Te rog, Hristoase, zicând acestea:

Doamne, Păzitorul meu, ferește-mă de vrăjmașii care îmi fac supărare;

Doamne, Mântuitorul meu, scapă-mă, căci mă afund în ispite ca și în mare;

Doamne, Cel ce locuiești întru cele înalte și spre cei smeriți privești, caută spre mine și mă mântuiește;

Doamne, să nu se tulbure inima mea, ci să mărturisesc că în Numele Tău nădăjduiește;

Doamne, Doctorul cel Mare, cred că orice boală, poți să lecuiești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 9-lea:

Veniți cu dragoste și frică, toate neamurile să ne închinăm Preacuratului Chip al Mântuitorului lumii, Cel ce ne-a izbăvit din robia vrăjmașului, Biruitorul morții și al iadului și cu mulțumită să-I cântăm cântare îngerească: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Fiind atins de lepra păcatului, nu mă pricep cum să Te slăvesc mai bine, o, Milostive Stăpâne, Te mărturisesc cu toată inima că ești cu adevărat Fiul Dumnezeului celui viu, cu umilință privesc Chipul Tău cel Sfânt, zicând acestea:

Doamne Iisuse, bucuria mea, dă-mi ca să mă bucur de milostivirea Ta!

Doamne, Mântuitorul meu cel Bun, mântuiește pe robul Tău de toată necredința și fărădelegea!

Doamne, Mântuitorule, Tu ești scăparea mea, la cine voi alerga?

Doamne îndurate, nimicește cu harul Tău mânia inimii mele;

Doamne al meu, Curăție sfântă, curăță-mi inima și mintea de rele;

Doamne, Cel ce Te îmbraci cu lumina și ca cu o haină, luminează-mă pe mine cel împresurat de grijile pământești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 10-lea:

Doamne, Mântuitorul meu Cel milostiv, ridică-mi sufletul cel căzut în fapte de rușine și trupul meu slăbănogit de boală, ca oarecând pe slăbănogul de la scăldătoarea oilor și îndreptează-mă pe calea mântuirii, ca să-Ți cânt Ție: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Împărate, Veșnice Mângâietor, Hristoase adevărate, curăță-mă de toată întinăciunea, precum ai curățit pe cei zece leproși și vindecă-mă precum ai vindecat su-

fletul iubitor de arginți al lui Zacheu vameșul, ca să-Ți cânt Ție așa:

Doamne al meu, Doctorul sufletelor și al trupurilor, tămăduiește-mi rănile sufletului meu;

Doamne, Cel ce ai purtat neputințele și suferințele noastre, vindecă-mi bolile trupului meu;

Doamne, Iisuse, Ajutorul meu, ajută-mi că mi se stinge sufletul de atâta tristețe;

Doamne, Cel ce ai deschis ochii orbului, dă-mi să văd a Ta răbdare și blândețe;

Doamne, îndelung-răbdătorule, Te rog să-mi mântuiești sufletul meu de toată întristarea;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 11-lea:

Cântare de umilință aducându-Ți, cu inima zbrobită Te rugăm: Nu ne trece cu vederea, Preabunule Doamne, întoarce-Ți Fața Ta de la păcatele noastre, dar de la mine robul Tău nu Ți-o întoarce, auzi-mă căci și în necazul meu îți cânt: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Hristoase Lumina cea adevărată Care luminezi pe tot omul ce vine în lume, ia aminte la rugăciunea nevrednicului Tău rob și îndreptează viața mea după poruncile Tale, sfințește-mi sufletul ca să-Ți aduc rugăciunea aceasta:

Doamne Iisuse Hristoase – Lumina lumii, luminează-mă cu lumina Ta;

Doamne, Izvorul vieții, dă-mi viață veșnică și mă întărește în legea Ta;

Doamne Iisuse Hristoase – Soarele dreptății, cu dreptatea Ta strălucește-mi mintea mea;

Doamne, Povățuitorul lumii, învață-mă să Te iubesc din suflet și să fac voia Ta;

Doamne, Cel ce ai dat vedere orbilor, deschide-mi ușile pocăinței și de păcatul meu mă curățește;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 12-lea:

Atotputernice Doamne, cu Harul Tău, întărește-mi inima în credință, nădejde și dragoste, ca întru adâncă pocăință și împlinirea poruncilor Tale să mă învrednicesc de Împărăția Ta, unde cu cetele Sfinților Îngeri să-Ți cânt: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Doamne, Păstorul cel Bun, Tu ai zis: „Mă duc să vă gătesc loc... și iarăș voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu...". Auzind această minunată făgăduință, îndrăznesc și eu, cel cufundat în întristări, să mă apropii și să mă rog așa:

Doamne al meu, Mântuitorule, mântuiește-mă pe mine cela ce pier;

Doamne, depărtează norii necredinței, zavistiei și dușmăniei, căci Duhul Tău cel bun îl cer;

Doamne, mângâierea sufletului meu, scapă-mă din această supărare;

Doamne, scapă-mă din necaz și boală și dă-mi tămăduire;

Doamne, Împărate Preaputernic, întru Împărăția Ta să mă pomenești;

Doamne, Mântuitorul meu, vino și vindecă-mi durerile, cele sufletești și trupești!

Condacul al 13-lea:

Mântuitorul meu Cel milostiv, caută spre mine robul Tău, cel ce mă afund în marea încercărilor și a necazurilor, și precum oarecând pe Petru cel ce se afunda l-ai izbăvit, scapă-mă și pe mine cu Harul Tău cel sfânt, sfințește-mi sufletul și mă întărește pe calea mântuirii, ca să-Ți cânt cu inimă și buze curate și cu dragoste: Aliluia!

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice Icosul 1: „Iisuse, Bunule Mântuitor...”, și Condacul 1: „Văzând dragostea și credința...”.

Rugăciune

O, Preabunule, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru odinioară, Sfânta Față, a chipului Tău omenesc, ai spălat-o cu apă și ai șters-o cu mahrama, pe care minunat s-a închipuit Chipul Tău și l-ai trimis lui Avgar, guvernatorul Edesei, spre vindecarea bolii lui, că așa ai binevoit Tu.

Iată și noi păcătoșii robii Tăi, cuprinși de neputințe trupești și sufletești; căutăm Fața Ta, Doamne, si cu David întru umilință strigăm: „Nu-Ți întoarce Fața Ta de la noi”, ci abate-Ți mânia Ta de la noi, robii Tăi și fiindu-ne ajutător, nu ne respinge și nu ne părăsi. Atotmilostive Doamne, Mântuitorul nostru, închipuiește-Te în sufletele noastre, ca, trăind în sfințenie și dreptate, să-Ți fim fii și moștenitori ai Împărăției Tale. Și astfel pe Tine, Preamilostive Doamne, împreună cu Tatăl Tău Cel fără de început și cu Preasfântul Duh, neîncetat să Te slăvim în nesfârșiții veci. Amin.

ACATISTUL SFÂNTULUI GRIGORIE PALAMA ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Pe păstorul Tesalonicului, cel prea vrednic și pe luminătorul Bisericii cel prealuminat să-l lăudăm în cântări dumnezeiești; căci s-a arătat locaș al luminii celei nepătrunse și dăruiește luminare și har îmbelșugat tuturor celor ce strigă: Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Icosul 1:

Înger în lume, văzător al celor de sus, te-ai arătat, Grigorie preafericite, și cu viața ta cea dumnezeiască te-ai învrednicit de daruri îngerești; pentru aceea, minunându-ne de strălucirea ta, Părinte, strigăm:

Bucură-te, cel prin care lumina dumnezeiască strălucește;

Bucură-te, cel prin care întunericul a fost alungat;

Bucură-te, pajiște prea bine mirositoare a înțelepciunii;

Bucură-te, părtaș al învățăturii celei prea bune;

Bucură-te, înălțime neajunsă cu privirea a celor înalte;

Bucură-te, adânc neatins al darurilor duhovnicești;

Bucură-te, că ești strălucire a Bisericii;

Bucură-te, că te--ai arătat întărire ortodocșilor;

Bucură-te, al credinței luminător prea luminat;

Bucură-te, făclie de nepătruns a harului;

Bucură-te, prin care grăitorii de nebunii vor tăcea;

Bucură-te, prin care grăitorii de Dumnezeu se vor bucura;

Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 2-lea:

Ochii sufletului tău, din tinerețe, Părinte, la Hristos Împăratul ridicându-ți, ți-ai întors fața ta de la curțile împărătești și slava celor pământești ai părăsit, și cu nevoințe duhovnicești urmând pe Domnul, ai cântat: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Toată știința cea din afară ai dobândit, preafericite, ca un cunoscător și preaînțelept; dar te-ai arătat, mai apoi, înfocat iubitor al frumuseții celei nepieritoare a Înțelepciunii lui Dumnezeu, Grigorie, înțelepțind cu dumnezeieștile tale cuvinte, pe cei care cu evlavie strigăm către tine:

Bucură-te, carte a purtărilor celor cuvioase;

Bucură-te, vistierie a luminii celei nematerialnice;

Bucură-te, pomul cel mult roditor cu rădăcini de lumină;

Bucură-te, al evlaviei binemirositor laur;

Bucură-te, floare de amarante răsărită din lucrarea cea tainică;

Bucură-te, finic plin de roadele rodirii celei sufletești;

Bucură-te, că ți-ai întors față de la rătăcirea cea din lume;

Bucură-te, că ai primit harul cel dăruit de Dumnezeu;

Bucură-te, slujitor preafierbinte al lui Hristos;

Bucură-te, cel ce ești mai presus de tot ce este stricăcios;

Bucură-te, cel ce ai făcut să vieze puterile sufletului;

Bucură-te, cel ce ai omorât năvălirile patimilor;

Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 3-lea:

Te-ai îmbrăcat cu putere Sfântă în Athos, luând schima monahicească și în slăbiciunea trupului, te-ai supus pe tine la nevoințe, Grigorie fericite, strigând Celui ce te întărea pe tine: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Strălucind cu isihia și cu nevoința stăruitoare, în toate faptele și viețuirea ta, și prin rugăciunea minții te-ai unit cu Mântuitorul în taină, umplându-te de lumină dumnezeiască și luminând pe cei ce strigă către tine:

Bucură-te, candelă a isihiei;

Bucură-te, pildă a înfrânării,

Bucură-te, lucrător al rugăciunii minții;

Bucură-te, comoară a viețuirii adevărate;

Bucură-te, vas de mare preț al suflării Mântuitorului;

Bucură-te, gură de Dumnezeu purtătoare a vorbirii Duhului;

Bucură-te, că ai trecut dincolo de hotarele stricăciunii;

Bucură-te, că vezi slava lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce vezi lumina cea dumnezeiască;

Bucură-te, cel ce vezi pe Dumnezeu și ești văzut de Acesta;

Bucură-te, cel ce ai zădărnicit nebuneștile tâlcuiri;

Bucură-te, cel ce ai alungat grozave amenințări;

Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 4-lea:

Trăind în liniște, ca un Înger, Părinte, te-ai umplut de dumnezeiască strălucire, și fiind plin de lumină dumnezeiască, ai ieșit din Athos ca un soare, Grigorie, de Dumnezeu înțelepțitule, încălzindu-i pe cei care strigă ție: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Cu dumnezeiesc cuvânt, cu puterea înțelepciunii și cu învățăturile sfinte, ai respins, cugetătorule de Dumnezeu, învățătura cea rea a lui Varlaam, minunându-i pe toți cu harul tău, arătându-te învățător dumnezeiesc celor ce strigă către tine acestea:

Bucură-te, liră a evlaviei;

Bucură-te, cădere a necredincioșilor;

Bucură-te, mare învățător al Bisericii;

Bucură-te, cel plin de strălucire dumnezeiască nematerialnică;

Bucură-te, cuvântător preaînțelept al învățăturilor celor drepte;

Bucură-te, sabie cu două tăișuri împotriva tuturor vrăjmașilor;

Bucură-te, cel ce tai din rădăcină neghinele cugetului;
Bucură-te, grădinar al virtuților cerești;
Bucură-te, cel mult în cuvântul harului;
Bucură-te, cel blând în toate și fără răutate;
Bucură-te, cel ce arzi pricinile patimilor;
Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 5-lea:

Cu limba ta grăitoare de cuvinte dumnezeiești, în Sinod cu adevărat ai înfățișat dogmele cele Sfinte, Grigorie, ca unul ce ai fost de aceeași simțire cu Părinții, împreună cu care strigi: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Ierarh cugetător de Dumnezeu, vistierie a virtuților și tainic trăitor al dumnezeieștilor înălțări, ai fost cu dumnezeiască alegere păstor al Tesalonicului, dumnezeiesc și înțelept, cuvioase, auzind de la noi acestea:
Bucură-te, gura teologilor,
Bucură-te, tărie a ortodocșilor;
Bucură-te, canonul cel preadrept al preoților;
Bucură-te, icoană de Dumnezeu făurită a păstorilor;
Bucură-te, trâmbița dumnezeiască a învățăturilor celor sfinte;
Bucură-te, izvor de Dumnezeu izvorât, care izvorăști apa cea nouă;
Bucură-te, strălucit arhipăstor al Tesalonicului;
Bucură-te, apărător dumnezeiesc al ortodoxiei;
Bucură-te, slujitor al luminii dumnezeiești;
Bucură-te, învățător al vieții celei neprihănite;
Bucură-te, cel ce curățești întinăciunea sufletelor;

Bucură-te, cel ce trezești râvna credincioșilor;
Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 6-lea:

Propovăduitor al luminii dumnezeiești, cu cuvinte dumnezeiești ai devenit, ca unul ce ai fost părtaș al acesteia încă din viața aceasta, și ai întunecat cu strălucirea cuvintelor pe cei care împotriva acesteia au ridicat glasul, pe toți trezindu-i la adevăr, Grigorie, strigând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Strălucind în Sinod, ca un luminat teolog, cu gura înțelepciunii celei de negrăit, ai învățat că ființa lui Dumnezeu este de neîmpărtășit dar lucrarea lui Dumnezeu se împărtășește celor ce-ți strigă, Părinte:
Bucură-te, mare arătător al celor sfinte;
Bucură-te, dumnezeiescule arătător de Dumnezeu;
Bucură-te, tâlcuitorule al strălucirii celei de sus,
Bucură-te, strălucitule scriitor al îndumnezeirii,
Bucură-te, dumnezeiescule îndrumător al trezviei minții;
Bucură-te, călăuzitorule al rugăciunii celei dinlăuntru nerătăcite;
Bucură-te, că te--ai umplut de daruri dumnezeiești;
Bucură-te, cel ce ai văzut strălucirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce întuneci patimile înțelepților;
Bucură-te, temelie a dogmelor ortodoxe;
Bucură-te, izvor de ape dumnezeiești;
Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 7-lea:

Mare între ierarhi cu adevărat te-ai arătat, Grigorie înțelepțe, descoperitor al celor dumnezeiești, ca unul ce ai dus viață ca a Apostolilor și te-ai împodobit cu minunatele lor înfăptuiri, Cuvioase, și pe toți ai sculat să cânte: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Nectar dumnezeiesc nematerialnic și mană hrănitoare de suflet și miere din piatră izvorâtă, cum a spus David Împăratul, sunt întocmirile cuvintelor tale, Grigorie preaminunate, bucurându-i pe cei ce strigă unele ca cestea:

Bucură-te, limbă preadulce;

Bucură-te, vedere dumnezeiască;

Bucură-te, următor al Mântuitorului și cel de un chip cu El;

Bucură-te, râvnitor al Părinților și cu ei împreună sălășluitor;

Bucură-te, cerească boare care împrospătezi sufletele;

Bucură-te, duhovnicească rouă care ne răcorești pe noi;

Bucură-te, mireasmă Sfântă a viețuirii celei curate;

Bucură-te, hrană desăvârșită a ospățului sufletesc;

Bucură-te, vas al nectarului celui nemuritor;

Bucură-te, mustrător al mincinoaselor învățături;

Bucură-te, far dumnezeiesc al celor înțelepți;

Bucură-te, călăuza a popoarelor ortodoxe;

Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 8-lea:

Har străin s-a dat, îmbelșugat în revărsare, buzelor tale, arătătorule de Dumnezeu, din tine un râu mare ca din Rai izvorând, Grigorie, care udă Biserica toată, strigând Domnului: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Muntele Athosului, Părinte, împreună cu Tesalonicul, vestesc strălucitele tale lupte, și toată Biserica credincioșilor te cinstește ca pe un dumnezeiesc arătător al înțelesului Luminii celei mai presus de minte. prin care luminezi pe cei ce strigă:

Bucură-te, gura cea purtătoare de lumină;
Bucură-te, vasul cel purtător de mir;
Bucură-te, organ al strălucirii celor trei sori;
Bucură-te, țarină desăvârșită a isihiei;
Bucură-te, casă de Dumnezeu luminată a lucrării celei dumnezeiești;
Bucură-te, bogăție de neînchipuit a vieții în duh;
Bucură-te, că ai primit daruri dumnezeiești;
Bucură-te, că ai răsturnat vorbăria deșartă a lui Varlaam;
Bucură-te, cel prin care Athosul este cinstit;
Bucură-te, faimă strălucită a Tesalonicului;
Bucură-te, putere neclintită a Ortodoxiei;
Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 9-lea:

Râuri din pântecele tale curg, prin tainica revărsare din cer, cum a spus Mântuitorul, Părinte cuvioase Grigorie, adăpând inimile însetate cu apa vieții, strigând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Cu ușurință, Părinte, ai îndurat feluritele încercări, pentru mărturisirea cea bună, și precum aurul în foc încercat fiind tuturor ai strălucit urcând spre cele mai bune pe cei care cu evlavie îți strigă ție acestea:

Bucură-te, piatră a curajului;

Bucură-te, stâncă a răbdării;

Bucură-te, cel ce nu te înfricoșezi de a ispitelor năvală;

Bucură-te, cel care ai stins focul patimilor;

Bucură-te, zid de neclintit al Bisericii lui Hristos;

Bucură-te, făclie mult luminoasă a poporului binecredincios;

Bucură-te, că ai îndurat necazurile cu bucurie;

Bucură-te, că Domnului te-ai înfățișat cu slavă;

Bucură-te, propovăduitor al tainelor lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce dai credincioșilor cele mântuitoare;

Bucură-te, al sufletelor iconom dumnezeiesc;

Bucură-te, prieten preaîndumnezeit al lui Hristos;

Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 10-lea:

Cu cuvintele gurii tale, credința ortodoxă se propovăduiește în Duhul cel Dumnezeiesc; căci dumnezeieștilor Părinți de altădată împreună viețuitor și împreună simțitor făcându-te, graiurile lor laolaltă le-ai pus, Cuvioase, strigând: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Cu razele luminii celei necreate hrănindu-te, a celei ce a strălucit pe Tabor, slava și frumusețea și strălucirea

acesteia le descrii cu sfințenie, și-i trezești, sfinte, spre împărtășire de ea pe cei care strigă acestea:

Bucură-te, al luminii celei necreate tainic cunoscător;

Bucură-te, al patimilor ucigătoare de suflet izbăvitor;

Bucură-te, al slavei celei viitoare pregustare;

Bucură-te, al sufletelor celor întristate mângâiere;

Bucură-te, că ai arătat nebună înțelepciunea lui Varlaam;

Bucură-te, că ai făcut cunoscută bucuria Duhului;

Bucură-te, podoaba dumnezeiască a Arhiereilor;

Bucură-te, vistierie luminoasă a teologiei;

Bucură-te, oglindă a luminii celei nemateriale;

Bucură-te, seceră a învățăturilor celor străine;

Bucură-te, bucurie a ortodocșilor și cinste;

Bucură-te, cel ce faci să plece fruntea dușmanilor;

Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 11-lea:

Cu înaltă cugetare și cu înțelepciune dumnezeiască ai propovăduit mărețiile lui Dumnezeu și faci să crească darurile roadelor celor dumnezeiești ale Duhului, Grigorie, celor curați cu duhul, de care se împărtășesc cei ce strigă: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Luminătoare cu razele virtuților s-a arătat viața ta, Grigorie grăitorule de Dumnezeu și plină de lumină cu adevărat învățătura ta, fericite, căci lui Dumnezeu îi duci cu învățăturile tale pe toți cei care strigă unele ca acestea:

Bucură-te, izvor al învățăturii;

Bucură-te, temelie a ortodoxiei;
Bucură-te, pildă de viețuire sfântă;
Bucură-te, diademă a bisericii celei sfinte;
Bucură-te, minunat tâlcuitor al vieții de curățenie;
Bucură-te, grăitor sfânt al cuvântului harului;
Bucură-te, cel care curățești toată întinăciunea sufletelor;
Bucură-te, că îndrepți pe a mântuirii cale;
Bucură-te, făclie a strălucirilor celor nemateriale;
Bucură-te, luminător al cunoștințelor celor de sus;
Bucură-te, prin care Biserica dănțuiește;
Bucură-te, prin care tot credinciosul se bucură;
Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 12-lea:

Har dumnezeiesc cere, și mântuirea sufletelor, Grigorie, înțelepțe ierarhe, pentru cei ce vin la tine cu evlavie și cinstesc luptele tale cele strălucite, căci ca un slujitor al luminii, lumină strălucești celor ce strigă: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând suferințele tale și dumnezeieștile lupte, pe care le-ai săvârșit pentru Biserică, ceata bine credincioșilor totdeauna te laudă pe tine, Grigorie, și cu gură mulțumitoare, strigă către tine neîncetat unele ca acestea:
Bucură-te, tărie a Bisericii;
Bucură-te, neîntrecut vorbitor al credinței;
Bucură-te, cel care ai rușinat pe vorbărețul Achindin;
Bucură-te, cel care ai arătat puterea cea dăruită de Dumnezeu;

Bucură-te, cel care împreună cu Apostolii sălășluiești, ca unul ce le-ai urmat în toate;
Bucură-te, luceafăr strălucitor al Tesalonicului;
Bucură-te, dulceață a sufletului meu;
Bucură-te, luptător dumnezeiesc al ortodoxiei;
Bucură-te, strălucire a bisericii tale celei cinstite;
Bucură-te, dulce strălucire a poporului tău credincios;
Bucură-te, Sfinte Părinte Grigorie!

Condacul al 13-lea:

O, dumnezeiescule Părinte, cunoscător al tainelor celor negrăite, Grigorie, culme a părinților, primește glasul poporului tău, și dăruiește acoperământul tău tuturor; căci cu credință alergăm și Sfintei Treimi strigăm: Aliluia!

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: Înger în lume, văzător... și Condacul 1: Pe păstorul Tesalonicului...

ACATISTUL SFINTEI CRUCI

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

O, de trei ori fericită și preacinstită Cruce, ție ne închinăm credincioșii și te mărim, veselindu-ne de dumnezeiasca ta înălțare. Ca o pavăză și armă nebiruită, ocrotește și acoperă cu darul tău pe cei ce cântă: Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Icosul 1:

Îngerii din cer în chip nevăzut înconjoară cu frică Crucea cea de viață purtătoare și, văzând-o că dă credincioșilor acum har de lumină dătător, cu strălucire, se spăimântează și stau zicând către dânsa unele ca acestea:

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a lumii;
Bucură-te, slava Bisericii;
Bucură-te, că izvorăști tămăduiri cu îndestulare;
Bucură-te, că luminezi marginile lumii;
Bucură-te, lemn de viață mirositor și vistieria minunilor;
Bucură-te, preafericită și de daruri dătătoare;
Bucură-te, că ești dumnezeiesc așternut picioarelor;

Bucură-te, că te-ai așezat spre închinarea tuturor;
Bucură-te, pahar plin de curată băutură;
Bucură-te, luminător al strălucirii celei de sus;
Bucură-te, prin care se binecuvintează zidirea;
Bucură-te, prin care este închinat Ziditorul;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 2-lea:

Văzându-se Elena pe sineși întru dorire, a zis împăratului cu îndrăznire: lucrul cel preadorit sufletului tău se arată prea de bucurie osârdiei mele; căutând însă arma cea biruitoare pentru tine, precum zici, cântă: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Cunoștința cea necunoscută mai înainte, împărăteasa, cunoscând-o, a strigat către cei ce slujeau: „din sânurile pământului siliți-vă în grabă a afla și Crucea a mi-o da“, către care privind cu frică a zis, cântând așa:
Bucură-te, semnul adevăratei bucurii;
Bucură-te, izbăvirea vechiului blestem;
Bucură-te, comoară, pentru zavistie în pământ ascunsă;
Bucură-te, ceea ce te-ai arătat cu stele închipuită;
Bucură-te, cinstită Cruce cu împătrite raze în chipul focului;
Bucură-te, scară pe înălțime rezemată, mai înainte oarecând arătată;
Bucură-te, lumina Îngerilor cea cu alinare închipuită;
Bucură-te, rana demonilor cea mult suspinată;
Bucură-te, odor veselitor al Cuvântului;
Bucură-te, stingătoarea focului rătăcirii;

Bucură-te, cinstită Cruce, apărătoare a deznădăjduiților;

Bucură-te, tare apărătoare a celor ce bine călătoresc;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 3-lea:

Puterea Lemnului s-a arătat atunci, spre adevărata încredințare a tuturor, și pe cea fără de glas și moartă, spre viață o a sculat; înfricoșătoare privire celor ce vor a culege mântuire, când cântă așa: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Elena arma cea nebiruită, a alergat către fiul său, iar el, tare săltând îndată, Crucea cea prea mare cunoscând-o, se bucura, și cu săltările ca și cu niște cântări, zicea către dânsa unele ca acestea:

Bucură-te, cinstită Cruce, vasul luminii;

Bucură-te, cinstită Cruce, vistierul vieții;

Bucură-te, dătătoarea darurilor Duhului;

Bucură-te, limanul cel neînviforat al celor ce călătoresc pe mare;

Bucură-te, masa care ții ca pe o Jertfă pe Hristos;

Bucură-te, viță care porți Strugurele cel copt care dă vinul cel tainic:

Bucură-te, că păzești sceptrurile împăraților;

Bucură-te, că zdrobești capetele balaurilor;

Bucură-te, strălucită cunoștință a credinței;

Bucură-te, păzitoarea a toată lumea.

Bucură-te, binecuvântarea lui Dumnezeu către muritori;

Bucură-te, mijlocirea către Dumnezeu a celor muritori;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 4-lea:

Dumnezeiasca râvnă întru sineşi luând Elena, cu osârdie a căutat şi a aflat Crucea care în pământ era ascunsă şi pe cer împăratului se arătase, pe care lăudând-o a zis: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

În chipul soarelui s-a arătat Crucea în lume, şi toţi de luminare umplându-se şi ca şi către o stea alergând, o văd pe aceasta ca pe o pricinuitoare de bunătăţi, în mâinile cele sfinte înălţată, pe care lăudând-o au zis:

Bucură-te, raza Soarelui celui gândit;

Bucură-te, izvorul Mirului celui nedeşertat;

Bucură-te, chemarea lui Adam şi a Evei;

Bucură-te, omorârea stăpânitorilor iadului;

Bucură-te, că înălţându-te împreună acum, pe noi ne înalţi;

Bucură-te, că închinându-te pe suflete le sfinţeşti;

Bucură-te, lauda apostolilor cea în lume propovăduită;

Bucură-te, tăria nevoitorilor cea preaiubită;

Bucură-te, cinstită Cruce, mustrarea evreilor;

Bucură-te, lauda credincioşilor;

Bucură-te, prin care s-a surpat iadul;

Bucură-te, prin care a răsărit Darul;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 5-lea:

Lemnul cel de Dumnezeu dăruit, privindu-l toţi, la acoperământul lui acum să alergăm şi ca pe o armă ţinându-l, printr-însul să biruim taberele vrăjmaşilor şi, pipăind pe Cel nepipăit, cu bucurie să cântăm Lui: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzut-a lumină din cer marele Constantin, arătându-se semnul Crucii cu stele, întru care și biruind mulțimea vrăjmașilor, s-a sârguit de a descoperit lemnul Crucii și a zis către dânsul unele ca acestea:

Bucură-te, marginea sfatului celui negrăit;
Bucură-te, tăria poporului celui binecuvântat;
Bucură-te, cel ce înfrângi taberele vrăjmașilor;
Bucură-te, cel ce arzi cu văpaia pe demoni;
Bucură-te, sceptrul ceresc al împărăteștii oști;
Bucură-te, armă nebiruită a iubitoarei de Hristos oști;
Bucură-te, ceea ce dobori sprânceana barbarilor;
Bucură-te, ceea ce ocârmuiești sufletele oamenilor;
Bucură-te, izbăvitoarea multor răutăți;
Bucură-te, dăruitoarea multor bunătăți;
Bucură-te, prin care saltă purtătorii de Hristos;
Bucură-te, prin care iudeii se tânguiesc;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 6-lea:

Scară până la cer s-a făcut Crucea Domnului, pe toți suindu-i de la pământ către înălțimea cerului, ca să locuiască împreună și totdeauna cu cetele îngerilor, lăsând pe cele ce sunt acum ca pe cele ce nu sunt și știind ei a cânta: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Lumină, Mântuitorule, strălucind peste toți cei din iad, ai luminat pe cei ce zăceau jos; iar portarii iadului, nesuferind raza Ta, ca niște morți au căzut, și cei ce s-au izbăvit de dânșii, acum, văzând Crucea, cântă așa:

Bucură-te, învierea celor omorâți;

Bucură-te, izbăvirea celor ce se tânguiesc;
Bucură-te, deșertarea vistieriilor iadului;
Bucură-te, câștigarea desfătării raiului;
Bucură-te, toiag care pe oastea egipteană o ai afundat;
Bucură-te, că iarăși pe poporul israelitean l-ai adăpat;
Bucură-te, lemn însuflețit, a tâlharului mântuire;
Bucură-te, trandafir bine mirositor, a binecredincioșilor mirosire;
Bucură-te, hrana celor ce flămânzesc întru Duhul;
Bucură-te, pecetea pe care oamenii o au luat;
Bucură-te, cinstită Cruce, ușa tainelor;
Bucură-te, prin care se revarsă râuri dumnezeiești;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 7-lea:

Moise, vrând preamult truditul neam a-l mântui din stricăciune, te-ai dat lui ca un toiag, dar te-ai cunoscut lui și semn dumnezeiesc. Pentru aceea s-a spăimântat, Cruce cinstită, de tăria ta, cântând: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Cel ce de demult a dat lege văzătorului de Dumnezeu în Sinai, de voie pe Cruce s-a pironit pentru cei fără de lege, de bărbații cei fără de lege și blestemul cel vechi al legii l-a dezlegat, ca puterea Crucii văzând-o toți acum să cânte:
Bucură-te, ridicarea celor căzuți;
Bucură-te, îndreptarea celor robiți de patimile lumești;
Bucură-te, înnoirea învierii lui Hristos;
Bucură-te, dumnezeiască desfătare a monahilor;

Bucură-te, copac bine înfrunzit sub care se adăpostesc credincioșii;
Bucură-te, Lemn de prooroci grăit a fi pe pământ sădit;
Bucură-te, ajutorul împărăției împotriva vrăjmașilor;
Bucură-te, apărare tare a cetății;
Bucură-te, a Dreptului Judecător arătare;
Bucură-te, a greșiților osândire;
Bucură-te, cinstită Cruce, sprijinirea sărmanilor;
Bucură-te, cinstită Cruce, îmbogățirea săracilor;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor;

Condacul al 8-lea:

Străină minune văzând, străină viață să viețuim, mintea la cer înălțând-o; că pentru aceasta Hristos pe Cruce s-a pironit și cu trupul a pătimit, vrând a-i trage la Sine pe cei ce cântă Lui: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Tot a venit din înălțime, avându-și Dumnezeirea, singur Cuvântul cel mai înainte de veacuri și, născându-Se din Fecioară Maică și lumii arătându-Se om smerit și Crucea primind, a făcut vii pe cei ce cântă Lui:
Bucură-te, cinstită Cruce, arma păcii;
Bucură-te, semnul călătorilor;
Bucură-te, înțelepciunea și întărirea celor ce se mântuiesc;
Bucură-te, nebunia și sfărâmarea celor ce dosădesc;
Bucură-te, sad bine rodit, nemuritor și de viață purtător;
Bucură-te, floare, care ai înflorit mântuirea noastră;

Bucură-te, că împreunezi pe cele de pe pământ cu cele de sus;
Bucură-te, că luminezi inimile celor de jos;
Bucură-te, prin care stricăciunea s-a stricat;
Bucură-te, prin care mâhnirea s-a pierdut;
Bucură-te, bogăția bunătăților celor înmiite;
Bucură-te, lauda credincioșilor cea de mii de ori numită;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 9-lea:

A căzut tabăra demonilor cea cu tot felul de săgeți întrarmată și neamul evreilor s-a rușinat, văzând ei că de către toți cu dor Crucea este închinată și că de-a pururea izvorăște tămăduiri celor ce cântă: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Râurile cugetelor celor de rea credință s-au oprit, fiind pironit pe lemn Tu, Hristoase, căci, cu adevărat, nu se pricep cum și cruce ai suferit și de stricăciune ai scăpat, iar noi, învierea slăvind-o, cântăm:
Bucură-te, înălțimea înțelepciunii lui Dumnezeu;
Bucură-te, adâncimea Proniei Lui;
Bucură-te, necunoștința necuvântătorilor bârfitori;
Bucură-te, pierderea nebunilor de stele vrăjitori;
Bucură-te, că arăți învierea lui Hristos;
Bucură-te, că pătimirile Lui le înnoiești;
Bucură-te, ceea ce călcarea de poruncă a celor dintâi zidiți o ai dezlegat;
Bucură-te, ceea ce intrările raiului le-ai deschis;
Bucură-te, cinstită Cruce, cea de toți cei dreptcredincioși cinstită;

Bucură-te, a neamurilor celor necredincioase potrivnică;

Bucură-te, cinstită Cruce, doctorul celor ce bolesc;

Bucură-te, de-a pururea ajutătoare a celor ce se roagă ție;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 10-lea:

Lumea vrând a o mântui, Împodobitorul lumii la dânsa S-a pogorât în chip de negrăit și, întrupat fiind, Crucea a suferit, și pentru noi pe toate ca noi le primește; pentru aceea și izbăvindu-ne pe noi, de la toți aude: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Zid nebiruit și dumnezeiesc al lumii te înțelegem, o, purtătoare de viață Cruce, că Făcătorul cerului și al pământului pe tine gătindu-te, își întinde mâinile - străină auzire - și pe toți învață a cânta:

Bucură-te, temeiul dreptei credințe;

Bucură-te, biruința creștinilor;

Bucură-te, că pe Amalec cel gândit l-ai înfrânt;

Bucură-te, că de mâinile lui Iacov mai înainte te-ai închipuit;

Bucură-te, că tu umbrele cele prea vechi le-ai înnoit;

Bucură-te, că tu glasurile cele de prooroci grăite le-ai împlinit;

Bucură-te, că ai purtat pe Mântuitorul tuturor;

Bucură-te, că ai stricat pe stricătorul sufletelor;

Bucură-te, prin care cu îngerii ne-am unit;

Bucură-te, prin care cu lumina ne-am strălucit;

Bucură-te, că cinstindu-te, ție ne închinăm;

Bucură-te, că strigând, ție glăsuim;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 11-lea:

Cântarea toată se micșorează, vrând a urma mulțimii minunilor tale, fiindcă de-ți vom aduce ție, o preacinstită Cruce, mulțime de laude, nimic vrednic nu împlinim, față de cele ce ai dat nouă, dar cântăm: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Strălucire de lumină dătătoare, celor ce sunt întru întuneric se dăruiește Crucea aceasta de viață dătătoare, că lumina cea nematerialnică a primit-o și spre dumnezeiască cunoștință pe toți povățuiește și, înălțându-se acum, pe mintea noastră o înalță a cânta acestea:

Bucură-te, luminătorul cel ce te arăți celor ce sunt întru întuneric;

Bucură-te, stea, care strălucești lumea;

Bucură-te, fulger, care orbești pe ucigașii lui Hristos;

Bucură-te, trăsnet, care slăbănogești pe cei necredincioși;

Bucură-te, că ai strălucit cetele dreptmăritorilor;

Bucură-te, că ai risipit capiștele idolilor;

Bucură-te, al căreia chip din cer s-a arătat;

Bucură-te, al căreia dar pe vicleșuguri le-a gonit;

Bucură-te, ceea ce însemnezi omorârea trupului;

Bucură-te, ceea ce omori pornirea patimilor;

Bucură-te, pe care Hristos s-a răstignit;

Bucură-te, prin care toată lumea s-a mântuit;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 12-lea:

Har voind Hristos a da oamenilor, mâinile pe lemn își întinde și neamurile toate împreună le cheamă și Împărăția cerurilor o dă tuturor celor ce cu vrednicie și cu credință cântă cântare: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând cântarea ta, te lăudăm cu dor pe tine lemnul Domnului ca pe un însuflețit; că pe tine pironindu-se cu trupul Cel ce stăpânește peste puterile cele de sus, ne-a sfințit, ne-a mărit și ne-a învățat a zice acestea:

Bucură-te, cinstită Cruce, arma cea înțelegătoare;

Bucură-te, sfânta privire a Sfinților;

Bucură-te, înainte-propovăduirea Proorocilor și a Dreptților;

Bucură-te, purtătoare de lumină, meșteșugire a lui Hristos;

Bucură-te, frumusețea și cununa dreptcredincioșilor ocârmuitori;

Bucură-te, stăpânirea și întărirea cuvioșilor preoți;

Bucură-te, podoaba cea prealăudată a adevărului;

Bucură-te, începutul cel preabun al mântuirii;

Bucură-te, strălucirea cea luminată a tuturor;

Bucură-te, izgonirea agarenilor;

Bucură-te, făclie a luminii celei nestricate;

Bucură-te, veselia sufletului meu;

Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condacul al 13-lea:

O, întru tot cântat Lemn, pe care a fost răstignit Hristos, Cuvântul cel mai sfânt decât toți Sfinții, primind rugăciunile noastre, de toată primejdia pe toți iz-

băvește-ne și de chinurile veșnice scapă pe cei ce cântă lui Dumnezeu: Aliluia!

Acest condac se zice de 3 ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: Îngerii din cer... și Condacul 1: O, de trei ori fericită... După aceea se citește această

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, dulce Mântuitorul sufletului meu, mărturisesc înaintea Ta, întru această zi a răstignirii Tale, în care ai pătimit și ai luat moarte pe Cruce pentru păcatele noastre, că eu sunt cel ce Te-am răstignit cu păcatele mele cele multe și cu fărădelegile mele cele rele. De aceea mă rog bunătății Tale celei nemărginite, ca să mă faci și pe mine părtaș sfintelor Tale Patimi, cinstitelor răni și morții Tale celei de viață făcătoare, pentru ca să mă învrednicesc, prin darul Tău, să câștig și eu asemenea Ție, pentru dragostea Ta, precum Tu cel milostiv le-ai răbdat pentru mântuirea mea, întărindu-mă pururea cu aceeași putere și răbdare ce ai avut când Te-au răstignit nemulțumitorii evrei.

De aceea întărește-mă, Doamne, ca să pot ridica cu bucurie de astăzi înainte Crucea Ta cu deplină pocăință. Întristarea morții Tale să o simt, precum au simțit-o Preasfânta Ta Maică, ucenicii Tăi și mironosițele femei. Și-mi înviază simțirile mele cele sufletești, ca să cunoască moartea Ta, precum ai făcut de Te-au cunoscut și zidirile cele neînsuflețite, care s-au mișcat la răstignirea Ta; cum Te-a cunoscut tâlharul cel credincios și, rugându-Ți-se, l-ai primit în rai.

Dă-mi, Doamne, și mie, tâlharului celui rău, darul Tău, precum ai dat atunci aceluia, și iartă păcatele mele pentru sfintele Tale Patimi, și mă primește prin pocăință împreună cu el în rai, ca un Dumnezeu și zidi-

tor ce-mi ești. Asemenea fă cu toți creștinii, vii și morți, precum se roagă Ție în toate zilele Sfânta Biserică și le lasă lor toate păcatele și-i învredniceşte pe ei de împărăția Ta și să vadă lumina Ta și să mărească slava Ta. Mă închinăm Crucii Tale, Hristoase și zic către dânsa: „Slavă ei pentru dragostea Ta.“

Bucură-te preacinstită Cruce a lui Hristos, că prin tine s-a mântuit lumea, ridicând asupra ta pe Iisus țintuit.

Bucură-te, pom preamărit, pentru că Tu ai ținut rodul vieții ce ne-a mântuit din moartea păcatului.

Bucură-te toiagul cel tare ce ai sfărâmat ușile iadului.

Bucură-te cheia împărătească ce ai deschis ușa raiului. Mă bucur și eu, pentru că văd pe vrăjmașii Tăi surpați, iar pe prietenii Tăi că împărățesc în ceruri, pe vrăjmașii Tăi biruiți de puterea Ta, iar pe creștinii, ce Ți se închină, înarmați cu puterea Ta. O, Răstignitul meu Hristoase, câte ai pătimit pentru noi, câte răni, câte scuipări, câte batjocuri și necinste ai răbdat pentru păcatele noastre, pentru ca să ne dai pildă de adevărată răbdare! De aceea cum pot eu să fug de Cruce, văzând pe Hristos că este ridicat pe ea? Cum să-mi pară grele chinurile văzând pe Stăpânul meu că le iubește și le cere și le socotește Lui de mare cinste? Rușine-mi este, cu adevărat, de mă voi întrista de relele ce-mi pricinuiesc oamenii, sau de ispitele ce-mi aduc diavolii, trupul și gândul meu cel rău, sau pentru sărăcia și bolile ce-mi vin din voia lui Dumnezeu pentru păcatele mele, deoarece acestea toate le trimite pentru ca să mă apropie mai mult de El pentru ca să-L slăvesc și să mă pedepsesc în această viață pentru binele meu, pentru ca să mă odih-

nesc cu mai multă mărire întru Împărăția Lui cea veșnică. Și de vreme ce este așa, înmulțește-mi, Doamne, ostenelile, ispitele și durerile, dar să-mi înmulțești împreună și să-mi prisosești și răbdarea și puterea, ca să pot răbda toate câte mi s-ar întâmpla. Pentru că recunosc că sunt neputincios de nu mă vei întări, orbi de nu mă vei lumina, legat de nu mă vei dezlega, fricos de nu mă vei face îndrăzneți, rău de nu mă vei preface în bun, pierdut de nu mă vei ierta, rob de nu mă vei răscumpăra cu bogata și dumnezeiasca Ta putere și cu darul Sfintei Tale Cruci, căreia mă închin și o măresc acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

ACATISTUL SFÂNTULUI CUVIOS IOAN SCĂRARUL

După obișnuitul început se zic

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Ca pe un luceafăr ce își îndreaptă lumina fără împuținare, până la marginile lumii, te-a așezat pe tine, Domnul. Dobândind smerenie prin multe nevoințele tale și înstrăinarea de lume, ai urcat toate treptele desăvârșirii, înălțându-te la ceruri. Izbăvește-ne din nevoi, cu rugăciunile tale ca să-ți cântăm: Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Icosul 1:

Înger viețuind vreme îndelungată în pustie, ai cunoscut toate ispitele vrăjmașului. Prin înfrânare aspră și neîncetată rugăciune te-ai apropiat de Dumnezeu și cu ajutorul Lui, le-ai biruit. Pentru toate acestea îți aducem acum cântări de umilință și strigăm:

Bucură-te, că te-ai făcut monah în muntele Sinai, încă din tinerețe;

Bucură-te, că ai viețuit patruzeci de ani în pustia Tola;

Bucura-te, ca ai petrecut acolo în asprele nevoințe și rugăciune neîncetată;

Bucură-te, că ai risipit toate meșteșugirile vrăjmașului;

Bucură-te, că te-ai arătat iubitor de Dumnezeu și de oameni;

Bucură-te, Părinte însuflat de darul Duhului Sfânt;

Bucură-te, că ai mustrat pe cei ce viețuiau cu nepăsare;

Bucură-te, propovăduitorul cuvântului lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel plin de fapte bune;

Bucură-te, că ai izbăvit pe ucenicul tău, Moise, cunoscând de departe primejdia în care se afla;

Bucură-te, că ai strălucit ca o lumină în sfeșnic pentru frații din mănăstire;

Bucură-te, egumenule al Mănăstirii din Sinai;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al -lea:2

Din uneltirea celui rău, ai fost învinuit, Părinte, că înveți oamenii doar pentru a-ți aduna slavă și a te mări. Uimit de gândurile lor, un an întreg ai petrecut în tăcere spre a-i face să înțeleagă cât de mult se păgubesc prin lipsirea de învățătură. Te rugai, însă, pentru ei lui Dumnezeu ca să-i ierte și cântai cu bucrie: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

În sufletul tău bun, iubirea și smerenia s-au sălășluit în sfântă însoțire, pe drumul urcușului dumnezeiesc. Ajută-ne și nouă să dobândim aceste virtuți în chip desăvârșit și să-ți cântăm:

Bucură-te, că ai iertat pe cei care te-au învinuit pe nedrept;

Bucură-te, că apoi, ei s-au rugat de tine, să revii cu înțeleptele tale cuvântări;

Bucură-te, că i-ai sfătuit să lepede răutatea, ca să se poată apropia de Împărăția Cerească;

Bucură-te, că cereai călugărilor ascultare, desăvârșită;

Bucură-te, învățătorul lor în treptele urcușului duhovnicesc;

Bucură-te, cugetătorule de Dumnezeu;

Bucură-te, că ai știut să pui în scris cuvintele cele de Dumnezeu trimise;

Bucură-te, că ți-ai curățit sufletul cu izvoarele lacrimilor;

Bucură-te, că petreceai în priveghieri de toată noaptea;

Bucură-te, că ai știut să îmblânzești pe Dumnezeu cu rugăciunile tale;

Bucură-te, că ai viețuit cu asprime, făcându-te pildă celor împreună următori cu tine;

Bucură-te, defăimătorul nestatorniciei și al tulburărilor lumești;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 3-lea:

Petrecând viață pustnicească ai căutat să dobândești nepătimire și apropierea de Dumnezeu. Pentru aceasta te rugai neîncetat, cerându-o de la Dumnezeu pe Care cu glas mulțumitor Îl lăudai în toată vremea cu cântarea: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Ai scris ucenicilor tăi cuvinte îndelungat, de Dumnezeu insuflate și pline de înțelepciune învățându-i să stăruie în petrecerea pustincească. Iar aceștia, cu inimă mulțumitoare ți-au adus laude așa:

Bucură-te, că prin credință dreaptă ți-ai întraripat mintea către Dumnezeu;

Bucură-te, că ai luat pe umerii tăi și ai purtat Crucea lui Hristos;

Bucură-te, că trupul ți-ai înfrânat, prin nevoințele sihăstrești;

Bucură-te, că ai dobândit pe cele de sus, nesocotind pe cele de jos;

Bucură-te, că ai lăsat lumea și te-ai sălășluit în pustie;

Bucură-te, că prin nevoințe duhovnicești ai biruit pe stăpânul patimilor;

Bucura-te, cel ce ai strălucit prin nevoințele tale;

Bucura-te, că ai viețuit pe pământ întocmai ca Îngerii;

Bucură-te, că acum petreci în locașurile de odihnă ale vieții;

Bucura-te, ca ne ajuți și nouă să purtăm lupta pentru mântuire;

Bucură-te, cel ce ai alungat din sufletul tău toată iuțimea și mânia;

Bucură-te, că numai așa ai aflat netulburarea ca pe o plăcută odihnă;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 4-lea:

Mult te-ai trudit pentru dobândirea smereniei, încă de la intrarea în mănăstire, ca armă nebiruită împotri-

va diavolului dar și sărăcia cea de bună voie, precum și dragostea de frați. Acestea toate au făcut să fii socotit în rândul părinților înțelepți ai pustiului, care lăudau neîncetat pe Dumnezeu, cu cântarea: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Ascultarea desăvârșită și curăția inimii te-ai nevoit a le dobândi cât ai viețuit în mănăstire, spre a putea sta împotriva meșteșugirilor diavolești. De aceea și noi așa îți strigăm:

Bucură-te, căci cu focul dragostei de Hristos ai ars gândul cel aducător aminte de rău;

Bucură-te, că ai arătat cale ușoară de mântuire prin îndepărtarea acestui gând;

Bucură-te, că ai strălucit în chip mununat cu razele iubirii frățești;

Bucură-te, că ne-ai arătat nouă căile mântuirii;

Bucură-te, că pe acestea ai călătorit până la sfârșit;

Bucură-te, că din cer ai primit harul răbdării;

Bucură-te, că astupi gurile clevetitorilor cu învățăturile tale înțelepte;

Bucură-te, că prin ele ne povățuiești pe cărarea virtuților;

Bucură-te, că ai făcut din virtuți trepte de înălțare către cer;

Bucură-te, cel ce ai nimicit cursa demonilor;

Bucură-te, că ne acoperi cu darul tău spre a nu ne vătăma de ele;

Bucură-te, că ești povățuitor iscusit al monahilor;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 5-lea:

Pocăința ridică, iar plânsul bate la ușa cerului. Așa ne-ai învățat și tu însuți pildă ne-ai lăsat, vărsând lacrimi de pocăință și cântând în toată vremea slavoslovia dumnezeiască: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Ai lepădat îndrăzneala obiceiurilor lumești și ai viețuit în liniște, urând tulburările vieții și zgomotul petrecerii lumești, iubitoare de plăceri. Pentru aceea și noi, cu inimă smerită îți cântăm:

Bucură-te, că ai înfrânat pornirile limbii cu posturile tale aspre;

Bucură-te căci cu înțelepciune ți-ai petrecut viața în liniște;

Bucură-te, cel ce ai urât multa vorbire, socotindu-o ca pe o negură a păcatului;

Bucură-te, slujitorul fără de prihană al lui Dumnezeu;

Bucură-te, iubitorule al adevărului;

Bucură-te, că ai fugit de împărtășirea cea amară a minciunii;

Bucură-te, far călăuzitor al călugărilor;

Bucură-te, înțelept văditor al vicleșugurilor demonilor;

Bucură-te, iubitorule de nevoință;

Bucură-te, că prin aceasta ai alungat trândăvia;

Bucură-te, că ai alungat prin rugăciuni mâhnirea;

Bucură-te, că te-ai arătat dascăl înfrânării;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 6-lea:

Ai iubit smerenia ca pe cea mai de preț podoabă a sufletului, socotindu-o maica tuturor darurilor și poartă a Împărăției Cerului, numai prin ea intrând cei aleși. Pe aceasta ai păstrat-o ca pe o comoară ce nu poate fi jefuită, mulțumind lui Hristos și cântând cu dragoste: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Ai fugit în toată viața de lăcomia pântecelui, din care izvorăște mulțime de patimi și prin înfrânare ai reușit să scapi de ea. Ajută-ne și nouă nevrednicilor să ne putem înfrâna, ca să-ți cântăm acestea:

Bucură-te, cel ce ai dobândit smerenia întru toate;

Bucură-te, că prin postire ai sugrumat patimile;

Bucură-te, că i-ai rușinat pe demoni cu înfrânarea ta;

Bucură-te, că prin nevoințe ai omorât poftele trupului;

Bucură-te, de Dumnezeu grăitorule, Ioane;

Bucură-te, că mult ai iubit curăția;

Bucură-te, că ai urât dezmierdarea;

Bucură-te, că prin lumina credinței ai fugit de întunericul patimilor;

Bucura-te, că prin curăția gândurilor ai biruit pornirile patimilor;

Bucură-te, slujitor vrednic al Preasfintei Treimi;

Bucură-te, că ai nimicit idolii patimilor;

Bucură-te, mărturisitorule al dreptei credințe

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 7-lea:

Precum făclia în sfeșnic și tu, Sfinte, nu ai ascuns înțelepciunea dată de la Dumnezeu ci ai adunat toate cunoștințele tale duhovnicești, și ai scris Scara Raiului. Aceasta s-a arătat călăuză pe drumul spre desăvârșire pentru mulți. Cu inimă plină de bucurie îți aducem ție mulțumire și cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Hrană sufletească celor binecredincioși s-a arătat scrierea ta, Sfinte Ioan, bucurând multe suflete, care îți cântă acestea:

Bucură-te, că te-ai arătat mult milostiv față de toți;

Bucură-te, că ai fost cu adevărat iubitor de Dumnezeu;

Bucură-te, Părinte, care ai trăit ca un nematerialnic;

Bucură-te, cel ce locuiești în cer împreună cu Îngerii;

Bucură-te, că te-ai luminat cu rugăciuni stăruitoare;

Bucură-te, fericite, care ai petrecut în multă cumpătare;

Bucură-te, luminătorule al lumii;

Bucură-te, păstor treaz al turmei lui Hristos;

Bucură-te, că adeseori ai petrecut în privegheri;

Bucură-te, că rugăciunile tale au fost auzite în cer;

Bucură-te, slujitorule neobosit al lui Hristos;

Bucură-te, că ochiul minții la cele de sus l-ai avut mereu ațintit;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 8-lea:

Prin smerenie ai primit de la Dumnezeu har și ai adunat alese învățături de la cei care în felurite locuri

și în felurite chipuri se nevoiau duhovnicește. Potolind pornirile sufletului și ale trupului prin înfrânare, ai stins văpaia patimilor și te-ai învrednicit a da slavă lui Dumnezeu și a-I cânta: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Împodobit cu înțelepciunea și cu smerenia, Sfinte Părinte Ioan, ai cunoscut adâncul tainelor dumnezeiești și pe acestea, le-ai descoperit prin cuvânt și faptă celor care căutau pe Dumnezeu. Pentru aceea, primind a ta învățătură și noi ne luminăm și, după datorie, așa îți cântăm:

Bucură-te, că ai descoperit tainele dumnezeiești;

Bucură-te, că prin viața ta sfântă te-ai făcut locaș lui Dumnezeu;

Bucură-te, că numai lui ai slujit cu credință, nădejde și dragoste;

Bucură-te, că ai dobândit har de la Dumnezeu;

Bucura-te, că ne ești folositor prin rugăciunile tale neîncetate;

Bucură-te, că celor ce se pocăiesc le mijlocești iertare de păcate;

Bucură-te, că celor ce se roagă ție le întinzi mână de ajutor;

Bucură-te, că ești mult-milostiv și îndurător;

Bucură-te, de rugăciuni neîncetate iubitor;

Bucură-te, al lenevirii și nepăsării aspru mustrător;

Bucură-te, cel ce ai fost mai înainte văzător;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 9-lea:

Scara virtuților, o ai scris, lăsând tuturora învățătura și povățuirea suirii credinciosului pe treptele urcu-

șului duhovnicesc prin iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni. Mulțumitori fiind noi nevrednicii pentru un dar ca acesta, cântăm lui Dumnezeu Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Cunoscând și noi învățătura cea mântuitoare pe care, în chip lămurit, o ai descoperit și văzând cât de departe suntem de împlinirea acesteia în viața noastră, cu umilință te rugăm; ajută-ne prin rugăciunile tale, Sfinte Preacuvioase Părinte, să urcăm și noi pe treptele acestui urcuș duhovnicesc și cu mulțumire să-ți strigăm:

Bucură-te, că ai nimicit cu sabia dreptății șovăielile celor îndoielnici;

Bucură-te, că te-ai arătat înfricoșător duhurilor necurate;

Bucură-te, că ai călcat în picioare mărirea cea deșartă;

Bucură-te, că în ascuns ai adus lui Dumnezeu nevoințele tale;

Bucură-te, că mare război ai ridicat împotriva patimilor, biruindu-le;

Bucură-te, că ai rănit pe vrăjmașul cel mândru și plin de îngâmfare;

Bucură-te, cel ce te-ai arătat smerit cu inima;

Bucură-te, cel cu purtări nevinovate;

Bucură-te, că te-ai sălășluit în locul celor blânzi;

Bucură-te, cel ce cu blândețe ai viețuit;

Bucură-te, iubitorul smereniei, pe care o socoteai maică și păzitoare a tuturor virtuților;

Bucură-te, că ai auzit smerenia ca temelie a dumnezeieștii ridicări;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 10-lea:

Toată viața ta, Părinte Ioan, a fost o neîntreruptă rugăciune. Aprins fiind de o mare dragoste față de Dumnezeu, căutai să nu te desparți nici o clipă de El, rostind neîncetat cuvinte dumnezeiești și vorbind cu El în rugăciune. Acesta era prietenul tău de nădejde, Căruia Îi cântai din inimă: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Prețuit ca stareț și povățuitor, nu numai călugării, dar și mirenii te căutau. Iar tu, Sfinte, n-ai ținut lumina sub obroc, ci ai dezvăluit tuturor învățăturile sfinte și mântuitoare despre urcarea omului pe trepte duhovnicești, spre desăvârșire și sălășluirea lui în cer. Bucurându-ne că ne-ai învățat pe noi aceste taine, îți aducem laudele noastre:

Bucură-te, că te-ai făcut părtaș al harului Duhului Sfânt;

Bucură-te, că ai umplut pe toți de dumnezeiasca luminare;

Bucură-te, învățătorul nostru, că prin faptele tale bune, te-ai făcut nouă pildă;

Bucură-te, că ne-ai învățat, prin cuvinte, dar și prin fapte;

Bucură-te, minte prea înaltă;

Bucură-te, că ai înțeles adâncul tainelor dumnezeiești;

Bucură-te, că prin rugăciune și viață curată ai putut vedea cele viitoare;

Bucură-te, cel ce te-ai arătat ca un foc dumnezeiesc;

Bucură-te, că ai ars spinii patimilor cu nevoința;

Bucură-te, că ai ajuns la desăvârșita nepătimire;

Bucură-te, că te-ai ridicat cu mintea materialnică la cele nemuritoare;

Bucură-te, căci cu flacăra rugăciunii ai înfricoșat cetele demonilor;

Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 11-lea:

Întraripat de dragoste dumnezeiască, te-ai făcut slujitor ales al lui Hristos; pe Care L-ai iubit, totdeauna. Cu fapte bune și cu multe osteneli, ai străbătut cerurile cântând cântarea de laudă: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Vorbitor cu Dumnezeu, L-ai lăudat necontenit, asemănându-te slujitorilor Săi celor netrupești din ceruri, ca și când ai fi fost fără de trup. Și noi, dorind a urma ție în sfințenia vieții, te rugăm să ne ajuți cu rugăciunile tale ca din tot sufletul să-ți urmăm ție și să-ți cântăm acestea:

Bucură-te, că ai urcat pe scara virtuților, până la măsura sfințeniei;

Bucură-te, că ai avut credință tare;

Bucură-te, că ai avut sufletul înflăcărat de dragostea lui Hristos;

Bucură-te, că ai petrecut având nădejde neclintită în Dumnezeu;

Bucură-te, că ne înalți mintea spre bunătățile cele viitoare;

Bucură-te, că ne umpli sufletul cu mireasma Duhului Sfânt;

Bucură-te, că ridici pe cei căzuți în deznădăjduire;

Bucură-te, cel ce ne arăți că, trăind în lenevire, ne îndepărtăm de Dumnezeu și de mântuire;

Bucură-te, că ne eşti liman de izbăvire;
Bucură-te, că pe toţi ne chemi la mântuire;
Bucură-te, făclie ce luminezi negura neştiinţei;
Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înţeleptule dascăl!

Condacul al 12-lea:

Întru adâncă smerenie ai vieţuit pe pământ, pustniceasca petrecere iubind, şi ne-ai învăţat ca şi noi pe această temelie să aşezăm nevoinţele noastre în urcuşul către desăvârşire. Iar acum, în Împărăţia cerurilor bucurându-te, împreună cu toţi Sfinţii cere de la Dumnezeu să ne dăruiască şi nouă mână de ajutor spre mântuirea sufletelor noastre, ca împreună cu voi să-I cântăm în veşnicie: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cunoscând scurtimea vieţii pământeşti, ne-ai îndemnat, Sfinte Părinte, să preţuim fiecare clipă şi să lucrăm pentru mântuirea noastră. Ne-ai învăţat să fugim de vorbirea deşartă şi să iubim pe Dumnezeu în rugăciune. Pentru aceasta cu graiuri mulţumitoare îţi aducem cântare, aşa:

Bucură-te, că ai păstorit, ca stareţ, Mănăstirea din Sinai;

Bucură-te, că ai povăţuit duhovniceşte cu multă sârguinţă;

Bucură-te, că asemenea unei scări ai văzut calea mântuirii;

Bucură-te, că prin aceasta nu rătăcim din calea cea dreaptă;

Bucură-te, că tu ai urcat calea sfinţeniei din treaptă în treaptă;

Bucura-te, că acum în ceruri te veseleşti;

Bucură-te, că te bucuri cu cetele îngerești;
Bucură-te, ca ne-ai arătat și nouă pildă de nevoințe duhovnicești;
Bucură-te, că pururea te rogi lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, că mijlocești pentru mântuirea fiilor tăi;
Bucură-te, că ai fost marilor Părinți următor;
Bucură-te, al nostru Părinte povățuitor;
Bucură-te, Sfinte Cuvioase Ioan, înțeleptule dascăl!

Condacul al 13-lea:

O, înțelepte și smerite, Părinte Ioan, care ai știut a neguțători bine talantul cel încredințat ție și te-ai ostenit, în slujba oamenilor, spre a-i aduce la mântuirea sufletelor, ascultă rugăciunea noastră și primește acest smerit dar, de la noi cei ce te cinstim pe tine și te roagă Bunului Dumnezeu să ne ierte greșelile noastre, și să ne dea vreme de pocăință, ca să putem urca și noi aceste trepte ale desăvârșirii sufletești, și să fim împreună cu tine și cu toți Sfinții, moștenitori ai veșnicei vieți în Împărăția Cerurilor aducând cântare: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: „Înger, viețuind vreme îndelungată“ și Condacul 1: „Ca pe un luceafăr...”

Rugăciune către Cuviosul Părinte Ioan

Sfinte Părinte Ioan, bunul nostru învățător pe calea smereniei, a curăției și a înfrânării, cunoscătorul atâtor sfaturi duhovnicești, pe care ni le-ai împărtășit și nouă, învățându-ne să viețuim în frică de Dumnezeu și în smerenie, roagă-te Bunului Dumnezeu să se milostivească și asupra noastră și să ne ajute, să ne luminăm dumnezeiește, scoțând din inima noastră cea păcătoa-

să, toate relele, gândite sau făptuite, curățindu-ne și făcându-ne părtași ai Slavei Sale.

Învrednicește-ne, cu rugăciunile tale, să ne ridicăm din deznădăjduire și să fim bineplăcuți lui Dumnezeu. Ajută-ne să putem urca și noi treptele către desăvârșire. Îndepărtează de la noi lăcomia pântecelui, care este pricina multor patimi. Alungă de la noi, cu puterea rugăciunilor tale, pofta câștigului necinstit, patima desfrânării, beția și mândria care ne robesc trupul și ne întinează sufletul. Luminează-ne ca să cunoaștem tainele dumnezeiești și îndreaptă gândul nostru către cele cerești. Dă-ne să iubim rugăciunea și depărtează de la noi toată grija cea lumească. Întărește-ne în iubirea de Dumnezeu și de aproapele și în lucrarea faptelor bune, pentru care Înduratul și Mult Milostivul Mântuitor, Domnul nostru Iisus Hristos, să se milostivească spre noi, iertându-ne păcatele și făcându-ne vrednici de desfătarea raiului, în vecii vecilor. Amin.

ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ DIN POSTUL MARE

CANONUL CEL MARE

Al Sfântului Andrei Criteanul Ierusalimiteanul

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi slăvi pe El; Dumnezeul părintelui meu și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit» *(de 2 ori)*.

Stih: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.**

De unde voi începe a plânge faptele vieții mele celei ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, acestei tânguiri de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și îndepărtează-te de acum de nebunia cea mai dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, și de Împărăția cea pururea fiitoare și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală mâncarea cea nechibzuită.

În locul Evei celei trupești, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare gândul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele plăcute, și gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate a fost lepădat Adam din Eden, nepăzind singura Ta poruncă, Mântuitorule. Dar eu, care am călcat totdeauna cuvintele Tale cele dătătoare de viață, ce voi pătimi?

Covârșind eu de bunăvoie uciderea lui Cain, m-am făcut cu știință ucigaș al sufletului, umplându-mi trupul de viermi, și războindu-mă împotriva lui, cu faptele mele cele rele.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri bineprimite nu Ți-am adus Ție niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain așa și noi, ticălosule suflete, am adus fapte murdare Făcătorului tuturor și jertfă vrednică de mustrare și viață netrebnică; pentru acestea ne-am și osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase și suflare și viață; dar, o! Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorul meu, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănile sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește le-au pus înlăuntrul meu gândurile cele ucigătoare.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știu că ești iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemând pe cel rătăcit.

Pe mine cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe nu mă lăsa în iad, deșert, ci, mai înainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în gândurile mele; cu totul sunt rănit acum de ele și plin de bube; dar Tu însuți venind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul, văzându-mă mai înainte, a trecut de mine, și levitul, văzându-mă gol în nenorocire, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venind de față, miluiește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Vremea este a pocăinței, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi iertare de greșeli.

Să nu mă urăști, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la Fața Ta; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi iertare de greșeli.

Greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mă mântuiește.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale le-am lepădat, și mi-am trecut toată viața cu pofte, neîngrijin-

du-mă și lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule: Măcar la sfârșit mântuiește-mă.

Bogăția sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de virtuți creștinești și, flămânzind, strig: Părinte al îndurărilor, apucând înainte, miluiește-mă.

Înaintea Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, cercetând cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Stih: Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu-mi dă har luminător, din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor; și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite, și toată virtutea, ca pe una singură, cu multă cucernicie ai săvârșit-o.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale, Andrei, scapă-ne de patimile cele fără de cinste și te rugăm să ne arăți părtași acum împărăției lui Hristos, pe noi cei ce te lăudăm pe tine, strălucite, cu credință și cu dragoste.

Slavă..., *a Treimii:*

Treime, Ființă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folosirea celor ce te laudă pe tine, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o Stăpână Curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Și iarăși se cântă în amândouă stranele, irmosul: Ajutor și acoperitor...

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Ia aminte, Cerule, și voi grăi; și voi lăuda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup» *(de 2 ori)***.**

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Ia aminte, Cerule, și voi grăi; pământule, primește în urechi glasul celui ce se pocăiește lui Dumnezeu și-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și primește mărturisirea mea cea călduroasă.

Mai mult decât toți oamenii, eu însumi am greșit Ție; ci Te milostivește, Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăților M-a cuprins, Milostive Doamne; ci, ca lui Petru, întinde-mi și mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, și eu le vărs înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Întunecatu-mi-am, frumusețea sufletului cu plăcerile poftelor, și cu totul toată mintea țărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut mie, Ziditorule, dintru început; și pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfătuirea, și mă rușinez.

Căutat-am la frumusețea pomului, și mi s-a amăgit mintea; și acum zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pe spatele meu toți mai-marii răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi-zidită și podoaba mea; și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi țesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bunăvoința mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină împestrițată și sângerată rușinos, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Pătat-am haina trupului meu, și am întinat cu totul podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimilor, și în stricăciunea cea materialnică; și pentru aceasta acum vrăjmașul mă necăjește.

Viață iubitoare de cele materiale și iubitoare de averi alegând eu în loc de sărăcie, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcămintea de multe feluri a gândurilor rușinoase și sunt osândit.

Îngrijitu-m-am cu deadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seamă de cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcându-mi urâțenia chip patimilor mele, prin pofte iubitoare de plăceri, mi-am stricat frumusețea minții.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumusețea chipului celui dintâi; dar ca pe drahmă, oarecând, căutându-mă, așa mă află.

Păcătuit-am ca și desfrânata și strig Ție: Eu însumi am greșit! Primește, Mântuitorule, ca mir și lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David și m-am umplut de noroi; dar Tu, Mântuitorule, spală-mă și pe mine cu lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ție ca și vameșul; Mântuitorule, curățește-mă; că nimeni din cei din Adam n-au greșit Ție, ca mine.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință; ci Tu însuți acestea, Mântuitorule, dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, Tu mă cheamă și mă primește ca un bun, pe mine cel ce mă pocăiesc.

Ascultă suspinurile sufletului meu, și primește picăturile ochilor mei, Doamne, și mă mântuiește.

A Născătoarei:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung, ca să ne mântuim noi.

Alt canon

Irmosul:

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană, și apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta și cu tăria Mea».

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă, suflete al meu, pe Domnul, Cel ce strigă, și te depărtează de la păcatul cel dintâi; și te teme, ca de un Judecător și Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, mult-păcătosule suflete? Numai lui Cain celui dintâi și lui Lameh aceluia? Ucigându-ți cu pietre trupul prin fapte rele, și omorându-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de lege întrecându-i, o, suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cel ce a fost mutat la cer, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viața drepților.

Tu însuți, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău, și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul, și faptele și viața; și ai rămas afară de corabia cea mântuitoare.

Bărbat am ucis spre rană mie, și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ți trupul și mintea pătându-ți.

O, cum am râvnit lui Lameh, celui mai înainte ucigaș! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr și trupul ca pe un frate mi-am ucis, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

Turn ți-ai închipuit să zidești, o suflete, și întăritură să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul voile tale, și de n-ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomenilor; iar tu ți-ai aprins focul gheenei întru care va să arzi, o, suflete.

Rănitu-m-am, vătămatu-m-am, iată săgețile vrăjmașului au pătruns sufletul meu și trupul. Iată, rănile și bubele și zdruncinăturile strigă, și vătămăturile patimilor mele cele de voie alese.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce ispitesc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, judec pe orfan și pe smerit și pe sărac.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Întins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundată întru adâncul răutăților, și ți-a întins mâna de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, căutând cu adevărat întoarcerea ta!

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; și în pustiile cele neumblate hrănindu-te, și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvârșind!

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Să vedem, să vedem, o, suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu și a Stăpânului; pentru aceasta, mai înainte de sfârșit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând: Cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., *a Treimii:*

Treime fără început, nezidită, nedespărțită Unime, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit; a Ta zidire sunt, nu mă

trece cu vederea; ci mă iartă și mă izbăvește de osânda focului.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, și limanul celor înviforați, pe Milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L îndurat și mie cu rugăciunile tale.

Și iarăși se zice, în amândouă stranele, irmosul al doilea:

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană, și apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta și cu tăria Mea».

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întărește inima mea» *(de 2 ori)***.**

Foc de la Domnul plouând, oarecând, a ars Domnul de demult pământul sodomenilor.

În munte scapă, suflete, ca Lot acela și apucă și te izbăvește în Sigor.

Fugi de aprindere, o, suflete! Fugi de arderea Sodomei! Fugi de pieirea cea din dumnezeiasca văpaie!

Mărturisescu-mă Ție, Mântuitorule: păcătuit-am, păcătuit-am Ție fără măsură; dar lasă-mi, iartă-mi, ca un îndurat.

Păcătuit-am Ție, eu singur păcătuit-am mai mult decât toți; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu ești Păstorul Cel Bun; caută-mă pe mine mielul și, rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi.

O, Treime, Unime Dumnezeule, mântuiește-ne pe noi de înșelăciune și de ispite și de primejdii!

A Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluiește-ne pe noi.

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu! Bucură-te, scaunul Domnului! Bucură-te, Maica vieții noastre.

Alt canon:

Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clintită; că însuți ești sfânt și Domn» *(de 2 ori)*.

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine, surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai înainte de sfârșit: Greșit-am! Milostivește-Te și mă mântuiește.

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție! Milostivește-Te spre mine. Că nu este cineva între oameni, din cei ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu greșelile.

Lui Ham aceluia, batjocoritorul de tată, urmând, suflete, n-ai acoperit rușinea aproapelui, cu fața înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit, ticălosule suflete, și moștenire desfătată n-ai luat, ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pământul care izvorăște de-a pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moștenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a lăsat oarecând pământul părinților și s-a făcut străin. Urmează și tu alegerii aceluia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrânețe vânatul făgăduinței.

Înțelegând pe Isaac, ticălosule suflete al meu, că a fost jertfit tainic jertfă nouă, cu ardere de tot Domnului, urmează voinței lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că a fost gonit ca un fecior din slujnică; trezește-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să suferi ceva asemenea.

Agarei egiptencei celei de demult te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bunăvoia ta, și născând semeția, ca pe un nou Ismael.

Scara lui Iacov o știi, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ spre cele cerești; pentru ce n-ai avut treaptă tare, credința cea dreaptă?

Preotului lui Dumnezeu, și împăratului celui înstrăinat între oameni de viața lumii, urmează, adică asemănării lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomei; sus în Sigor mântuiește-te!

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de flacăra a toată pofta cea nebunească.

Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă strig Ție, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostivește, Iubitorule de oameni, și dăruiește iertare celor ce se roagă Ție cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cuprins sunt de tulburarea valurilor și de furtuna păcatelor. Dar, tu, maică, mântuiește-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăințe.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, cuvioasă, către preamilostiva Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tale deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale dăruiește-mi și mie iertare datoriilor, o Andreie, arhiereule al Cretei; că tu ești învățător preaales al pocăinței.

Slavă..., *a Treimii:*

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, Care ești lăudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Pe Fiul Cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că alăptând, ai rămas fecioară.

Și iar irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clintită; că însuți ești sfânt și Domn»

Apoi Sedealna, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Luminători de Dumnezeu luminați, cei ce înșivă ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pe noi cei ce suntem în întunericul vieții, ca să umblăm acum, ca

în zi, cu bunăcuviință, întru lumina postului, alungând patimile cele de noapte, și să vedem și noi luminatele Patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă..., *altă Sedealnă, glasul al 8-lea:*

Podobie: Porunca cea cu taină...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleși, aduceți acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toți curgerea postului, săvârșind rugăciuni cu umilință, și săvârșind virtuți cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducând.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Același glas și podobie:

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii, Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel necuprins, Care S-a născut în chip de negrăit din tine mai presus de gând, să dăruiască lumii pace curată și să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârșit, și să învrednicească pe robii tăi împărăției cerești, pentru bunătatea Sa cea prea multă.

Apoi se citește viața Preacuvioasei Maria Egipteanca, de la jumătate. După aceasta, Tricântarea de Joi, fără metanii.

Cântarea a 4-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău și m-am temut, înțeles-am lucrurile Tale și am slăvit puterea Ta, Stăpâne».

Apostolii lui Hristos cei luminați, care au viețuit cu înfrânare, ușurează nouă vremea postului, cu dumnezeieștile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece coarde, ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, tulburând cântările cele viclene.

Cu ploile duhului ați adăpat toată lumea, alungând, preafericiților, seceta mulțimii zeilor.

A Născătoarei:

Mântuiește-mă pe mine, cel care mă smeresc, care am viețuit cu semeție, tu care ai născut pe Cel ce a înălțat firea cea smerită, Preacurată.

Altă Tricântare, același glas:

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Preacinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pe Ziditorul tuturor ca să ne miluiască pe noi, care te lăudăm pe tine.

Fiind ca niște lucrători ai lui Hristos, Apostoli, și lucrând cu dumnezeiescul Cuvânt, toată lumea, I-ați adus totdeauna roade.

Vie v-ați făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că ați izvorât în lume vinul Duhului, Apostoli.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Sfântă Treime asemănătoare, Care ești mai presus stăpânitoare, cea preaputernică, Părinte, Cuvântule și Duhule Sfinte, Dumnezeule, lumină și viață, păzește turma Ta.

A Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului. Bucură-te, sfeșnic purtător de făclie. Bucură-te, muntele sfințirii, chivotul vieții, cortul Sfintei Sfintelor.

Alt Canon

Irmosul:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut: că aveai să Te naști din Fecioară, și oamenilor să Te arăți, și a grăit: Auzit-am auzul Tău și m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne» *(de 2 ori)***.**

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, Drepte Judecătorule; că de am și păcătuit eu însumi ca un om, și mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te îngrijești, nu te pregătești; vremea se scurtează, scoală-te; aproape lângă uși este Judecătorul: ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne tulburăm?

Deșteaptă-te, o, sufletul meu! Ia seama faptelor tale pe care le-ai făcut, și adu-le la vedere; varsă picături de lacrimi; spune cu îndrăzneală faptele tale și cugetele tale lui Hristos, și te îndreptează.

N-a fost în viață păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul și cu știința, și cu fapta păcătuind, ca altul nimeni nici odinioară.

Din aceasta m-am judecat, din aceasta m-am osândit, eu, ticălosul, adică din cugetul meu, decât care nimic nu este în lume mai puternic; Judecătorule, Mântuitorul meu și cunoscătorule, cruță-mă, izbăvește-mă și mă mântuiește pe mine, robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare și a înălțării gândului; deci, de voiești să viețuiești cu lucrarea și cu cunoștința și cu înălțarea gândului, înnoiește-te.

Arșița zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă și frigul nopții a suferit, în toate zilele făcând câștig; păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amândouă femeile.

Prin două femei înțelege, fapta și cunoștința întru înaltă gândire: prin Lia fapta, ca ceea ce a fost cu mulți copii; iar prin Rahela, gândirea, ca cea mult-ostenitoare. Că fără de osteneli nici fapta, nici gândirea nu se vor săvârși, suflete.

Priveghează, o, suflete al meu, și te fă deosebit, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândești fapta cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus cu gândirea, și să te faci negutător de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ți-a făcut ție tainic, suflete al meu, scară spre suirea cea de faptă, pe fiii săi, ca pe niște temeiuri și trepte, ca niște suișuri preaînțelepțește așezându-i.

Lui Esau cel urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naștere, a frumuseții celei dintâi; și de la binecuvântarea părintească ai căzut, și îndoit teai amăgit, ticălosule, cu fapta și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăiește-te.

Edom s-a chemat Esau, pentru marea înverșunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu plăcerile întinându-se, Edom s-a numit, care înseamnă: înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o, suflete al meu, că s-a îndreptățit, n-ai râvnit bărbăției aceluia, n-ai avut tăria gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai știut și în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai înainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulți fii și mărit, de năprazn fără de fii și de casă lipsit; că socotea gunoiul palat și rănile mărgăritar.

După vrednicia împărătească fiind îmbrăcat cu diademă și cu porfiră, omul cel cu multă avere, și dreptul cel îndestulat de bogăție și de animale, degrab sărăcind de avere și de stare și de împărăție s-a lipsit.

De a fost acela drept și fără prihană mai mult decât toți, și n-a scăpat de cursele și vicleșugurile înșelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să vină asupra ta ceva din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; dar ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință mi le tămăduiește. Spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău și sângele pentru toți Ți-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; trupul, adică ca să mă înnoiești, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Săvârșit-ai mântuirea în mijlocul pământului, Făcătorule, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe cruce ai fost răstignit și Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile mântuindu-se, se închină Ție.

Fie-mi mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, totodată și băutură și apa iertării ce a izvorât, ca să mă curățesc cu amândouă, ungându-mă și bând, și ca o ungere și băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Gol sunt, spre a intra în cămara mirelui, gol sunt și spre a merge la nuntă și la cină; candela mi s-a stins, fi-

ind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini și de picioare, am fost lepădat afară.

Biserica a câștigat pahar coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării și al cunoștinței; spre închipuirea celei vechi și a celei noi, a amânduror legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt, și plin de dureri și de vicleșug, dar întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig și mâncare celui străin; Mântuitorule, Tu însuți mă miluiește.

Falnic sunt acum și semeț cu inima în deșert și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameșului, Unule îndurate, drepte Judecătorule, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Îndurate, că am greșit, de am ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

Însumi idol m-am făcut, vătămându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Petrecând viață fără de trup, cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare har de la Dumnezeu cu adevărat, ca să folosești celor ce te cinstesc cu credință. Pentru aceasta ne rugăm ție, izbăvește-ne pe noi cu rugăciunile tale de toate încercările.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Întru adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu gând mai bun în chip lămurit la virtutea cea desăvârșită prin faptă, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerească.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei, lauda părinților, nu uita rugând cu rugăciunile tale, de față fiind tu, pe Treimea cea înalt dumnezeiască, ca să ne izbăvim de osândă, cei ce te chemăm pe tine, dumnezeiescul ocrotitor și podoaba Cretei.

Slavă..., *a Treimii:*

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire, una în Treime, ca pe Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu tronul; și strig Ție cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Și ai născut, și ești fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea, Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pântecele a născut nesimțind dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rânduiala firii; că face câte voiește.

Și iarăși se cântă irmosul:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut: că aveai să Te naști din Fecioară, și oamenilor să

Te arăți, și a grăit: Auzit-am auzul Tău și m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne».

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Dis-de-dimineață, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă și mă îndreptează la poruncile Tale, și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta» *(de 2 ori)*.

În noapte viața mea mi-am petrecut pururea; că întuneric s-a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă pe mine, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă eu, ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, întinându-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisescu-mă Ție, Hristoase Împărate; păcătuit-am, păcătuit-am ca mai înainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat, a fost vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuire a Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăților tale.

Lui Iosif cel drept și minții lui celei curate, urmează, ticălosule și neiscusitule suflete, și nu te desfrâna cu pornirile cele nebunești, făcând fărădelege pururea.

De s-a și sălășluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a scuipării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție întru acest chip vreodată?

Auzit-ai de coșul lui Moise, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, că a fost păzit de demult ca întro cămară, scăpând de fapta cea amară a voii lui Faraon.

De ai auzit, ticălosule suflete, de moașele ce ucideau oarecând partea bărbătească, cea nevârstnică, suge acum înțelepciunea ca marele Moise.

Nu ți-ai omorât mintea lovind-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticălosule suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, de urmează vieții lui, ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuiește, suflete, care a lovit marea și a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeieștii Cruci; prin care vei putea și tu să săvârșești lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; iar Ofni și Fineas, ca și tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viață străină și întinată.

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca și Faraon cel cumplit; Ianis și Iamvri la suflet și la trup, cufundat cu gândul! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă ca zăpada făcând haina trupului meu.

De voi cerceta faptele mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gândind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Cruță, cruță, Doamne, zidirea Ta. Păcătuit-am, iartă-mă, Cel ce ești însuți din fire curat, căci afară de Tine nimeni altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni vindecând pe cei leproși și întărind pe

cei slăbănogi; ai oprit curgerea de sânge, Mântuitorule, celei ce s-a atins de poalele Tale.

Celei ce avea curgere de sânge urmează, ticălosule suflete, năzuiește, ține-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăvești de bătăi și să auzi de la Dânsul: credința ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o, suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndreptezi, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din preacuratele Tale vine. Ca bând, ca și Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viață izvorăști.

Siloam să-mi fie mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu luminile sufletului și să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, preafericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit de dorire; învrednicește-mă dar și pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecând-o, ai aflat odihnă, fugind de plăcerea trupească cea cu durere; din care și pe noi, cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pe un păstor preaales, înțelepte Andrei, pe tine cel preacinstit, cu dragoste multă și cu frică te rog, ca să dobândesc mântuire și viață veșnică, prin rugăciunile tale.

Slavă..., *a Treimii:*

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Părinte și Fiule și Duhule, Ființă singură prin Sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Lui firea omenească.

Și iarăși irmosul:

Dis-de-dimineață, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă și mă îndreptează la poruncile Tale, și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta».

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel mai de jos; și a scos din stricăciune viața mea» *(de 2 ori)*.

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, și suspinuri din adânc curat aduc Ție, strigând inima mea: Dumnezeule, păcătuit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de Domnul tău, ca Datan și ca Aviron; dar din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junince sălbăticită, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzește-ți viața de curse, înălțându-ți mintea cu aripi, cu fapta și cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curețe viața cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, măcar că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni și pe conducătorii lor.

Voie slobodă fără recunoștință ai avut, suflete, ca și Israel mai înainte; că mai mult decât dumnezeiasca mană, ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor cea iubitoare de plăceri.

Cărnurile cele de porc și căldările și bucatele cele egiptenești, mai vârtos decât cele cerești ai voit, suflete al meu; ca și de demult nemulțumitorul popor în pustie.

Puțurile hananeieștilor gânduri mai mult le-ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care izvorul înțelepciunii varsă izvorul teologiei.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai înainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toți băutură de viață scoatem, Mântuitorule.

Cercetează, suflete, și iscodește ca Isus, fiul lui Navi, ce fel este pământul făgăduinței și locuiește în el cu bună legiuire.

Ridică-te și împotrivește-te patimilor trupești, ca Isus asupra lui Amalec; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte chivotul, și te fă moștenitor pământului aceluia al făgăduinței, suflete, Dumnezeu poruncește.

Precum ai scăpat pe Petru, cel ce a strigat: scapă-mă, așa apucând înainte, Mântuitorule, scapă-mă și pe mine de fiară, întinzându-Ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te știu liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, izbăvește-mă din adâncurile păcatului cele neumblate, și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, pe care ai pierdut-o de demult; dar aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul. Al căror har dă-mi-l și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin viețuirea cea preaînaltă de pe pământ, maică; pentru aceasta roagă-te, să mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, pe cei ce te laudă pe tine.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cunoscându-te păstor și arhiereu al Cretei, și rugător pentru lume pe tine, Andrei, alerg și strig ție: Scoate-mă, părinte, din adâncul păcatului.

Slavă..., *a Treimii:*

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despărțită după Fețe, și Unime sunt din Fire unită: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci ca pe un ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptățim.

Și iarăși irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel mai de jos; și a scos din stricăciune viața mea».

Condac: glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și vei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindeni și toate le plinește.

Icos:

Cămara cea de vindecare a lui Hristos văzând-o deschisă, privind și sănătatea care izvorăște din aceasta lui Adam, a pătimit și s-a rănit diavolul, și ca în primejdie s-a tânguit și a strigat către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindeni și pe toate le plinește.

SINAXAR

ÎN JOIA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilință.

Acest canon, cel mai mare într-adevăr dintre toate canoanele, l-a compus și l-a scris foarte frumos și cu mult meșteşug cel între sfinți părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, numit și Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de patrusprezece ani, după ce a fost dat la școală și a învățat toate științele care-i dădeau o educație desăvârșită, s-a dus la Ierusalim și a îmbrățișat viața monahală. Trăind cu cuvioșie și bine plăcut lui Dumnezeu, într-o viață liniștită și netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu și alte multe scrieri folositoare vieții, cuvântări si canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinților, a Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe

canoane, a alcătuit și acest Mare Canon plin de foarte mare umilință. Culegând și strângând la un loc toată istoria Vechiului și Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la Înălțarea lui Hristos și predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească și să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului și Noului Testament, să fugă de toate faptele rele și să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăință, prin lacrimi și mărturisire și prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător și de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie și cea mai învârtoșată inimă și să o deștepte spre săvârșirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită și cu potrivită luare-aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acest canon pe timpul când și marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viața Mariei Egipteanca. În adevăr, și această viață ne pune înainte o marc pildă de umilință și dă multă mângâiere celor ce greșesc și păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

Și s-a rânduit să se cânte și să se citească Marele Canon și viața Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină: Pentru că Sfântul Post de patruzeci de zile se apropie de sfârșit și pentru ca nu cumva oamenii, lenevindu-se, să se îngrijească mai puțin de nevoințele cele duhovnicești și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învățător, prin cântările Marelui Canon, în care istorisește virtuțile marilor bărbați, precum și întoarcerea la credință a celor răi, pregătește pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoințele postului ce-l mai au în față. Iar Sfântul Sofronie, prin minunata povestire despre viața Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește să nu mai cadă și să nu se deznădăjduiască, chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Și într-adevăr, povestirea vieții Mariei Egipteanca înfățișează cât este de mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei care doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai înainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numește Canonul cel Mare poate și din pricina ideilor și gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitorul lui este iscusit și l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar și pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane, care au câte treizeci de tropare și chiar mai puține, are două sute cincizeci de tropare și fiecare din tropare pricinuiește nespusă plăcere. Prin urmare, cu foarte bună socoteală și potrivit a fost așezat în marele post de patruzeci de zile acest Mare Canon, care are multă umilință. Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos și mare canon, odată cu Viața Cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al șaselea sobor ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteliților și, cu toate că era simplu monah, a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon și a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puțină vreme a ajuns arhiepiscopul Cretei. Mai pe urmă, ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-și bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

După aceasta se cânta Fericirile, cu închinăciuni, glasul al 6-lea.

Întru împărăția Ta, când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne.

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului; pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine: pomenește-mă! Învrednicește-mă și pe mine, nevrednicul, de pocăința acestuia.

Stih: Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască, și a luat atuncea rodul făgăduinței din cea stearpă; să urmăm dreptei credințe a acestuia.

Stih: Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ți celor de alt neam viața întreagă și fericită, pentru iubirea plăcerii.

Stih: Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Cel ce a biruit mai înainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de desfrâu; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta și de slăbirea lui.

Stih: Fericiți cei ce flămânzesc și însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac și Ieftae, căpetenii de oaste, s-au ales judecătorii lui Israel, cu care împreună și Debora cea cu minte bărbătească. Deci îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întărește-te.

Stih: Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Iaila cea vitează ai cunoscut-o, suflete al meu, care a tras în țeapă pe Sisera mai înainte, și a făcut mântuire; auzi stâlpul, prin care ție Crucea se însemnează.

Stih: Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfește, suflete, jertfa de laudă, adu fapta bună ca pe o fiică mai curată decât a lui Ieftae; și junghie ca pe o jertfă Domnului tău patimile cele trupești.

Stih: Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înțelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primește rouă din cer și te pleacă, precum câinele, de bea apa care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Osânda lui Eli preotul ai luat-o, suflete al meu, pentru lipsa minții, suferind a lucra întru tine patimile, ca și acela pe feciorii cei fără de lege.

Stih: Fericiți veți fi când vă vor ocărî pe voi și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Între judecători, levitul cu socoteală și-a împărțit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu, ca să vădească întinăciunea cea fără de lege a neamului lui Veniamin.

Stih: Bucurați-vă și vă veseliți că plata voastră multă este în ceruri.

Iubitoarea de înțelepciune Ana, rugându-se, numai buzele și-a mișcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; și de aceea, deși era stearpă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Înnumăratu-s-a între judecători feciorul Anei, marele Samuel, pe care Armatem l-a crescut în casa Domnului. Aceluia râvnește, suflete al meu, și judecă lucrurile tale mai înainte decât pe ale altora.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăția Ta.

Ales fiind David rege, ca un rege s-a uns din corn cu dumnezeiescul mir. Deci și tu, suflete al meu, de pof-

teşti împărăţia cea de sus, în loc de mir, unge-te cu lacrimi.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăţia Ta.

Miluieşte zidirea Ta, Milostive; milostiveşte-Te spre făptura mâinilor Tale, şi iartă tuturor păcătoşilor şi mie, celui ce am călcat poruncile tale mai mult decât toţi.

Slavă..., *a Treimii:*

Şi naşterii celei fără de început, şi purcederii mă închin: Tatălui, Cel ce a născut, slăvesc pe Fiul cel născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., *a Născătoarei:*

Naşterii tale celei mai presus de fire ne închinăm, nedespărţind slava cea după fire a pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este unul după faţă, se mărturiseşte îndoit după fire.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Păcătuit-am, fărădelege şi nedreptate săvârşit-am înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor» *(de 2 ori)***.**

Păcătuit-am, greşit-am şi am călcat porunca Ta; că întru păcate am fost zămislit, şi am adăugat rănilor mele rană. Ci Tu mă miluieşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ţie, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul

meu, și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinele tatălui său, suflete, degrab a aflat în schimb împărăția; dar păzește-te să nu greșești, alegând mai degrabă poftele tale cele dobitocești, decât împărăția lui Hristos.

David, dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfrâului săgetându-se, și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri bolești, din pornirile cele de voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfrâul cu uciderea; dar îndată îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-și mustră fapta ce a lucrat, strigând: Miluiește-mă! Că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Însuți mă curățește.

Purtat fiind chivotul în car, când s-au întors juninciile, numai cât s-a atins Zan acela de el, a fost certat de mânia lui Dumnezeu. Deci de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele întinate, cu care a batjocorit patul lui David, tatălui său; dar și tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi și iubitoare de plăceri.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită, și ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmașul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea însuși Hristos, ca tu să te mântuiești cu adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de harul înțelepciunii, acesta făcând vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la El; căruia și tu ți-ai asemănat blestemata ta viață, suflete.

De plăcerile patimilor sale fiind silit, s-a întinat, vai mie! Iubitorul înțelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se și înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări rușinoase.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, împreună și lui Ieroboam, slugii celei prea rele, care s-a viclenit oarecând; dar fugi de asemănarea lor, și strigă lui Dumnezeu: Păcătuit-am, miluiește-mă!

Necurățiilor lui Ahav ai râvnit, sufletul meu! Vai mie! Te-ai făcut locaș întinăciunilor trupești și vas urât al patimilor. Dar din adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

A ars oarecând Ilie pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pe proorocii cei de rușine ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemănarea acestor doi și te întărește.

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca și Ahav oarecând. Ci Sareptencei asemănându-te, hrănește sufletul proorocului.

Păcatele lui Manase ți-ai îngrămădit cu voința, suflete, punând ca niște lucruri de scârbă patimile și înmulțind cele dezgustătoare; dar pocăinței lui râvnind cu căldură, câștigă-ți umilință.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, cuvintele mele: Păcătuit-am cum a greșit păcătoasa, și am făcut

fărădelege ca nimeni altul pe pământ. Dar fie-Ţi milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă cheamă.

Folosit-am rău chipul Tău, şi am stricat porunca Ta; toată frumuseţea mi s-a întunecat, şi cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Dar milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse; grăieşte lui Dumnezeu Cel ce ştie toate. Tu singur ştii, Mântuitorule, cele ascunse ale mele; ci Însuţi Tu mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Stinsu-s-au zilele mele, ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge ani de viaţă. Dar care Isaia va să stea pentru tine, suflete? Fără numai Dumnezeul tuturor.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către Preacurata Maica lui Dumnezeu mai înainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu silă supărătoare, şi ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te-a făcut să cazi în cursă. Ci dă-mi acum ajutor în necazuri şi mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Hristos pe Care L-ai iubit, de Care ai dorit, pe urma Căruia ai mers, Acesta a aflat pocăinţa şi ţi-a dăruit-o, ca singur Dumnezeu milostiv; pe Care roagă-L neîncetat, să ne izbăvească pe noi de patimi şi de primejdii.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe piatra credinţei întăreşte-mă, cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască, şi mă rog dăruieşte-mi mie acum pocăinţă, Andreie; şi mă izbăveşte de cursa vrăjmaşilor care mă caută pe mine.

Slavă..., *a Treimii:*

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă și fire una; lumini și lumină, și trei sfinte, și Unul sfânt, este lăudată Treimea, Dumnezeu. Laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărțită, pe Unul Fiu și Dumnezeu; și tu însăți ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cerești.

Și iarăși irmosul:

Păcătuit-am, fărădelege și nedreptate săvârșit-am înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeul părinților».

Tricântarea (fără metanii)

Cântarea a 8-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Pe Împăratul slavei, Cel fără început, de Care se înfricoșează puterile cerești, și se cutremură cetele îngerilor, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii».

Ca niște cărbuni ai focului celui fără materie, ardeți patimile mele cele împădurite, aprinzând întru mine acum dorul dragostei celei dumnezeiești, Apostolilor.

Să cinstim trâmbițele cele cu glasuri bune ale Cuvântului, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmașului, și s-au întărit zidurile cunoștinței de Dumnezeu.

Sfărâmați chipurile patimilor sufletului meu, cei ce ați sfărâmat capiștile și idolii vrăjmașului, Apostoli ai Domnului, cei ce sunteți biserici sfințite.

A Născătoarei:

Încăput-ai pe Cel neîncăput din fire; purtat-ai pe Cel ce poartă toate; alăptat-ai, curată, pe Cel ce hrănește făptura, pe Hristos dătătorul de viață.

Altă Tricântare

Irmos același:

Cu meșteșugirea cea înaltă a Duhului, ați zidit toată Biserica, Apostoli ai lui Hristos; în aceasta binecuvântați pe Hristos în veci.

Trâmbițând cu trâmbița dogmelor, au surpat Apostolii toată înșelăciunea idolească, preaînălțând pe Hristos întru toți vecii.

Apostoli ce sunteți bună adunare, păzitori ai lumii, cetățeni cerești, izbăviți-ne din primejdii pe noi, care vă lăudăm pururea.

A Treimii:

Dumnezeiască stăpânie cea întreit însorită și preaoluminată, fire de o slavă și de un tron, Părinte atoatefăcătorule, Fiule și Duhule cel dumnezeiesc, pe Tine Te laud în veci.

A Născătoarei:

Ca pe un tron cinstit și prea înălțat să lăudăm neîncetat, popoare, pe Maica lui Dumnezeu, pe ceea ce singură este după naștere Maică și Fecioară.

Altă Tricântare

Irmosul:

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de El se cutremură Heruvimii și Serafimii, toată suflarea și zidi-

rea, lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii» *(de 2 ori)*.

Miluiește-mă pe mine cel ce am păcătuit, Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine cel ce strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă; nelegiuit-am, miluiește-mă.

Ilie cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre ceruri oarecând, mai presus de cele pământești; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului oarecând a stat de o parte și de alta, prin lovirea cu cojocul lui Ilie de către Elisei; iar tu, o, suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Sumaniteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o, suflete, n-ai adus în casa ta nici străin, nici călător. Pentru aceasta tu vei fi lepădat afară din cămară, tânguindu-te.

Minții celei întinate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticălosule suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit ai luat-o; că cele necuvioase cugeți, și cele fără de lege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n-ai urmat, ci

te-ai arătat mai rău decât toți cei ce au greșit mai înainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, care a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui celei plângătoare și te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând dinainte întoarcerea ninivitenilor; a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

De Daniel ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credință văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche, i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale drepților și fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de groaza ce am a petrece la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție: pomenește-mă; ca Petru plâng cu amar: iartă-mă, Mântuitorule! strig ca vameșul, lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tânguirea ca oarecând pe a cananeencii.

Tămăduiește putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule, Tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, lucrurile cele de pocăință, și umilință cu lacrimi.

Cananeencii și eu urmând, strig: Miluiește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc și cer să iau iertare.

De n-a și păcătuit nimeni ca mine, totuși primește-mă, Milostive Mântuitorule, și pe mine, care cu frică mă pocăiesc și cu dragoste strig: Păcătuit-am Ție unuia, nelegiuit-am, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta, și mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, și rătăcit fiind, răpește-mă de la lup, și mă fă oaie în pășunea oilor Tale.

Când vei ședea Judecător ca un milostiv, și vei arăta slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o! ce frică va fi atuncea! Cuptorul arzând și toți temându-se de înfricoșătoarea judecată a Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu harul Duhului, luminează, Marie, pe cei ce te laudă cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Minune nouă cu adevărat văzând în tine, maică, dumnezeiescul Zosima s-a spăimântat; că înger în trup vedea și cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, Andrei cinstite, lauda Cretei, pe tine te rog: Roagă-te, ca să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cel ce ești învățător al pocăinței și mărirea cuvioșilor.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel ce ești fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept, Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime în Unime, miluiește-mă.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Ca din porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși irmosul:

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de El se cutremură Heruvimii și Serafimii, toată suflarea și zidirea, lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii».

TRICÂNTAREA

Cântarea a 9-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, cei mântuiți prin tine, cu cetele cele fără de trupuri mărindu-te pe tine».

Apostoli, cei ce v-ați arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriți sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pe mine cel ce înot în noianul pierzării și sunt cufundat, mântuiește-mă, Doamne, cu dreapta Ta, ca și pe Petru.

Ca cei ce sunteți sarea învățăturilor celor dulci, uscați putrejunea gândului meu, și alungați întunericul necunoștinței.

A Născătoarei:

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere prin care să pot afla mângâiere, dumnezeiască Stăpână, în ziua ce va să fie.

Altă Tricântare:

Pe tine, ceea ce ești mijlocitoare între cer și între pământ, toate neamurile te fericim; că trupește a locuit în tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară».

Cu cântări te slăvim pe tine, adunare lăudată a Apostolilor, că v-ați arătat lumii luminători, alungând înșelăciunea.

Cu mreaja voastră cea evanghelicească vânând pești cuvântători, Îi aduceți pururea merinde lui Hristos, fericiților Apostoli.

Aduceți-vă aminte de noi, Apostoli, în rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne izbăvim de toată încercarea, rugămu-vă noi, care vă lăudăm cu dragoste.

A Treimii:

Pe Tine, Unimea cea în trei Fețe, Tată și Fiule și cu Duhul, pe un Dumnezeu de o ființă laud; pe Treimea cea de o putere și fără început.

A Născătoarei:

Pe tine, Născătoare de prunc și Fecioară, toate neamurile te fericim, ca cei ce ne-am izbăvit prin tine din blestem; că ai născut pe Domnul, bucuria noastră.

Altă Tricântare:

Irmosul:

Nașterea zămislirii celei fără de sămânță este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că

nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică Mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim».

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s-a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerceteze ale tale?

Adusu-ți-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii, și toată Scriptura cea așezată de acela; care îți povestește ție de cei drepți și de cei nedrepți; din care celor de al doilea, adică celor nedrepți, ai urmat, o, suflete, păcătuind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează și toată Scriptura în tine nu este băgată în seamă; profeții au slăbit și tot cuvântul Celui Drept. Și rănile tale, o, suflete al meu, s-au înmulțit, nefiind doctor care să te însănătoșeze.

Pildele Scripturii celei noi îți aduc ție, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilință; râvnește dar drepților, iar de păcătoși te leapădă, și înduplecă pe Hristos cu rugăciunile tale, cu postul, cu curăția și cu smerenia.

Hristos S-a făcut prunc, împreunându-Se cu mine prin trup, și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a plinit, afară de păcat, arătându-ți ție, o, suflete, pilda și chipul smereniei Sale.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăință pe tâlhari și pe desfrânate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa împărăției acum, și o apucă mai înainte fariseii și vameșii și desfrânații, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrânul l-a slăvit și pe văduva cea bătrână. Cărora n-ai râvnit, su-

flete, nici faptelor, nici vieții; dar vai ție, când vei fi judecat!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmașul, alungă-l cu rugăciuni și cu postire, departe de la picioarele tale.

Hristos era ispitit, diavolul îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărățiile lumii într-o clipită. Teme-te, o, suflete, de înșelăciune; trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuit, predicând pocăință: Irod a săvârșit fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului, și Iudeea toată și Samaria auzind, au alergat și și-au mărturisit păcatele lor bucuros, botezându-se; cărora tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-Se trupește, și în Cana Galileii la nuntă apa în vin prefăcând, arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o, suflete.

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce și-a ridicat patul, și pe tânărul cel mort l-a înviat, pe fiul văduvei și pe al sutașului și, samarinencei arătându-Se, a închipuit mai înainte ție, suflete, închinarea în Duh.

Pe ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproși i-a curățit, pe orbi i-a luminat și pe cei șchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe

muți și pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul, ca tu să te mântuiești, ticăloase suflete.

Bolile tămăduind, săracilor a binevestit Hristos-Cuvântul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat și cu păcătoșii S-a amestecat; sufletul fiicei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s-a mântuit și păcătoasa s-a înțelepțit; iar fariseul, lăudându-se, s-a osândit. Că vameșul striga: milostivește-Te; și păcătoasa: miluiește-mă. Iar fariseul se îngâmfa strigând: Dumnezeule, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar s-a mântuit; și fariseul Simon s-a înșelat, și păcătoasa și-a luat dezlegare de iertare, de la Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sârguiește de urmează, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului, și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei cele de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos bunavestire, știi, suflete al meu, cum au fost blestemate; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; pe care asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o, suflete al meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credința cananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuiește-mă și pe mine.

Milostivește-Te, mântuiește-mă, Fiul lui David, miluiește-mă, Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciți, și glasul cel milostiv, ca și tâlharului, grăieș-

te-mi: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai, când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a hulit; un tâlhar ca Dumnezeu Te-a cunoscut. Că amândoi împreună pe cruce erau spânzurați. Dar, o, mult-îndurate! Ca și tâlharului celui credincios, care Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat și iadul s-a golit; și s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită, și sărăcie duhovnicească; ca să-Ți aduc acestea ca o jertfa primită, Unule, Mântuitorule.

Judecătorul meu și cunoscătorule, Cel ce va să vii iarăși cu îngerii să judeci lumea toată; atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostivești și să mă miluiești, Iisuse, pe mine care am greșit mai mult decât toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată; ca cei fără de trup viețuind și firea covârșind; pentru care ca și cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, și Iordanul ai trecut

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăți și de necazurile care ne împresoară. Ca izbăvindu-ne din încercări, să mărim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul și stricăciunea, și de greșeli de neînchipuit, noi cei care cinstim pururea pomenirea ta cu credință.

Slavă..., *a Treimii:*

Treime de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te lăudăm; pe Tatăl slăvind, pe Fiul slăvind și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; viață și vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum..., *a Născătoarei:*

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că în tine aceasta cu credință împărățind, în tine se și întărește, și prin tine biruind, înfrânge toată încercarea, dezarmează pe vrăjmași și îndreptează pe supușii ei.

Și iarăși irmosul:

Nașterea zămislirii celei fără de sământă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică Mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Căzând în căile cele tâlhărești, suflete al meu, greu te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor nebuni; ci având vreme acum cu umilință strigă: Nădejdea celor fără de nădejde, viața celor deznădăjduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuiește.

A Mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor bărbătește ați stat împotrivă, și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-ați învrednicit. Rugați-vă totdeauna pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Și acum... *a Născătoarei:*

Primește graiurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și te roagă neîncetat, să se dăruiască nouă dezlegare de păcate și pace.

Și se citește și Ceasul întâi, fără Catismă.

După **Sfinte Dumnezeule**..., *se zice la toate Ceasurile Condacul:* **Suflete al meu, suflete al meu...**

La Ceasul al treilea, Catisma a noua, iar la Ceasul al șaselea, Catisma a zecea.

ACATISTUL BUNEI VESTIRI A PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU ȘI PURUREA FECIOAREI MARIA

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca una ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să-ți cântăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Icosul 1:

Îngerul cel mai întâi stătător din cer a fost trimis să-i zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te! și împreună cu glasul lui cel netrupesc, văzându-Te pe Tine, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și i-a stat înainte grăindu-i unele ca acestea:

Bucură-te, cea prin care răsare bucuria;
Bucură-te, cea prin care piere blestemul;
Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mântuirea lacrimilor Evei;
Bucură-te, înălțime, întru care cu anevoie se suie gândurile omenești;

Bucură-te, adâncime, care nu te poți vedea lesne nici cu ochii îngerești;
Bucură-te că ești scaun Împăratului;
Bucură-te, că porți pe Cel ce poartă toate;
Bucură-te, steaua, care arăți Soarele;
Bucură-te, pântecele dumnezeieștii întrupări;
Bucură-te, cea prin care se înnoiește făptura;
Bucură-te, cea prin care prunc se face Făcătorul;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 2-lea:

Știindu-se pe sine Sfânta întru curăție, a zis lui Gavriil cu îndrăznire: Preaslăvitul tău glas cu anevoie se arată a fi primit sufletului meu; că naștere cu zămislire fără sămânță, cum îmi spui? Cântând: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Înțelegerea cea neînțeleasă căutând Fecioara să o înțeleagă, a grăit către cel ce slujea: Din pântece curat, cum este cu putință să se nască fiu, spune-mi? Către care el a zis cu frică, însă grăind așa:
Bucură-te, tăinuitoarea sfatului celui nespus;
Bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere;
Bucură-te, începătura minunilor lui Hristos;
Bucură-te, capul poruncilor Lui;
Bucură-te, scara cerului, pe care S-a pogorât Dumnezeu;
Bucură-te, pod, care treci la cer pe cei de pe pământ;
Bucură-te, minune, mult slăvită de Îngeri;
Bucură-te, Ceea ce le ești diavolilor rană de mult plâns;
Bucură-te, Ceea ce ai născut lumina cea neapusă;

Bucură-te, Ceea ce n-ai învățat pe nimeni în ce chip s-a petrecut;

Bucură-te, Ceea ce întreci mintea înțelepților;

Bucură-te, Ceea ce luminezi gândul credincioșilor;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 3-lea:

Puterea Celui de sus a umbrit-o atunci, spre zămislire, pe Ceea ce nu știa de nuntă; și pântecele ei cel cu bună roadă, ca o țarină dulce l-a arătat tuturor celor ce vor să secere mântuire, când vor cânta așa: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Fecioara în pântece pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul acesteia, îndată cunoscându-i închinarea, s-a bucurat și cu săltări în pântece, ca și cum ar fi cântat, a grăit către Născătoarea de Dumnezeu:

Bucură-te, vița mlădiței celei neveștejite;

Bucură-te, agonisirea rodului celui fără de moarte;

Bucură-te, Ceea ce ai lucrat pe Lucrătorul iubirii de oameni;

Bucură-te, Ceea ce ai născut pe Săditorul vieții noastre;

Bucură-te, brazdă care ai dospit înmulțirea milelor;

Bucură-te, masă care porți îndestularea milostivirilor;

Bucură-te, Ceea ce înflorești ca raiul desfătării;

Bucură-te, Ceea ce gătești adăpostire sufletelor;

Bucură-te, tămâia rugăciunii cea bine primită;

Bucură-te, curăția a toată lumea;

Bucură-te, bunăvoirea lui Dumnezeu către noi, cei muritori;

Bucură-te, îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al- 4-lea:

Vifor de gânduri necredincioase având întru sine înțeleptul Iosif, s-a tulburat uitându-se la tine, cea neamestecată cu nunta, gândind că ești furată de nuntă, tu, Ceea ce ești fără de prihană; iar când a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Au auzit păstorii pe Îngeri lăudând venirea trupească a lui Hristos, și alergând spre Acesta ca spre un păstor, L-au văzutu ca pe un miel fără prihană hrănindu-se în pântecele Mariei, pe care lăudând-o, au zis:

Bucură-te, Maica Mielului și a Păstorului.

Bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare;

Bucură-te, chinuirea vrăjmașilor celor nevăzuți;

Bucură-te, deschizătoarea ușilor raiului.

Bucură-te, că cele cerești împreună se bucură cu cele pământești;

Bucură-te, că cele pământești împreună dănțuiesc cu cele cerești;

Bucură-te, gura Apostolilor cea netăcută;

Bucură-te, nebiruita îndrăznire a purtătorilor de chinuri;

Bucură-te, temeiul cel tare al credinței;

Bucură-te, cunoștința cea luminoasă a darului;

Bucură-te, prin care s-a golit iadul;

Bucură-te, prin care ne-am îmbrăcat cu slavă;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 5-lea:

Steaua cea cu dumnezeiască mergere văzând-o înțelepții, mers-au pe urma luminii ei și, ținând-o ca pe o făclie, cu ea căutau pe tarele Împărat; și ajungând pe cel neajuns, s-au bucurat strigându-I: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Au văzut pruncii haldeilor în brațele Fecioarei pe Cel ce a zidit pe om cu mâna și, cunoscându-L a le fi Stăpân, deși luase chip de rob, s-au nevoit cu daruri a-L sluji și a-i cânta celei binecuvântate:

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse;

Bucură-te, raza zilei celei de taină;

Bucură-te, Ceea ce ai stins cuptorul înșelăciunii;

Bucură-te, Ceea ce luminezi pe tăinuitorii Treimii;

Bucură-te, Ceea ce l-ai zvârlit din putere pe călăul cel fără de omenie;

Bucură-te, Ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, iubitorul de oameni;

Bucură-te, Ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească;

Bucură-te, Ceea ce ne curățești de lucrurile cele necurate;

Bucură-te, Ceea ce ai stins închinarea la foc;

Bucură-te, Ceea ce ne-ai potolit văpaia chinurilor;

Bucură-te, îndreptătoarea înțelepciunii celor credincioși;

Bucură-te, veselia tuturor neamurilor;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 6-lea:

Mărturisitori și purtători de Dumnezeu fiind filosofii s-au întors în Babilon, împlinindu-și proorocia și

tuturor mărturisindu-Te pe Tine, Hristoase, lăsatu-l-au pe Irod ca pe un mincinos, că nu știa să cânte: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Strălucind în Egipt, Tu, Lumina adevărului, gonit-ai întunericul minciunii. Că idolii lui, nerăbdând tăria Ta, Mântuitorule, au căzut, iar cei ce de ei au scăpat, îi cântau Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, îndreptarea oamenilor;

Bucură-te, căderea demonilor;

Bucură-te, Ceea ce ai zdrobit stăpânia înșelăciunii;

Bucură-te, Ceea ce ai vădit înșelăciunea idolească;

Bucură-te, mare care ai înecat pe netrupescul faraon;

Bucură-te, piatră care ai adăpat însetații de viață;

Bucură-te, stâlp de foc care călăuzești pe cei dintru întuneric;

Bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul;

Bucură-te, hrană și cupă cu mană;

Bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte;

Bucură-te, pământul făgăduinței;

Bucură-te, izvorâtore de miere și lapte;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 7-lea:

Vrând Simeon să se mute din veacul acesta înșelător, Te-ai dat lui ca un prunc; dar Te-ai făcut lui cunoscut și ca Dumnezeu desăvârșit. Pentru aceea, s-a mirat de înțelepciunea Ta cea nespusă, cântând: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Arătat-a făptură nouă, arătându-Se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuți de Dânsul, răsărind din pântecele cel fără de prihană și păzindu-l întreg precum a fost; ca noi văzând minunea, să o lăudăm grăind:

Bucură-te, floarea nestricăciunii;

Bucură-te, cununa înfrânării;

Bucură-te, Ceea ce ai luminat chipul învierii;

Bucură-te, Ceea ce ai arătat viața îngerească;

Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din care se hrănesc credincioșii;

Bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, sub care mulți se adumbresc;

Bucură-te, Ceea ce ai născut pe Îndreptătorul celor rătăciți;

Bucură-te, Ceea ce ai născut pe Mântuitorul celor robiți;

Bucură-te, îmblânzirea Judecătorului celui drept;

Bucură-te, iertarea a multor greșiți;

Bucură-te, haina celor goi de îndrăzneală;

Bucură-te, dragostea, care biruiește toată dorirea;

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul 8-lea:

Văzând naștere străină, să ne înstrăinăm de lume, mutându-ne mintea la cer că, pentru aceasta, Preaînaltul Dumnezeu pe pământ S-a arătat om plecat, vrând să tragă întru înălțime pe cei ce-I cântă: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cu totul a fost între cei de jos, iar de cei de sus nicicum nu S-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că dumnezeiască pogorâre a fost, iar nu mutare din loc, ci naș-

tere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu celui neîncăput;
Bucură-te, ușa tainei celei de cinste;
Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioși;
Bucură-te, lauda cea fără de îndoire a celor credincioși;
Bucură-te, purtătoarea cea Preasfântă a Celui ce este pe Heruvimi;
Bucură-te, sălașul cel preamărit al Celui ce este pe Serafimi;
Bucură-te, Ceea ce ai unit lucruri potrivnice întru una;
Bucură-te, Ceea ce ai unit fecioria și nașterea;
Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii;
Bucură-te, prin care s-a deschis raiul;
Bucură-te, cheia Împărăției lui Hristos;
Bucură-te, nădejdea bunătăților celor veșnice;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 9-lea:

Toată firea îngerească s-a minunat de lucrul cel mare al întrupării Tale, că, pe Cel neapropiat ca Dumnezeu, L-au văzut om apropiat tuturor, petrecând împreună cu noi și auzind de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Pe ritorii cei mult-vorbitori îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, că-ți stau înainte ca niște pești fără de glas; că nu se pricep să spună în ce chip și fecioară ai rămas și ai putut naște. Iar noi, de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credință cântăm:

Bucură-te, sălașul înțelepciunii lui Dumnezeu;
Bucură-te, comoara rânduielii Lui;
Bucură-te, Ceea pe filozofi îi arăți neînțelepți;
Bucură-te, Ceea ce ai vădit pe cei meșteri la cuvânt a fi necuvântători;
Bucură-te, că nebuni s-au arătat întrebătorii cei cumpliți;
Bucură-te, că s-au veștejit făcătorii de basme;
Bucură-te, Ceea ce ai spart vorbele cele încâlcite ale atenienilor.
Bucură-te, Ceea ce ai umplut mrejele pescarilor;
Bucură-te, Ceea ce ne-ai ridicat dintru adâncul necunoștinței;
Bucură-te, Ceea ce pe mulți i-ai luminat la minte;
Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuiască;
Bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieți;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 10-lea:

Vrând Împodobitorul tuturor să mântuiască lumea, la ea a venit precum i se făgăduise și, Păstor fiind ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat om ca noi. Căci cu asemănarea chemând pe cel asemenea, ca un Dumnezeu aude: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Zid ești fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și tuturor celor ce aleargă la tine, că Făcătorul cerului și al pământului te-a gătit pe tine, curată, sălășluindu-Se în pântecele tău și, învățându-i pe toți să cânte ție:
Bucură-te, turnul fecioriei;

Bucură-te, ușa mântuirii;
Bucură-te, începătoarea prefacerii celei pline de-nțeles;
Bucură-te, dătătoarea darului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că tu ai înnoit pe cei zămisliți întru rușine;
Bucură-te, că tu ai învățat pe cei lipsiți de minte;
Bucură-te, Ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor;
Bucură-te, Ceea ce ai născut pe semănătorul curăției;
Bucură-te, cămara nunții celei fără de sămânță;
Bucură-te, Ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioși;
Bucură-te, Ceea ce între fecioare ai fost unică hrănitoare de prunc;
Bucură-te, cămara cea împodobită a sufletelor Sfinților;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 11-lea:

Împărate Sfinte, de Ți-am aduce cântări și psalmi la număr întocmai ca nisipul, nimic nu plinim cum se cuvine, că se biruiește toată cântarea care va să tindă spre mulțimea milelor Tale celor multe, pe care le-ai dat celor ce-Ți cântă: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întuneric, o vedem pe Preasfânta Fecioară, că, aprinzând în sine focul cel netrupesc, pe toți îi îndreptează spre cunoștința cea dumnezeiască ce luminează mintea cu raza ei și se cinstește cu chemarea acestea:

Bucură-te, raza soarelui celui înțelegător;
Bucură-te, raza luminii celei neapuse;
Bucură-te, fulgerul care luminezi sufletele;
Bucură-te, Ceea ce pe vrăjmași îi îngrozești ca un tunet;
Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină;
Bucură-te, că ai izvorât râul care curge cu ape multe;
Bucură-te, Ceea ce ne-ai arătat chipul cristelniței;
Bucură-te, Ceea ce curățești urmele păcatului;
Bucură-te, baie care speli conștiința;
Bucură-te, cupă care dai gust bucuriei;
Bucură-te, adierea mirosului celui bun al lui Hristos;
Bucură-te, viața veseliei celei de taină;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 12-lea:

Vrând să dea har datoriilor celor de demult, Dezlegătorul tuturor datoriilor omenești venit-a singur la cei ce se îndepărtaseră de harul Lui și, rupând zapisul, aude de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând nașterea ta, te lăudăm toți ca pe o Biserică însuflețită, Născătoare de Dumnezeu, că locuind în pântecele tău Domnul, Care ține toate cu mâna, a sfințit, a slăvit și a învățat pe toți să-ți cânte:
Bucură-te, locașul lui Dumnezeu-Cuvântul;
Bucură-te, Sfântă care ești mai mare decât Sfinții;
Bucură-te, chivot poleit cu Duhul;
Bucură-te, comoara vieții cea nedeșertată;

Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraților celor credincioși;
Bucură-te, lauda cea de cinste a preoților celor cuvioși;
Bucură-te, stâlpul Bisericii cel neclintit;
Bucură-te, zidul împărăției cel nebiruit;
Bucură-te, prin care se ridică biruințele;
Bucură-te, prin care se surpă vrăjmașii;
Bucură-te, tămăduirea trupului meu;
Bucură-te, mântuirea sufletului meu;
Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Condacul al 13-lea:

O, Maică prealăudată, care ai născut pe Cuvântul, Cel ce este mai sfânt decât toți Sfinții, primind acest dar de acum, mântuiește de toată ispita și scoate din chinul ce va să fie, pe toți cei ce-ți cântă: Aliluia!

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se citește Icosul 1: Îngerul cel mai întâistătător... și apoi Condacul 1: Apărătoare Doamnă...

Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu

O, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Fecioară Stăpână, Ceea ce ești mai înaltă și mai presus decât Îngerii și Arhanghelii și mai cinstită decât toată făptura; mirarea cea mare a Îngerilor, propovăduirea proorocilor, podoaba cea aleasă a Arhanghelilor, întărirea cea tare a Mucenicilor, lauda cea preamărită a Apostolilor, povățuitoarea cea tare a călugărilor, înfrânarea cea tare a postitorilor, curăția și mărirea fecioarelor, veselia cea lină a maicilor, înțelepciunea și învățătura pruncilor, cârmuitoarea săracilor și a văduvelor; îmbrăcămin-

te celor goi, sănătate celor bolnavi, izbăvire celor robiţi; linişte celor de pe mare, liman bun celor înviforaţi, povăţuitoare neostenită celor rătăciţi, mergere uşoară celor călători, odihnă bună celor osteniţi, acoperământ şi scăpare celor asupriţi; nădejde celor fără de nădejde, ajutătoare celor lipsiţi; celor săraci bogăţie neîmpuţinată, celor întristaţi de-a pururea mângâiere, celor pe care nu-i iubeşte nimeni iubire cu smerenie; celor păcătoşi mântuire către Dumnezeu; tuturor creştinilor îngrădire tare, ajutătoare nebiruită şi folositoare. Prin tine Cel nevăzut S-a făcut văzut, pentru care aducem rugăciune ţie, noi robii tăi, Doamna noastră. O, preamilostivă Împărăteasa luminii celei înţelegătoare şi preamărită, care ai născut pe Împăratul nostru, Hristos Dumnezeu, Cel ce dă viaţă tuturor, Ceea ce eşti mărită de cele cereşti, minte îngerească, stea cu totul luminoasă şi mai sfântă decât toţi Sfinţii; Împărăteasa împăraţilor, Stăpâna tuturor făpturilor, Fecioară încuviinţată de Dumnezeu, Mireasă nestricată, palat al Preasfântului Duh, scaun de foc al nevăzutului Împărat, chivot ceresc purtător al Cuvântului lui Dumnezeu, căruţa cea în chipul focului; odihna Dumnezeului celui viu, zămislirea negrăită a trupului lui Hristos, cuibul Vulturului ceresc, turtureaua cea cu bună glăsuire, porumbiţa cea preabună, lină şi fără de răutate; Maică iubitoare de fii, adâncul milelor, picătura care risipeşte mânia lui Dumnezeu, adâncimea cea nemăsurată, taina cea negrăită, minunea cea neştiută, minune nespusă; Biserică nefăcută de mână omenească a însuşi Împăratului tuturor veacurilor; tămâia cea cu bun miros, veşmânt cinstit, porfiră de Dumnezeu ţesută, rai sufletesc, odrasla pomului celui de viaţă purtător, floarea cea preafrumoasă, ca-

re ai înflorit nouă veselia cerească, strugurele mântuirii noastre, paharul Împăratului ceresc, întru care s-a dres de la Duhul Sfânt vinul harului celui neîmpuținat; solitoarea legii, începătura credinței celei adevărate a lui Hristos, turnul cel neclintit, pieirea ereticilor, sabia mâniei lui Dumnezeu împotriva tuturor celor nelegiuiți; îngrozire diavolilor, biruință în războie, păzitoare adevărată tuturor creștinilor și lumii încredințată mântuire. O, întru tot milostivă Doamnă Fecioară, Stăpână Născătoare de Dumnezeu, auzi-ne pe noi cei ce ne rugăm ție și arată mila ta poporului dreptcredincios; roagă pe Fiul tău să ne izbăvească de tot răul. Și păzește locașul acesta și toate orașele și satele și părțile creștinești și tot poporul cel binecredincios, care scapă și cheamă numele tău cel sfânt de toate năpăstiile, de boală, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de venirea altor neamuri asupra noastră și de războiul cel dintre noi, de toate durerile și de toată îmbulzeala. Ca să nu fie împuținați robii tăi nici cu răni, nici cu îngrozire, nici cu moarte, nici cu dreapta mânie a lui Dumnezeu; ci îi păzește și îi mântuiește cu mila ta, Doamnă, Ceea ce te rogi pentru noi și pentru buna întocmire a văzduhului, spre vremi aducătoare de roadele cele de folos, pe care nouă le dăruiești. Ușurează, ridică și miluiește, Stăpână preamilostivă, Născătoare de Dumnezeu prealăudată, de toate nevoile pe cei ce sunt în primejdii. Adu-ți aminte de robii tăi și nu trece cu vederea lacrimile și suspinarea lor; ci ne înnoiește pe noi cu bunătatea ta, ca să ne mângâiem cu mulțumire, aflându-te pe tine ajutătoare. Milostivește-te, Doamnă preacurată, spre ajutorul poporului celui binecredincios. Nădejdea noastră, adună pe cele risipite: pe cei rătăciți pe cale povățu-

iește-i, pe cei căzuți de la dreapta credință iarăși la credință întoarce-i, pe cei bătrâni sprijinește-i, pe cei tineri îi învață, pe prunci hrănește-i și preamărește pe cei ce te preamăresc; dar mai ales păzește Sfântă Biserica Fiului tău și o ferește întru lungime de zile. O, milostivă și preaîndurată Împărătească a cerului și a pământului, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, miluiește cu mijlocirea ta poporul dreptcredincios și toată dreptcredincioasa creștinătate. Păzește-o sub acoperământul milei tale, apăr-o pe ea cu cinstitul tău acoperământ și roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, pe Care mai presus de fire L-ai întrupat, să ne încingă pe noi cu putere de sus, ca să ne putem apăra împotriva vrăjmașilor noștri văzuți și nevăzuți ce se oștesc asupra noastră. Miluiește și mântuiește cu rugăciunile tale, Maică, pe Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pe (Înalt) Preasfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)] și pe toți ortodocșii arhierei, părinți arhimandriți, preoți și diaconi și pe tot clerul bisericesc și pe tot poporul dreptcredincios care se închină icoanei tale. Caută spre noi toți cu folosința ta cea preamilostivă, ridică-ne pe noi din adâncul păcatelor și ne luminează ochii inimii spre căutarea mântuirii. Milostivă fii nouă aici, iar la înfricoșătorul județ, pe Fiul tău pentru noi roagă-L. Pe cei ce s-au mutat întru bună credință din această viață în cea veșnică, împreună cu Îngerii, cu Arhanghelii și cu toți Sfinții, împărtășește-i ca să stea de-a dreapta Fiului tău și Dumnezeu; cu rugăciunea ta învrednicește pe toți ortodocșii creștini să viețuiască cu Hristos și cu bucurie în locașurile îngerești să se desfăteze. Că tu ești, Doamnă, mărirea celor cerești și ajutătoarea pământenilor;

tu ești nădejdea și folositoarea tuturor celor ce aleargă la tine și cer ajutorul tău cel sfânt; tu ești rugătoarea cea fierbinte către Fiul tău și Dumnezeul nostru, că rugăciunile Maicii mult pot spre îmblânzirea Stăpânului. Și cu a ta mijlocire îndrăznim să ne apropiem de sfântul altar, de harul preasfintelor și de viață făcătoarelor Taine, deși suntem nevrednici. Pentru aceea și pe icoană văzând chipul tău cel întru tot cinstit și pe Cel Atotțiitor cu mâna ținând, ne bucurăm noi păcătoșii și cu umilință căzând, pe Acesta cu dragoste și cu frică îl sărutăm, așteptând, Doamnă, prin sfintele și de Dumnezeu primitele tale rugăciuni, să ajungem la cele cerești ale vieții celei fără de sfârșit și să stăm fără de rușine în ziua judecății de-a dreapta Fiului tău și Dumnezeului nostru, slăvindu-L pe El împreună cu Cel fără de început al Lui Părinte și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Lui Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

ACATISTUL SFINTEI MARIA EGIPTEANCA

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Îngerului luminii și luceafărului pustiei cele de laudă să-i aducem, noi, care ne minunăm de nevoințele ei cele mai presus de fire. Iar tu, ca ceea ce ai biruit pe Veliar cu puterea Crucii și cununa slavei ai dobândit-o de la Dumnezeu, roagă-te Stăpânului Hristos, ca să ne dăruiască iertare de păcate, nouă, celor ce-ți cântăm: Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Icosul 1:

Înger pământesc ai fost, Preacuvioasă Maică, iar acum ești om ceresc, bucurându-te negrăit de Lumina Dumnezeirii, în care pururea te veselești, iar noi, cei ce ne minunăm de frumusețea harului tău, te lăudăm așa:

Bucură-te, a lui Hristos pentru vecie mireasă;
Bucură-te, Maică preaînțeleptită;
Bucură-te, a Egiptului rază luminoasă;
Bucură-te, fiică a Maicii Domnului preaiubită;
Bucură-te, că în nevoințele tale ai fost mângâiată;

Bucură-te, că Împărăția Cerească ai câștigat;
Bucură-te, că puterea Sfintei Cruci te-a ajutat;
Bucură-te, că în ceata Precuvioșilor Părinți de cerească lumină strălucești;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele Mironosițe și cu toate Cuvioasele femei te veselești;
Bucură-te, învățătoarea înfrânării;
Bucură-te, cununa Bisericii;
Bucură-te, a pustnicilor îmbărbătare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 2-lea:

Lucrurile lui Dumnezeu tăinuite în plăcuții săi a le descoperi spre folosul sufletesc bine este, cugeta Sfântul Sofronie, auzind de la Cuviosul Zosima prealuminatele tale fapte, Preacuvioasă Maică Maria Egipteanca, iar noi, neputincioșii, mult minunându-ne de cele mai presus de fire ale tale aspre nevoințe, întru mare umilință îi strigăm lui Dumnezeu, Cel ce minunat se proslăvește întru Sfinții Săi: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

În veșnica fericire din ceruri voind Dumnezeu a te așeza, din Egipt la pustnicească viață te-a chemat și, ascultând tu chemarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ai petrecut patruzeci și șapte de ani în cea mai adâncă pustie a Iordanului, întru multe și mari nevoințe, ți-ai închinat viața lui Hristos, Mirele tău, pentru care noi, smeriții, împreună cu Puterile Cerești te lăudăm așa:
Bucură-te, că de desfrânare te-ai lepădat;
Bucură-te, că, părăsind Egiptul, la Ierusalim ai alergat;
Bucură-te, că, Preacuratei Fecioare rugându-te, cu lacrimi fierbinți în biserică cu multă ușurință ai intrat;

Bucură-te, că cinstitei și de-viață-făcătoarei Cruci te-ai închinat;

Bucură-te, că atunci ochii sufletului tău s-au luminat;

Bucură-te, că Maica Domnului din icoană ți-a vorbit;

Bucură-te, că ea trecerea Iordanului ți-a poruncit;

Bucură-te, Maică Maria, prealăudată;

Bucură-te, că în pustie de Duh Sfânt ai fost luminată;

Bucură-te, stea de lumină purtătoare;

Bucură-te, a celor ce te cinstesc, apărătoare;

Bucură-te, duh de rugăciune cu dulce alinare;

Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 3-lea:

Trupul ți-a fost robit de patimi timp de șaptesprezece ani, dar prin aspră petrecere, prin lacrimi de pocăință și rugăciune neîncetată către Preasfânta Fecioară, al ei ajutor ai primit, și întru smerenia inimii îi cânți lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Părăsind păcatul, în pustia Iordanului ai alergat, unde numai cu două pâini și jumătate te-ai hrănit timp de șaptesprezece ani, ducând cele mai grele lupte cu foamea, cu setea, cu bântuielile necuratelor gânduri și cu duhul desfrânării care te mistuia, dar după aceste încercări, cu totul te-ai ușurat și te-ai hrănit treizeci de ani cu rădăcini și cu ierburi, petrecând ca un înger în trup, pentru care noi te fericim cu umilință, cântând așa:

Bucură-te, Cuvioasă Maică cerească;

Bucură-te, fiică a Egiptului, de Maica Domnului aleasă;

Bucură-te, că de păcat cu totul te-ai lepădat;

Bucură-te, că, uscându-ți trupul cu foamea și cu setea, de urâtele patimi ai scăpat;

Bucură-te, că Sfintei Fecioare te-ai rugat;
Bucură-te, că al ei grabnic ajutor ai căpătat;
Bucură-te, că prin viața ta curată pustia s-a sfințit;
Bucură-te, că mult ostenindu-te cununa slavei ai primit;
Bucură-te, povățuitoare preaînțeleaptă;
Bucură-te, locuitoarea pustiei cea minunată;
Bucură-te, de lacrimi duhovnicești izvorâtoare;
Bucură-te, a duhurilor rele înfricoșătoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 4-lea:

Prin viața pustnicească ți-ai luminat cugetul și firea de relele pornirii ți-ai curățat. Ajută-ne, Preacuvioasă Maică, să ne ridicăm și noi din păcat, prin post și prin rugăciuni, să ne sfințim firea, ca, împreună cu tine, să-I cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Tu ești nădejdea și întărirea celor deznădăjduiți, Preacuvioasă Maică Maria, că văzând noi alegerea ta, de la păcătoasa viețuire, la înalta duhovnicească trăire, nădăjduim în a sufletului mântuire și cântăm lăudându-te așa:
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, duhovnicească alinare;
Bucură-te, că ai biruit pe omul cel vechi cu înfrânarea;
Bucură-te, cetate neînvinsă;
Bucură-te, ușă către Rai deschisă;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminată;
Bucură-te, casă sufletească pe stâncă ridicată;
Bucură-te, că ai biruit puterea vrăjmașului;
Bucură-te, bună mireasmă a pustiului;
Bucură-te, că ai răbdat frigul nopții și arșița soarelui;
Bucură-te, a noastră povățuitoare;

Bucură-te, a celor ce se roagă ție, de patimi izbăvitoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 5-lea:

Cuviosul Zosima, pustia Iordanului străbătând, în aspră postire și neîncetate rugăciuni petrecând, aflându-te pe tine, Preacuvioasă Maică Maria, Înger în trup, îmbrăcată cu dumnezeiască lumină, s-a sârguit a striga cu lacrimi către Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Când te-ai rugat, Precuvioasă Maică, erai înălțată de la pământ și cu fața preluminată, iar Cuviosul Zosima, căzând la pământ, a cerut ca de tine să fie binecuvântat și cu frică ți-a strigat:
Bucură-te, înger pământesc;
Bucură-te, om ceresc;
Bucură-te, mireasma raiului dumnezeiesc;
Bucură-te, minune preaslăvită;
Bucură-te, Preacuvioasă Maria, de Dumnezeu iubită;
Bucură-te, a mea umilință;
Bucură-te, strig către tine cu credință;
Bucură-te, de Cuviosul Zosima mult cinstită;
Bucură-te, maică duhovnicească;
Bucură-te, că pe toți îi înveți să se mântuiască;
Bucură-te, a vrăjmașilor îngrozire;
Bucură-te, stea luminoasă între popoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 6-lea:.

Ispitele sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului, păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat și cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pus-

tia și ne-ai odrăslit nouă roadele pocăinței. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta și Îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Minunată cu adevărat a fost viața ta, Preacuvioasă Maică, iar noi, știind a ta sfântă viețuire, ne întărim și te lăudăm, zicând:

Bucură-te, pildă aleasă de viețuire duhovnicească;
Bucură-te, a noastră învățătură pentru trăirea creștinească;
Bucură-te, a Egiptului floare aleasă;
Bucură-te, că din pustie roditoare ai fost culeasă;
Bucură-te, a sihaștrilor lumină;
Bucură-te, a celor nevoitori odihnă;
Bucură-te, nădejdea creștinilor;
Bucură-te, lauda monahilor;
Bucură-te, mângâierea sufletului meu;
Bucură-te, a mea mijlocitoare către Dumnezeu;
Bucură-te, a călugărilor îmbărbătare;
Bucură-te, a păcătoșilor pildă de urmare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 7-lea:

Chip al pocăinței te-ai arătat, Preacuvioasă Maică Maria, că din roabă a diavolilor prin păcat, Înger al Luminii te-ai arătat și pe cei mai nevoitori pustnici i-ai întrecut, iar acum cu cetele Cuvioșilor îi cânți lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Din lume nemaiștiind nimic de patruzeci și șapte de ani, Preacuvioasă Maică, și nici chip omenesc sau fiare sălbatice în acest timp nemaivăzând, pe Cuviosul Zosima l-ai întrebat: Cum viețuiesc creștinii astăzi? Cum este

păzită Biserica? Și te-ai bucurat cu duhul auzind că sunt în pace, cu rugăciunile Sfinților pustnici și cu ale celor ce prin mânăstiri se nevoiesc. De a ta trăire numai în Dumnezeu, deși pe pământ erai și în trup omenesc viețuiai, bucurându-ne, noi, nevrednicii, cu umilință te lăudăm:

Bucură-te, de Duhul Sfânt purtătoare;
Bucură-te, smirnă bine mirositoare;
Bucură-te, că de lume cu totul te-ai despărțit;
Bucură-te, că liniștea pustiei mult ai iubit;
Bucură-te, că patruzeci și șapte de ani te-ai nevoit în pustie;
Bucură-te, a Duhului Sfânt odraslă vie;
Bucură-te, că la ocrotirea Maicii Domnului ai alergat;
Bucură-te, că în relele ispite, ea te-a ajutat;
Bucură-te, că în seara Cinei Domnului, de Sfânta Împărtășanie te-ai învrednicit;
Bucură-te, că locul de îngropare leul ți l-a pregătit;
Bucură-te, a Bisericii ocrotitoare;
Bucură-te, a celor ce aleargă la tine mângâietoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 8-lea:

Neputincios este cuvântul, iar mintea nu poate să priceapă dumnezeiasca lucrare ce s-a făcut cu tine, Preacuvioasă Maică Maria, că din prăpastia păcatelor ai ieșit îndată și din Izvorul Vieții ai fost adăpată, cântând cu bucurie în Duhul Sfânt: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Minunată cu adevărat este taina întoarcerii tale din căile pierzării la viață sfântă și curată, prin nevoințe mai presus de fire. Dumnezeu, cu marea Sa milostivi-

re, în cerească Lumină te-a îmbrăcat, pentru care noi, cu lacrimi, întru smerenia inimii, te lăudăm zicând:

Bucură-te, nădejdea mântuirii păcătoșilor;
Bucură-te, nesfârșită bucurie a creștinilor;
Bucură-te, a fecioarelor trezire;
Bucură-te, a noastră către Dumnezeu fierbinte rugătoare;
Bucură-te, a părinților cucernici bucurie;
Bucură-te, a tinerilor înțelepciune;
Bucură-te, a văduvelor cinstire;
Bucură-te, a celor primejduiți izbăvire;
Bucură-te, ocrotitoarea celor ce trăiesc în feciorie;
Bucură-te, cerească nepătimire;
Bucură-te, a celor ispitiți răbdare;
Bucură-te, a noastră, către Domnul, fierbinte rugătoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 9-lea:

Tu îmi dai dar luminător de Sus, Preacuvioasă Maică, din osârdia ta cea dumnezeiască, ca să scap de întunericul patimilor și să laud din inimă faptele tale cele preafrumoase, cântând Domnului întru bucurie: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Cu osârdie și cu dragoste ai alergat către Hristos, urmând calea de întoarcere a păcătosului, în pustiile cele neumblate mult nevoindu-te și poruncile dumnezeiești împlinindu-le, pentru care noi cu smerenie și cu lacrimi te lăudăm:

Bucură-te, a nevoitorilor preaminunată cunună;
Bucură-te, ceea ce dăruiești sfaturi de taină;
Bucură-te, odrăslire duhovnicească a pustiei;
Bucură-te, focul dumnezeiesc al râvnei;
Bucură-te, tainică lucrare a mântuirii;

Bucură-te, că îndemni la pocăință;
Bucură-te, alungarea deșertăciunii lumești;
Bucură-te, făclie nestinsă a pustiei;
Bucură-te, izgonitoarea patimilor omenești;
Bucură-te, a sufletelor creștine luminare;
Bucură-te, fulgerul care arzi duhurile satanei;
Bucură-te, cetate nejefuită a credinței;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 10-lea:

Cine va putea tâlcui bucuria Îngerilor pentru întoarcerea ta, că ai avut trupul scufundat în desfrânare și cugetul robit de înșelare, dar mai pe urmă, prin pocăință și lacrimi arzătoare, te-ai făcut a lui Hristos mireasă și a Duhului Sfânt sălășluire preaaleasă, iar noi, având-te pe tine mijlocitoare, slăvim pe Dumnezeu și cu umilință îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Fiică a Luminii celei neapropiate, pe tine Lumina lumii luminându-te, la Sine te-a chemat și darul Duhului Sfânt ai aflat, Maică Preacuvioasă, pentru care noi, fericindu-te, te lăudăm zicând:
Bucură-te, că Sfintele Scripturi de Îngeri ai fost învățată;
Bucură-te, că de Cuviosul Zosima ai fost lăudată;
Bucură-te, că de Îngeri ai fost întâmpinată;
Bucură-te, înțelepciune dumnezeiască;
Bucură-te, a noastră lumină sufletească;
Bucură-te, al rugăciunii izvor;
Bucură-te, al duhovniceștii nevoințe spor;
Bucură-te, a pustiei lumină;
Bucură-te, a virtuților monahicești grădină;
Bucură-te, minte luminată de Duhul Sfânt;

Bucură-te, că la rugăciune te-ai înălțat de pe pământ;
Bucură-te, a monahilor călăuzitoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 11-lea:

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai bucurat cu viața ta cea luminată, că tu firea covârșind și ca cei fără de trup viețuind, înger al pustiei și lumină omenirii te-ai arătat, cântând lui Dumnezeu neîncetat: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Preacuvioasă Maică, ceea ce împreună cu Îngerii și cu Sfinții în Ceruri petreci, roagă pe Milostivul Dumnezeu, ca să ne izbăvească de necazurile ce ne împresoară, ca plini de recunoștință să-ți cântăm;
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, a celor ce sufletește pătimesc, dulce alinare;
Bucură-te, că viețuiești cu puterile Îngerești;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele Femei te veselești;
Bucură-te, a Cuvioșilor cunună preaslăvită;
Bucură-te, Preacuvioasă Maria, lauda Egiptului;
Bucură-te, că, făcându-ți semnul Sfintei Cruci, ai pășit peste apele Iordanului;
Bucură-te, viață tăinuită în pustie;
Bucură-te, că prin aceasta, ai dobândit Cereasca Împărăție;
Bucură-te, că pentru noi te rogi cu multă ardoare;
Bucură-te, a păcătoșilor ridicare;
Bucură-te, a demonilor izgonitoare;
Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 12-lea:

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, Preacuvioasă Maică Maria, către Preacurata Născătoare de Dum-

nezeu, deschide și nouă dumnezeieștile îndurări, pentru a cânta, întru bucuria inimii, Preamilostivului Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Lăudând nevoințele tale, îl slăvim pe Dumnezeu, Cel ce te-a învrednicit să fii mijlocitoare pentru noi, care-ți cântăm:

Bucură-te, înțelepciune duhovnicească;

Bucură-te, ambrozie dumnezeiască;

Bucură-te, flacără serafimică;

Bucură-te, rugăciune întraripată;

Bucură-te, smerenie adâncă;

Bucură-te, Înger cu fire omenească;

Bucură-te, al nostru dar ceresc;

Bucură-te, credință desăvârșită prin faptă;

Bucură-te, Maică de Dumnezeu fericită;

Bucură-te, Cuvioasă Maria, de Maica Domnului mult iubită;

Bucură-te, a noastră mijlocitoare;

Bucură-te, a inimilor mângâietoare;

Bucură-te, Preacuvioasă Maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 13-lea:

O, Preacuvioasă Maică Maria Egipteanca, ceea ce în Lumina Dumnezeirii strălucești, roagă-L pe Milostivul Dumnezeu să ne dea iertare de păcate, ca în Cereasca Împărăție, împreună cu Sfinții și Îngerii de-a pururi să-I cântăm: Aliluia, Aliluia, Aliluia!

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: Înger pământesc ai fost... și Condacul 1: Îngerului luminii...

ACATISTUL INTRĂRII DOMNULUI ÎN IERUSALIM

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Alesule Împărat al Sionului de Sus, Blândule Biruitor și Dreptule Izbăvitor, Cel ce întru cele de sus ești purtat de Heruvimi și cântat de Serafimi, Te vedem acum pe mânz de asin intrând în Ierusalim, la patima cea de voie. Pentru acesta ne închinăm coborârii Tale celei negrăite și cu stâlpări și ramuri de copaci, Te întâmpinăm în smerenie și cu pruncii Îți cântăm: Binecuvântat ești Cel ce vii întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!“

Icosul 1:

Cetele Arhanghelilor și ale Îngerilor au văzut, cu frică și cu cutremur, din înălțimile cerești, intrarea Ta în Ierusalim, la patima cea de bună voie, Hristoase Mântuitorule. În chip nevăzut Te-au urmat cu Apostolii și cu pruncii evreilor au cântat: „Osana întru cei de Sus“ și au zis unele ca acestea:

Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul nostru, că ai cercetat și ai săvârșit mântuirea poporului Tău;

Binecuvântat ești, Stăpâne Hristoase, că ai venit și ai dăruit prin Cruce mântuirea fiilor Tăi;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit să-l chemi pe Adam din adâncurile iadului;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit să slobozești pe Eva din mâhnirea cea de demult;

Binecuvântat ești, Cel ce ai binevestit pace lui Israel și mântuire neamurilor;

Binecuvântat ești, Cel ce ai vestit Noul Legământ prin curgerea Sângelui Tău;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!

Condacul al 2-lea:

Văzându-Te Marta și Maria pe Tine, Iisuse, că ai venit iarăși în Betania cu șase zile înainte de Paști, Ți-au gătit cină mare, iar Lazăr, fiind unul din cei ce ședeau la masă, Marta cu sârguință Îți slujea, Dătătorule a toate, Maria, însă, partea cea bună și-a ales, fiindu-Ți recunoscătoare pentru învierea fratelui ei și luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, Ți-a uns preacuratele Tale picioare și le-a șters cu părul capului ei și cu iubire, din preaplinul inimii Ți-a cântat: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Înțelesul cel greu de pătruns al venirii Tale la patima cea de voie neputând să-l priceapă, Iuda, care, voind să Te vândă, s-a tulburat văzând că Maria Îți unge cu mir picioarele Tale, Doamne, a zis: De ce s-a făcut această risipă? Mirul acesta se putea vinde cu trei sute de dinari și să fie dați săracilor". Dar el a zis aceasta, nu pen-

tru că avea grijă de săraci, ci pentru că era fur. Tu, însă, Doamne, știind că în curând vei suferi moarte, ai îndreptățit această femeie, zicând: „Să o lăsăm, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat". Pentru aceasta, cinstind venirea Ta la patima cea de bunăvoie, Îți cântăm așa:

Binecuvântat ești, Doamne, că la cină ai fost gătit de Maria pentru îngropare;

Binecuvântat ești, Iisuse, că ai fost osândit la moarte de către Iuda, în sufletul lui, încă fiind în Betania;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit în Betania, în casa păcii, ca să primești ungere cu mir de la Maria;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit la Ierusalim, la patima de bunăvoie, ca să vestești lumii întregi iubirea;

Binecuvântat ești, Cel ce pe Lazăr l-ai sculat din morți, ca venirea Ta să fie cu putere;

Binecuvântat ești, Cel ce Însuți Te-ai sculat din mormânt, ca intrarea Ta să fie cu tărie;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!

Condacul al 3-lea:

Având cu adevărat putere Dumnezeiască, Stăpâne Hristoase, foarte de dimineață, ai plecat din Betania și apropiindu-Te de Betfaghe, ai trimis pe doi din ucenicii Tăi, zicând: Mergeți în satul dinaintea voastră și acolo veți găsi un asin și un mânz legat, pe care nimeni dintre oameni n-a șezut vreodată. Și dezlegându-l să Mi-l aduceți. Și dacă va întreba cineva: Pentru ce îl dezlegați?, veți zice că Domnului îi trebuiește și să cântați: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Plecând ucenicii au adus asinul și mânzul și și-au pus hainele peste acesta. Tu, însă, Dumnezeu fiind, purtat de Heruvimi, pentru noi Te-ai așezat pe mânzul asinei și, ca un Împărat blând, cu pace ai săvârșit intrarea în cetatea Părintelui Tău David. Pentru aceasta și noi Te întâmpinăm cu aceste laude:

Binecuvântat ești, Cel ce împreună cu Tatăl, întru cele înalte șezi pe tron, dar ai binevoit să stai și pe mânzul asinei;

Binecuvântat ești, Cel ce în ceruri ești închinat de Puterile Înalte, iar pe pământ ai primit închinare de la prunci;

Binecuvântat ești, Cel ce împărățești cu tărie veacurile și ai venit cu slavă în Ierusalim;

Binecuvântat ești, Cel ce privești la cei smeriți și cu blândețe ai venit întru ale Tale;

Binecuvântat ești, Cel ce, șezând pe asin necuvântător, ai vrut să dezlegi necuvântarea cea de demult;

Binecuvântat ești, Cel ce întru cele de jos primind micșorarea, sus, în Ceruri, ai șezut împreună cu Tatăl și cu Duhul;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!

Condacul al 4-lea:

Furtună de gânduri îndoite îmi tulbură mintea și cum voi putea cânta cu vrednicie taina coborârii Tale, Doamne, că, având tron Cerul, ai șezut pe mânzul asinei, ca să-l cauți pe om, vrând să dezlegi necuvântarea lui cea mai dinainte, ca să se plinească cele spuse de Zaharia, proorocul, care zice: Bucură-te, foarte, fiica Sionului, veselește-te fiica Ierusalimului, căci iată Împă-

ratul tău vine la tine drept biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei". Pentru aceasta preaslăvim intrarea Ta cu pace, călare pe mânz, în Ierusalim și din adâncul sufletului Îți cântăm: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Auzind mulțimile care au venit la prăznuire, că Tu, Doamne, intri în Ierusalim, s-au adunat împreună și își așterneau hainele lor pe cale, alții tăiau ramuri de copaci și mergând în urma Ta cântau: Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Binecuvântată este împărăția ce vine întru numele Domnului și tatălui nostru David! Osana, întru cei de sus! Pentru aceasta și noi în această zi de înainte prăznuire, purtând semnele Învierii Tale, ramuri de copaci, ca unui Biruitor al morții Îi cântăm:

Binecuvântat ești, Împăratul lui Israel, Care ai venit să cauți Împărăție care nu este din lumea aceasta;

Binecuvântat ești, Fiul lui David, Cel ce nu ai vrut să frângi trestia plecată;

Binecuvântat ești, Păstorul cel Bun, care ai venit să cauți oaia cea pierdută;

Binecuvântat ești, Mielule fără răutate, care ai voit să Te aduci jertfă pe Tine însuți;

Binecuvântat ești, Stăpâne al făpturii, care ai fost întâmpinat cu iubire de zidirea Ta;

Binecuvântat ești, Împăratul Slavei, care ai fost întâmpinat de ucenici cu slavă împărătească și proslăvit de prunci;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!

Condacul al 5-lea:

Fiind din veac îmbrăcat în frumusețe și tărie Dumnezeiască, Doamne, ai venit cu slavă în Sion și Te-ai urcat pe muntele Măslinilor, ca să se împlinească proorocia lui Naum: Iată, că pe munți sunt picioarele celui ce binevestește, ale celui ce vestește pacea! Prăznuiește Iuda sărbătorile Tale și împlinește făgăduințele Tale!" Și să se împlinească iarăși, altă proorocie a părintelui Tău David: "Văzut-au Dumnezeule, alaiul Tău, alaiul Dumnezeului Meu, celui întru Sfinți". Când însă, Te-ai apropiat de poalele muntelui Măslinilor, mulțimea ucenicilor a început să se bucure și să laude pe Dumnezeu cu mare glas, proslăvindu-Te îndoit, pentru minunile ce le-a văzut la Tine, zicând: „Binecuvântat este Împăratul, Cel ce vine întru numele Domnului! Pace pe pământ și slavă întru cei de sus!" Pentru aceasta și noi astăzi, ca un Nou Israel, ca o limbă a bisericii bucurându-ne cântăm: Aliluia"

Icosul al 5-lea:

Văzând fariseii că bucuria poporului se înmulțește foarte și ucenicii Tăi strigă cu mare glas, mâniindu-se pe Tine, Cel ce Te-ai coborât din munte, Ți-au zis: învățătorule, oprește-i pe ucenicii Tăi. Tu, însă, Doamne, le-ai răspuns: "dacă aceștia vor tăcea, atunci pietrele vor vorbi", așa cum a proorocit profetul Avacum, zicând: „Căci piatra cea din zid strigă și grinda din căpriorii casei îi răspunde". Pentru aceasta și noi având sufletele și inimile reci precum piatra, totuși, după cuvântul Tău nu încetăm a Te lăuda așa:

Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul nostru, căci ai venit la Ierusalim să mântuiești pe cei păcătoși;

Binecuvântat ești, Hristoase Mântuitorul nostru, Cel ce ai vestit credincioșilor Tăi, că ești aproape de noi;

Binecuvântat ești, Fiul Tatălui, Cel ce ai venit ca prin Jertfa Crucii Tale să împaci cele cerești cu cele pământești;

Binecuvântat ești, Fiul Omului, Cel ce ai venit să vestești lumii întregi marea iubire a Tatălui Ceresc;

Binecuvântat ești, Împărate al Celor ce împărățesc, că Împărăția Ta este Împărăție veșnică;

Binecuvântat ești, Stăpâne al Stăpânitorilor, că Împărăția Ta este în tot neamul;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru Numele Domnului! Osana întru cei de sus!

Condacul al 6-lea:

Propovăduitorii puterii Tale Dumnezeiești, Doamne, fiind cu Tine în Betania, au mărturisit în Ierusalim că pe Lazăr din mormânt l-ai ridicat. Pentru aceasta și poporul Te-a întâmpinat, auzind că ai săvârșit această minune. Și oamenii grăiau unul către altul: de ce așteptăm și nu ieșim întru întâmpinarea Fiului lui David, cu stâlpări și cu ramuri de finic, ca să se împlinească Scriptura: „Mă voi urca în finic să rup ramurile lui“, pentru că Acesta este finicul dreptății și despre El a grăit David: „Dreptul ca finicul va înflori“. Și așa, cu ramuri în mâini Ți-a cântat poporul: Osana, dar cu toate acestea, mai apoi, cu săbii și cu ciomege au ieșit la Tine, ca la un tâlhar, că nu știau să cânte: Aliluia!

Icosul la 6-lea:

Strălucind în toată slava și frumusețea, când Te-ai apropiat de cetatea lui Dumnezeu, Sionul, cetatea Marelui Împărat, ai văzut, Doamne, de pe înălțimile Eleo-

nului, toate clădirile templului și alte zidiri ale cetății că erau frumoase foarte. Atunci ai plâns pentru sfânta cetate, Doamne, precum plânge un tată iubitor pentru fiii săi și cu lacrimi ai zis: Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în ziua aceasta cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi“. Și îndată ai mai zis că vor veni peste tine zile, când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile. Și te vor face una cu pământul cu fiii tăi, și nu vor lăsa piatră pe piatră pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale. Iar noi, văzându-Te ca un Bun Păstor, care se întristează pentru oile sale, Îți cântăm:

Binecuvântat ești, Păstorule cel Mare, care ai venit să cauți oaia cea pierdută;

Binecuvântat ești, Arhiereule al bunătăților ce vor să fie, care ai binevoit să pătimești pentru neputințele noastre;

Binecuvântat ești, Mijlocitorul Legământului celui nou, care ai dorit să mântuiești din veșnica moarte pe oamenii cei căzuți;

Binecuvântat ești, Judecătorule Atotdrept, pentru că Drept ești și drepte sunt judecățile Tale;

Binecuvântat ești, Mântuitorule Atotmilostiv, pentru că milostiv ai fost și cu mila Ta umpli tot pământul;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 7-lea:

Vrând să izbăvești neamul omenesc din robia vrăjmașului, Iisuse, ai venit la Ierusalim, ca să se împlinească Scriptura care zice: „S-a arătat Domnul dumnezeilor în Sion“. Și intrând acolo, s-a cutremurat tot orașul, iar unii, ieșind în întâmpinarea Ta, au strigat cu glas

mare: „Osana, Fiul lui David“, alții, mirându-se, s-au întrebat: Cine este acesta?“ O, nebunilor bătrâni și falșilor învățători! Toate casele cetății propovăduiesc minunile Tale. Toată Iudeea este plină de binefacerile Tale, iar ei se întreabă: „Cine este acesta?“ Lazăr abia a înviat și nu văd cine l-a scos din moarte? Abia a ieșit din curtea lui Iair și nu văd cine este Cel ce a înviat pe fiica acestuia și nu vor să-Ți cânte ca unui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Minunat Te-ai arătat, Iisuse, când ai intrat cu slavă în Ierusalim și îndată, ca un Arhiereu, ai cercetat templul sfânt. În casa Tatălui Tău ai venit cu putere, ca să se împlinească cele spuse de sfântul prooroc Avacum: „Dar Domnul este în templul Său cel sfânt, pământul întreg să tacă înaintea Lui“; și îndată ai izgonit pe cei ce vindeau și cumpărau acolo, zicând: „Casa Mea, casă de rugăciune este; dar voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari“. Ca să se împlinească o altă Scriptură: „Râvna casei Tale m-a mâncat“. Iar noi, înfricoșându-ne de mânia Ta cea dreaptă, Doamne, Te rugăm să locuiești în casa Ta, în toate zilele vieții noastre, să privim la frumusețea Ta și, cercetând biserica Ta cea sfântă, să Te Slăvim așa:

Binecuvântat ești, Cel ce în ceruri nu locuiești în biserici făcute de mâini omenești, dar în biserică pământească ai intrat cu slavă;

Binecuvântat ești, Cel ce locașul slavei Tale iubindu-l pe pământ, biserica ai întărit-o în fața grijilor lumești;

Binecuvântat ești, Doamne al puterilor, căci ai iubit sălașul Tău, mai mult decât sălașul păcătoșilor;

Binecuvântat ești, Împăratul slavei, că mai bună este o zi în locașurile Tale, decât o mie în locașurile păcătoșilor;
Binecuvântat ești, Cel mare în Sion, pentru că sfânt și înfricoșător este numele Tău;
Binecuvântat ești, Cel ce locuiești în Ierusalim, că sfântă este biserica ta și minunat ești întru dreptatea Ta;
Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 8-lea:

Mare și preaslăvită minune ai săvârșit Hristoase, când, pe neașteptate, ai intrat în biserica Ta și acolo pe șchiopii și orbii ce au venit la Tine i-ai vindecat, ca un Dătător de lumină și Doctor milostiv, că „adevărul merge înaintea Ta", precum a grăit David și, astfel, ai izvorât tuturor, în această mare zi de înainte prăznuire, bucurie, adevăr, lumină și viață, cum a spus mai înainte proorocul Sofonie: „Bucură-te, foarte, fiica Sionului, că Domnul a înlăturat judecățile rostite împotriva ta. Domnul este în mijlocul tău și nu vei mai vedea nici o nenorocire. Domnul Dumnezeul Tău este cu tine și te va înnoi, spune Domnul: și voi mântui pe cel strâmtorat și pe cel lepădat îl voi primi". Pentru aceasta și noi, veselindu-ne în această zi de sărbătoare, îți cântăm: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Totul ai fost iubire, Preadulce Iisuse, pentru aceasta Îți aduce laudă preaiubitul Israel din gura celor ce sug și a pruncilor fără răutate, în timp ce bătrânii și învățătorii hulesc pe Dumnezeu, întrebând cine este Acesta. Pruncii teologhisesc, cântându-Ți: „Osana Fiul lui

David", și cu stâlpări și cu ramuri de copaci Te întâmpină în templu, prevestind astfel Învierea Ta din morți. Învrednicește-ne și pe noi, cei stăpâniți de mândrie, să fim precum pruncii, fără răutate, că a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor, ca din inimă curată, împreună cu dânșii, să-Ți aducem aceste laude:

Binecuvântat ești, Cel cântat întru cele de Sus de Serafimi, dar care ai primit cântare de la pruncii cei fără de răutate;

Binecuvântat ești, Cel purtat întru cele înalte de Heruvimi, dar de inimile curate ești purtat ca un Dumnezeu pe pământ;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit să ridici cortul cel căzut al lui David, pentru ca iarăși să luminezi cortul cel lăuntric al sufletelor noastre;

Binecuvântat ești, Cel ce casa Ta ai făcut-o casă de rugăciune, pentru ca și pe noi, cei ce aveam sufletele peșteri stricate de tâlhari, să ne faci iarăși casă curată a Duhului Sfânt;

Binecuvântat ești, Cel ce în ceruri ești slujit de mii și mii de Îngeri și mulțimile toate stau înaintea Ta;

Binecuvântat ești, că mulțimile de copii Ți-au cântat pe pământ și popoarele Te-au întâmpinat;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 9-lea:

Mulțimea toată de cărturari și arhierei, văzând, Iisuse, minunile pe care le-ai săvârșit în templu și pe copii cântând: Osana, Fiul lui David", s-au tulburat și Ți-au zis: „Auzi ce spun aceștia?" – Tu, însă, le-ai zis: „Au niciodată nu ați auzit că din gura copiilor și a celor ce sug Ți-ai pregătit Lauda?" Noi, însă, mirându-ne de împie-

trirea și cruzimea inimilor lor, cântăm, precum copiii întru nevinovăția inimii, cântarea îngerească: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Ritorii cei mult grăitori nu pot să-Ți aducă mulțumire vrednică pentru micșorarea Ta cea negrăită, Hristoase, căci acum de bunăvoie ai venit la Ierusalim, ca să rabzi crucea; pentru aceasta ai ascuns celor înțelepți Dumnezeirea Ta și ai descoperit-o pruncilor, care, cu inimă curată, au simțit mai mult decât părinții lor, că Tu ești cu adevărat Hristos. Învrednicește-ne și pe noi să mărturisim cu suflete curate și buze neîntinate, Dumnezeiască Slava Ta și să-Ți cântăm așa:

Binecuvântat ești, Cel ce prin cuvintele Tale ai luminat și ai înțeleptit pe prunci, luminează și înțeleptește gândurile și inimile noastre;

Binecuvântat ești, Cel ce prin săvârșirea minunilor Tale ai mărturisit Dumnezeirea Ta, deschide și ochii noștri să pricepem minunile din legea Ta.

Binecuvântat ești, Cel ce ai păstorit pe Israel, păstorește-ne și pe noi întru blândețea duhului la loc cu verdeață;

Binecuvântat ești, Cel ce ai păzit pe Iacob, sălășluiește-ne întru curăția inimii la loc cu ape liniștite.

Binecuvântat ești, Împăratul păcii, să strălucească adevărul Tău în toate zilele până se va lua luna;

Binecuvântat ești, Soare al Dreptății, să lumineze lumina Ta cât va străluci soarele;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 10-lea:

Vrând să mântuiești neamurile, Hristoase Dumnezeul nostru, ai ales pe unii dintre elinii care au venit să se închine la praznic, ca să Te vadă pe Tine. Pentru aceasta venind ei la Filip au grăit: „Vrem să-L vedem pe Iisus“. Acela, împreună cu Andrei, Ți-au spus Ție. Tu, însă le-ai răspuns că nu a venit încă ceasul, ca să se preaslăvească întru aceasta Fiul Omului. Întru ale Tale ai venit și ai Tăi nu Te-au primit și la moarte Te-au osândit. Și grăuntele de grâu nu aduce roadă, dacă nu moare sub brazdă; astfel și Tu, prin moartea Ta, ai adus multă roadă întru neamuri, ca să se împlinească cele spuse mai înainte de Isaia proorocul că „Te-ai arătat celor ce nu Te caută“. Pentru aceasta veniți, neamuri, și vedeți astăzi pe Împăratul Cerului, Care șade pe tron înalt, Care a intrat în Ierusalim, stând pe mânzul asinei, ca toți cu o singură gură și o singură inimă să-I cântăm: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Tu ești Împăratul Cel Veșnic, blând, drept, biruitor și Mângâietorul nostru! Tu ai venit la Ierusalim în această zi, șezând pe un blând mânz de asin, ca să potolești iuțimea cea de cal a pământenilor. Pentru aceasta blândețea Ta să fie chibzuită povață pentru toți oamenii și să cunoască ei că Tu Te uiți la cel blând, la cel tăcut și la cel ce se teme de cuvintele Tale. „Pentru aceasta vor preface săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în cosoare și nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia“. Noi însă, fiind blânzi cu duhul și smeriți cu cugetul, Îl primim cu bunăcuviință pe Stăpânul Cel Preablând, care a venit să frângă mândria celui viclean și întru blândețea duhului Îi cântăm:

Binecuvântat ești, Cel ce Te-ai urcat în Sion, ca să binevestești pace lui Israel;

Binecuvântat ești, Cel ce ai propovăduit Ierusalimului, ca să vestești mântuire neamurilor;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit să binevestești celor sărmani anul plăcut Domnului și să vindeci pe toți cei zdrobiți cu inima;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit să vestești robilor dezrobirea și să-i slobozești întru bucurie pe toți cei apăsați;

Binecuvântat ești, că ai adunat pe cei împovărați de păcate, precum cloșca puii sub aripi, ca să-i mântuiești prin Cruce;

Binecuvântat ești, Cel ce ai venit la îngropare, ca un grăunte de grâu căzut în pământ, ca să-i înnoiești prin înviere pe cei căzuți în adâncurile iadului;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 11-lea:

Cântare de umilință „Osana“ Îți aducem cu pruncii cei nevinovați, Hristoase, și cântându-Ți: „Dumnezeu este Domnul și s-a arătat nouă”, îți gătim sfântă, curată și duhovnicească prăznuire cu stâlpări și ramuri de copaci, pentru că ai intrat din nou în templul cel lăuntric al sufletelor noastre, așa cum ai făgăduit zicând: „Nu vă voi lăsa orfani, ci iarăși voi veni la voi. Căci cine Mă iubește pe Mine și Eu îl voi iubi pe el și Mă voi arăta lui. Și Tatăl Meu îl va iubi și vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. Fie binecuvântată intrarea Ta! Vino și Te așează pe tronul minții noastre, așa cum ai stat pe mânzul asinei, și împărățește peste inimile noastre și dezleagă toată necuvântarea patimilor noastre, ca precum

copiii cei de demult, cu stâlpările pururea înflorite ale curăției, să-Ți cântăm iarăși: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Astăzi dumnezeiescul templu s-a luminat cu lumină cerească, când l-ai cercetat, Hristoase, și l-ai curățat de vânzătorii cei lumești, și împreună cu el s-a luminat întreaga sfântă cetate, așa cum mai înainte a spus Isaia: „din Sion va ieși legea și slava Domnului din Ierusalim“, că ai venit spre patimă și ai adus lumină și bucurie și iubire prin Crucea Ta, Hristoase. De aceea ai spus ucenicilor Tăi înainte de patimă: „Încă puțin timp este lumina cu voi, mergeți cât aveți lumină, ca întunericul să nu vă cuprindă. Credeți în lumină ca să fiți fiii luminii“. Aceasta ai spus-o, Doamne, pentru ca în timpul patimilor Tale lumina credinței să nu se stingă în ucenicii Tăi și să nu umble în întunericul necredinței, neștiind pe unde merg, iar toți cei ce cred în Tine să-Ți cânte:

Binecuvântat ești, Iisuse, Soarele Dreptății, Cel proslăvit și pururea fericit de credincioșii Tăi;

Binecuvântat ești, Lumină lină și neînserată, că ai venit și ai intrat în Ierusalim;

Binecuvântat ești, Hristoase, Lumina lumii, că lumea vicleană Te urăște;

Binecuvântat ești, Cel ce locuiești întru lumina cea neînserată, care ai venit să luminezi lumea cu strălucirea Învierii Tale;

Binecuvântat ești, Lumina cea prea dulce și pururea vie ce Te-ai arătat în Sion, ca să luminezi întunericul sufletului meu;

Binecuvântat ești, Sfeșnic prealuminos și arzător, care iarăși aprinzi sfeșnicul cel stins al meu;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 12-lea:

Harul Tău dă-ni-l nouă, Iisuse, precum l-ai dat, mai înainte, pruncilor evreiești, care Ți-au cântat „Osana” și au cunoscut Dumnezeirea Ta. Și acum, în aceste preacinstite zile, fii iarăși aproape de noi, Doamne, mai ales de cei ce cheamă numele Tău în duhul blândeții și al păcii, al smereniei și al iubirii. Învrednicește-ne și pe noi să simțim harul venirii Tale, ca pacea Dumnezeiască, ce întrece toată mintea, să cerceteze inimile noastre și astfel, luminând sufletele noastre întru umilință și cu veselie să-Ți cântăm cântarea: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând venirea de voie la Ierusalim, spre patimă și coborârea Ta cea negrăită, ne închinăm, Hristoase, cinstitei Crucii Tale și bucurându-ne cu pruncii evreiești Te întâmpinăm cu stâlpări și ramuri de copaci gătindu-Ți prăznuire. Te proslăvim și credem că Tu ești cu adevărat Mesia, Hristos, Cel ce ai venit și iarăși vei veni să judeci viii și morții. Nu vei veni pe mânz de asin, ci ca un Împărat al împăraților și Domn al celor ce stăpânesc, al cărui nume este „Cuvântul lui Dumnezeu“, urmându-Ți nu copiii, ci toată oastea cerească cântând cu glas de tunet: Aliluia, mântuirea, cinstea, și puterea și slava este a Domnului nostru, că a împărățit Domnul Cel Atotputernic. Cei ce așteptăm această venire slăvită și coborârea Ta din Sionul Ceresc, de la Dumnezeu, proslăvim în Sionul pământesc venirea Ta către jertfa pentru toată lumea, cântându-Ți așa:

Binecuvântat ești, Fiul Tatălui, Cel ce l-ai încununat pe om cu slavă și acum vii să Te încununezi cu coroană de spini, pentru ca să faci roditoare firea noastră cea purtătoare de spini;

Binecuvântat ești, Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridici păcatele lumii, și prin Sângele Tău ne faci pe noi, cei căzuți, mai albi decât zăpada;

Binecuvântat ești, Mire al sufletelor și al trupurilor noastre, cel ce ai ieșit din palatul Tău, pentru ca nimeni să nu se ascundă de iubirea Ta;

Binecuvântat ești, Păstorul Cel Bun, care ai intrat acum în staulul oilor, pentru ca nimeni să nu le ia din mâinile Tale;

Binecuvântat ești, Învățătorul nostru, Care nu ai încetat să Te rogi pentru Sion până la jertfirea Ta pe cruce, ca pe prietenii Tăi să-i mângâi la Cină cu cuvântul și cu iubirea;

Binecuvântat ești, Mântuitorul nostru, Care, în pătimirea Ta, ai binevoit să Te îmbraci în veșmânt roșu, ca pe noi să ne îmbraci în veșmântul mântuirii și cu haina veseliei să ne împodobești;

Binecuvântat ești, Cel ce vii întru numele Domnului! Osana, întru cei de sus!

Condacul al 13-lea:

O, Iisuse Hristoase, Mielul lui Dumnezeu, Care mai înainte de veci Te-ai gătit spre jertfire, acum vii la Ierusalim spre patima cea de bună voie. Primește această puțină rugăciune a noastră, adusă cu stâlpări și ramuri de fapte bune, ca în aceste preacinstite zile să umblăm pe urmele preacuratelor Tale picioare și în liniștea și blândețea duhului, în umilință și în curăția inimii să fim cu Tine în toate zilele călătoriei noastre pămân-

tești. Învrednicește-ne să ne împărtășim, fără de osândă, de bucuria Sfintei Tale Învieri, aici pe pământ, iar după intrarea în Ierusalimul Ceresc să ne unim cu Tine în veci și să cântăm împreună cu toți Sfinții cântarea îngerească: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice: Icosul 1: Cetele Arhanghelilor și ale... și Condacul 1: Alesule Împărat al Sionului de Sus...

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru Cel ce ești întru cele înalte cu Tatăl și ești purtat pe aripi de Heruvimi și cântat de Serafimi, care în zilele venirii Tale în trup ai binevoit pentru a noastră mântuire a ședea pe mânzul asinei și ai primit cântarea pruncilor, ai venit în Sfânta Cetate a Ierusalimului, mai înainte cu șase zile de patima cea de bunăvoie, ca să mântuiești lumea prin Cruce, prin îngroparea și Învierea Ta! Și precum atunci oamenii, care ședeau în întuneric și în umbra morții, având ramuri de copaci și stâlpări de finic, Te-au întâmpinat pe Tine, Fiul lui David, mărturisindu-Te, așa și pe noi, care, acum în această zi de înainte prăznuire, purtând în mâini stâlpări și ramuri de copaci, păzește-ne și ne mântuiește. Și precum acele popoare și copiii Ți-au adus Osana", învrednicește-ne și pe noi să Te slăvim în psalmi și cântări duhovnicești, cu suflete curate și buze neîntinate, în aceste zile ale patimilor Tale și să dobândim, fără de osândă, a ne împărtăși de bucuria Sfintei Învierii Tale și să cântăm și să proslăvim, Dumnezeirea Ta, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte și cu Preasfântul și Bunul și de viață Făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii, vecilor. Amin.

ACATIST LA ÎMPĂRTĂȘIREA CU SFINTELE TAINE

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Alesule Mire al sufletelor și al inimilor, făcându-Te om și murind pe Cruce, Te-ai logodit pe vecie cu toată omenirea, dându-ne ca zălog pentru viața veșnică preacurat Trupul Tău și scump Sângele Tău. Deși sunt cu totul nevrednic, după cuvântul Tău îndrăznesc să mă apropii de Dumnezeiasca Ta Cină și cutremurat de măreția ei strig Ție: Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Icosul 1:

Pe Îngerul Tău, la Proocul Isaia cu cărbuni aprinși de la Altarul Cerului, l-ai trimis, pentru a curăța cu aceștia gura lui, care văzându-Te pe Tine și despre necurăția lui frământându-se a strigat: „Vai mie, că sunt pierdut! Sunt un om cu buze spurcate", dar eu pângărit fiind cu sufletul și cu trupul, cum am să îndrăznesc să mă apropii către împărtășirea Dumnezeieștilor Tale Taine, dacă nu chiar Tu, mă vei curăți de sus? Pentru aceasta din adâncul inimii strig Ție:

Iisuse, preacurate, atinge-Te cu focul dragostei Tale de buzele mele necurate;

Iisuse, arde spinii multelor mele păcate;

Iisuse, curățește inima mea și înnoiește în mine duhul dreptății;

Iisuse, scoate din temnița păcatelor, ticălosul meu suflet;

Iisuse, șterge gândurile mele cele necurate și obiceiurile mele rele;

Iisuse, îndreptează slabii mei pași pe calea poruncilor Tale;

Iisuse Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 2-lea:

Având dorința să mănânci cu ucenicii Tăi ultimul Paște înaintea pătimirilor Tale, ne-ai arătat în timpul acela ultima și cea mai mare dovadă a dragostei Tale. Cu două zile înainte ai trimis pe doi dintre ei în Ierusalim să meargă și să pregătească Paștile; cu aceasta învățându-ne cum se rânduiește și nouă dinainte să ne pregătim a mânca Paștile Domnului, adică Trupul și Sângele Tău, cu mulțumire strigăm: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Descalță-te de sandalele tale, fiindcă locul pe care stai tu, în Fața Mea, este pământ sfânt"; i s-a spus lui Moise din rugul care ardea dar nu se mistuia, din cauza nevăzutei Tale puteri. Potirul cu Sfântul Trup și Sângele Tău într-adevăr este și mai sfânt decât rugul cel nears. Iar eu, cel necurat, vândut păcatelor, cel ce nu sunt decât țărână, cu smerenie și cu credință strig Ție:

Iisuse, Atotțiitorule, dezbracă-mă pe mine omul cel vechi, de nelegiuirile mele;

Iisuse, omoară sămânța răului care se găsește în mine;

Iisuse, rupe lanțurile păcatului cu care m-a legat vrăjmașul;

Iisuse, dă-mi inimă smerită și duh de pocăință;

Iisuse, scapă-mă de ispitirea și de amăgirea celui rău;

Iisuse, întărește-mă în credință și dragoste către Tine;

Iisuse Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 3-lea:

Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Eu sunt Pâinea cea cerească și cine va mânca din ea, va trăi în veci, iar Pâinea pe care o dau Eu este Trupul Meu pe care îl dau tuturor pentru viața veșnică!" a spus Domnul către iudeii care căutau de la El o minune din cer, la fel cu mana din vremea lui Moise; pe care noi auzindu-le și văzând împlinirea profețiilor, cu frică strigăm: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Sculându-se de la Cină, cum istorisește Sfântul Evanghelist Ioan, și primind prosopul, a spălat picioarele Sfinților Apostoli, învățându-ne cu aceasta ca să nu ne mai apropiem de Sfânta Împărtășanie fără zdrobirea inimii, pentru mulțimea păcatelor noastre. Simțind nevoie pentru această adâncă curăție și neavând lacrimi de pocăință strig Ție împreună cu Sfântul Apostol Petru, așa:

Iisuse, Preabunule, spală-mi nu numai picioarele, ci și mâinile și capul;

Iisuse, dă-mi să văd adâncul păcatelor mele;

Iisuse, deschide izvor de pocăință în sufletul meu;

Iisuse, înmoaie-mi inima cu picăturile milei Tale;

Iisuse, îngrădește-mă cu frica Judecăți Tale și a chinurilor veșnice;

Iisuse, deșteaptă conștiința mea cea adormită și întărește glasul pocăinței în mine;

Iisuse Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 4-lea:

Au nu este acesta Iisus, fiul lui Iosif, și nu știm noi pe tatăl Său și pe mama Sa? Cum spune el acum: „M-am coborât din cer?... Cum poate Acesta să ne dea Trupul Lui să-l mâncăm?" ziceau între ei iudeii, auzind uimitoarea făgăduință că Te vei da ca hrană celor credincioși; dar inimile lor împietrite nu i-au lăsat să creadă și cu smerenie și evlavie să strige Ție: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu beți Sângele Lui, nu veți avea viață în voi", a grăit Domnul, ca să creadă iudeii, dar aceste cuvinte li s-au părut cam aspre, chiar la unii din ucenicii Lui, care încă nu știau tainele Împărăției Cerurilor. Dar noi care suntem luminați cu lumina Evangheliei și cu fața descoperită privind slava Ta cea dumnezeiască, cu credință și cu dragoste strigăm Ție:

Iisuse, Atotțiitorule, cu puterea și mărirea slavei Tale, miluiește-mă;

Iisuse, Cel ce faci și împlinești mai mult decât poate mintea noastră să priceapă;

Iisuse, mană din cer ai trimis ca zălog pentru această Taină;

Iisuse, apă din piatră ai făcut să țâșească preînchipuind această Taină;

Iisuse, mulțime de prepelițe Tu ai trimis iudeilor flămânzi în pustie pentru hrană;

Iisuse, chiar în fața ochilor necredincioșilor iudei, cu cinci pâini, cinci mii de oameni ai săturat;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 5-lea:

La cina cea de Taină cu ucenicii Tăi, luând pâinea și frângându-o ai zis: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor!" Și luând paharul ai binecuvântat, zicând: „Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al legii celei noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor!" Auzind aceste cuvinte dumnezeiești și înțelegând acest dulce glas cu mulțumire strigăm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, întru mine petrece și Eu întru el. Acela are viață veșnică și va învia cu Mine în ziua judecății. Aceasta este pentru înviere și toate bunătățile cerești! Această înviere mult dorită așteptându-o, din adâncul inimii mele strig Ție:

Iisuse, apropie-Te către cel ce caută a se uni cu Tine;

Iisuse, intră în toate mădularele mele;

Iisuse, Tu ești lumina întunecatei minții mele;

Iisuse, umple adâncul inimii mele și al tuturor oamenilor;

Iisuse, strigă Tu cu glasul meu;

Iisuse, călăuzește viața mea;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și te unește cu mine în veci!

Condacul al 6-lea:

Amin, Amin, zic vouă, unul din voi mă va vinde!" ai spus cu durere în suflet, ucenicilor Tăi, la Cina cea de Taină. Dar ei curați fiind de această gândire, Te-au întrebat pe Tine: „Doamne, cine este!" arătând cu aceasta adâncul smereniei. Tu însuți și pe mine mă păzește să nu mă înstrăinez de Tine, ci cu mulțumire să strig Ție: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

După cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viață, tot așa și voi, dacă nu veți rămâne în Mine. Cel ce rămâme în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă! Această taină i-a învățat Domnul pe ucenicii Săi în drum spre Ghetsimani. Eu auzind această învățătură și știind neputința mea fără Tine, cu dragoste strig Ție:

Iisuse, Făcătorule a toate, primește-mă în adevărată viața Ta;

Iisuse, unește-mă cu Tine, pe mine ce sunt mlădiță sălbatică și uscată;

Iisuse, Tu, care ești rădăcina veșnică, umple-mă cu seva vieții veșnice;

Iisuse, biruitorul tuturor răutăților, depărtează de la mine toată răutatea;

Iisuse, izvorul bunătăților, înfrumusețează-mă cu florile bunelor simțiri și ale gândurilor curate;

Iisuse, Cel ce ești bogat în milostivire, umple-mă cu rodurile adânci ale adevăratei pocăințe în veci;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 7-lea:

Cine este cel ce vrea să Te vândă? Întrebau ucenicii la Cina cea de Taină. Iisus le-a răspuns: „Acela este căruia Eu, întinzând bucățica i-o voi da!" Deci întinzând bucățica a dat-o lui Iuda, fiul lui Simeon Iscarioteanul, prin aceasta chemându-l la remușcare. Însă el plin fiind de duhul răutății, n-a vrut să înțeleagă glasul Stăpânului și Domului său. De această răutate, să fiu și eu depărtat prin bunătatea Ta și să strig Ție: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Având milă de păcătosul meu suflet, ai binevoit a-mi da sub chipul pâinii și al vinului Preasfântul Tău Trup și Sângele. Mirându-mă de bunătatea și de înțelepciunea Ta, cu mulțumire strigăm Ție:

Iisuse, preaînțelepte și iubitorule de oameni, binevoiește a săvârși mântuirea mea;

Iisuse, cea mai mare taină ai rânduit pentru mine păcătosul;

Iisuse, pentru încredințarea celor care se îndoiesc de Sfânta Împărtășanie, în loc de pâine și vin, chiar Trupul și Sângele Tău ai prefăcut;

Iisuse, la slujitorii cei vrednici ai Altarului, pe Sfântul Duh în chip văzut, L-ai trimis pentru a sfinți Sfintele Daruri;

Iisuse, la cei vrednici slujitori ai Altarului, pentru a săvârși Dumnezeiasca Taină, trimiți pe Îngerii Tăi;

Iisuse, arată minunile Tale la Sfânta Împărtășanie, întorcând pe necredincioși la credință;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 8-lea:

După ce vânzătorul Iuda a luat bucățica de pâinea, cum istorisește Sfântul Ioan, a intrat Satana în el. O, cumplită pedeapsă pentru necredință! O, groaznică soartă a netrebnicului! În loc să se întoarcă la pocăință, spre moarte și pierzare s-a întors. În fața unei asemenea drepte judecăți și eu închipuindu-mă, cu frică și cu cutremur strig Ție: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea! a spus Domnul către ucenicii Lui, la Cina cea de Taină, dându-le lor sub forma pâinii, chiar însuși Trupul Său și sub forma vinului, Preascump Sângele Său. Drept aceea la Sfânta Împărtășanie, când mâncăm pâine și bem vin din Sfântul Potir, mâncăm și bem însuși preacurat Trupul și preascump Sângele Domnului. Cu aceasta moartea Ta vestim și mărturisesc Învierea Ta, precum zice Sfântul Apostol Pavel și, aducându-ne aminte de patimile Tale, cu umilință strigăm Ție:

Iisuse, pentru a răscumpăra omenirea, în mâinile vrăjmașilor Te-ai predat de bună voie;

Iisuse, legiuni de îngerilor ca să te scape n-ai voit;

Iisuse, pe necredinciosul Tău ucenic, cu privirea Ta și glasul cocoșului, l-ai întors la pocăință;

Iisuse, lui Caiafa și lui Pilat, care ți-au pus întrebări necuviincioase, răspuns n-ai dat;

Iisuse, fiind răstignit pe Cruce, iertare păcatelor de la Tatăl ai cerut, ziând: „Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac”.

Iisuse, pe ucenicul Tău cel iubit, ca fiu Preasfintei Maicii Tale l-ai dat;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 9-lea:

Iuda, cu o sărutare vinzi pe Fiul Omului?" ai strigat cu durere către ucenicul Tău trădător, când a venit cu făclii în grădina Ghetsimani și căuta să Te trădeze cu o sărutare. Dar nici acest mare cuvânt, nu l-a făcut să simtă căință în sufletul lui cel rău. Ție, Iisuse, Cel ce cunoști nestatornicia viruții mele, mă înspăimânt, ca și eu, cel nerecunoscător, să nu-ți dau vreodată sărutarea lui Iuda. Ci Tu, Doamne Iisuse, întărește-mă cu bunătatea Ta, ca împreună cu tâlharul cel pocăit, să strig Ție: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis!" Așa a strigat El în ultima Sa rugăciune către Tatăl. Ascultând glasul Tău preadulce și îndrăznind la puterea rugăciunii Tale, cu credință strig Ție:

Iisuse, Tu, Cel ce pe toți și pe toate le unești, unește-ne și pe noi în veci cu Tine și cu Tatăl;

Iisuse, împăciuitorule, ajută-ne să fim toți în același gând, într-o credință și dragoste către Tine;

Iisuse, Cel ce nu vrei certuri și despărțiri, depărtează vrajba dintre noi;

Iisuse, iubind și iertând pe toți, strânge într-o turmă oile pierdute;

Iisuse, care aduci pace la toți, potolește necazurile și alungă ispitele, de la cei ce cheamă numele Tău;

Iisuse, împărtășindu-mă cu preacurat și Sfânt Sângele Tău, să fiu cu adevărat trup din Trupul Tău și mădular din Mădularele Tale;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 10-lea:

La nunta din Cana Galileei, prefăcând apa în vin, cu putere Dumnezeiască, prima minune a Ta ai arătat-o, dar mergând spre Golgota la moarte pe Cruce, ca Mirele sufletelor noastre, ultima minune a iubirii Tale către credincioși ai arătat-o, prefăcând pâinea în Trupul Tău și vinul în Sângele Tău. Fă ca și celor ce primesc azi Sfânta Euharistie, să le fie spre iertarea păcatelor și viața de veci, și cu mulțumire să strigăm Ție: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

În ziua învierii Tale mergând ca un călător spre Emaus cu doi dintre ucenicii Tăi, îi învățai despre Taina patimilor Tale, dar ochii lor fiind acoperiți să nu te cunoască, inimile lor ardeau de dulcile Tale cuvinte, iar când ai binevoit să intri cu ei în casa lor, și stând la masă ai binecuvântat pâinea și le-ai dat-o, abia atunci s-au deschis ochii lor și Te-au cunoscut. Unindu-mă și eu cu acești ucenici, îndrăznesc și eu cu smerenie să înalț către Tine această rugăciune:

Iisuse, mult-răbdătorule nu mă lăsa pe mine în drumul vieții mele, pentru puțina credință ce o am;

Iisuse, învață-mă asemenea ca și pe ucenicii Tăi, a înțelege proorociile despre Tine și taina fericirii nemărginite de a mă uni cu Tine;

Iisuse, încălzește și aprinde inima mea cea rece, ca și pe a ucenicilor Tăi;

Iisuse, preabunule, nu mă lăsa pe mine păcătosul, fiindcă s-a apropiat către seară ziua vieții mele;

Iisuse, dă-mi să Te cunosc într-adevăr în această taină a Sfintei Împărtășiri;

Iisuse, ajută-mă, ca înțelegând puterea dragostei Tale, să propovăduiesc aceasta și fraților mei;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 11-lea:

Tâlharului credincios, cuceritorul Împărăției Tale, i-ai dat să mănânce din pomul vieții și al manei cerești care este în mijlocul Raiului. Pentru această hrană din cer, să-mi fie și mie ca pregătire pe pământ Împărtășirea Sfintelor Tale Taine, către care eu nevrednicul azi mă apropii, strigând Ție: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie nesocotind Trupul și Sângele Domnului, osândă își mănâncă și bea", așa învață Sfântul Apostol Pavel pe cei ce se apropie de Sfânta Împărtășanie. Pentru aceasta cu frică și cu cutremur mă apropii de Tine, știind că dacă mă apropii cu nevrednicie, vine peste mine mânia Ta, pentru aceasta cu umilință și cu smerenie mă rog Ție așa:

Iisuse, primește-mă cum ai primit pe vameșul, pe femeia păcătoasă și pe tâlharul;

Iisuse, nu Te scârbi a intra sub acoperământul sufletului meu, cu toate că este gol și căzut;

Iisuse, deschide ochii sufletului meu, cum ai deschis ochii celui orb din naștere;

Iisuse, spune-mi și mie cum ai spus slăbănogului: scoală-te și mergi!

Iisuse, oprește izvorul faptelor necurate ale sufletului meu, cum ai oprit izvorul femeii care îi curgea sânge;

Iisuse, tămăduiește lepra sufletului și a cugetului meu, cum ai tămăduit pe cei zece leproși;

Iisuse Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 12-lea:

Din cauza zavistiei diavolului, prin gura șarpelui care a îndemnat pe strămoși să guste din pomul oprit în Rai, toată omenirea a fost pierdută și dată morții. Dar mâncând Pre Sfântul Tău Trup și bând Sângele Tău, toată omenirea se învrednicește pe veci de viață și se urcă pe treapta desăvârșirii prin sămânța nemuririi, care este Împărtășirea cu Preasfintele Tale Taine; pentru aceasta cu mulțumire strigăm Ție: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

În fața Sfântului Potir cu Preasfintele și Dumnezeieșile Tale Taine stau, dar de gândurile mele cele rele nu mă depărtez, singură atotputernică milostivirea Ta mă întărește și mă apropie. Deci, căzând către adâncul milostivirii Tale strig Ție:

Iisuse, chemând la odihnă către Tine pe toți cei însărcinați și îngreuiați, primește-mă și pe mine care sunt îngreuiat cu povara vieții;

Iisuse, care ai venit să chemi, nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși la pocăință, izbăvește-mă și pe mine de păcatele și fărădelegile mele;

Iisuse, tămăduiește orice boală, rană, patimă și toată răutatea sufletului meu;

Iisuse, care hrănești pe cei flămânzi, hrănește-mă cu Trupul și Sângele Tău;

Iisuse, care înviezi morții, înviază-mă și pe mine cel mort în păcate;

Iisuse, Cel ce ai sfărâmat porțile iadului, scoate-mă din gura diavolului;

Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și Te unește cu mine în veci!

Condacul al 13-lea:

O, Preadulce și Preamilostive Iisuse, Cel care cobori ca mana din cer pentru a hrăni sufletele și inimile noastre cu Sfintele Tale Taine adică, Preacuratul Tău Trup și Scump Sângele Tău, învrednicește-mă și pe mine păcătosul ca fără de osândă să mă împărtășesc cu Sfintele și dumnezeieștile Tale Taine, ca să fiu tămăduit, îmbunătățit, sfințit și aprins de Tine în veci, și cu mulțumire să strig Ție: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: „Pe Îngerul Tău...“, și Condacul 1: „Alesule Mire al sufletelor...“.

Rugăciune

O, hrană cerească, când va veni acel ceas de a mă jertfi cu totul Ție, nu cu alt foc, ci cu cel al dragostei Tale? Când? Când? O, nezidită dragoste! O, Pâine a vieții, când voi trăi numai din Tine, pentru Tine și în Tine? O, când, când? O, viața mea! Viața mea frumoasă, viață dulce și veșnică. O, cerească mană, când mă voi dezgusta de orice altă mâncare pământească și voi dori a mă hrăni numai cu Tine? Când va fi acesta, o, dulceața mea? Când, o, singura mea bunătate? O, Doamne, al meu, preaiubite și Atotputernice, liberează-mi inima mea ticăloasă de orice patimă prihănitoare. Împodobește-o cu Sfintele Tale virtuți, pentru a-Ți face tot lucrul plăcut. În acest fel îmi voi deschide inima, Te voi chema și Te voi primi, dulceață, să intri într-însa și acolo, Domnul meu, vei lucra înăuntrul meu acele desăvârșiri ce-Ți sunt întotdeauna bine plăcute. Amin.

ACATISTUL SFINTELOR PATIMI ALE DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Apărătorul cel mare și Domn al cerului și al pământului, pe Tine, Împăratul cel nemuritor, văzându-Te răstignit pe Cruce, făptura toată s-a schimbat, cerul s-a înspăimântat, temeliile pământului s-au clătinat, iar noi, nevrednicii, închinăciune de mulțumire aducând patimilor pe care le-ai răbdat pentru noi, cu tâlharul strigăm Ție: Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Icosul 1:

Cel ce Dumnezeu fiind, om Te-ai făcut și pe omul cel omorât de păcate, cu Trupul și Sângele Tău cel făcător de viață l-ai înviat; Cel ce atâta dragoste ne-ai arătat încât pentru noi patimile cele înfricoșătoare le-ai răbdat, primește de la noi aceste laude:

Iisuse, Dumnezeule, dragostea cea mai înainte de veci, Cel ce pentru neamul pământesc ai binevoit a pătimi;

Iisuse, Cel ce în trup ca al nostru Te-ai îmbrăcat și cu moartea Ta, stăpânirea morții ai stricat;

Iisuse, Cel ce cu tainele Tale, lumea ai răscumpărat;

Iisuse, Cel ce ai iertat pe cei ce Te chinuiau, iartă-mă pe mine, păcătosul;

Iisuse, Cel ce tămăduiești pe cei bolnavi de păcate, dă-mi alinare prin pocăință;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 2-lea:

Văzându-Te pe Tine Îngerul în grădina Ghetsimani, în rugăciuni nevoindu-Te până la sudoare de sânge, stând înaintea Ta, Te întărea, când Te îngreunau ca o sarcină păcatele noastre. Căci Tu pe Adam ridicându-l, l-ai adus înaintea Tatălui, plecâdu-ți genunchii și rugându-Te. Pentru aceasta cu smerenie, cu credință și cu dragoste îți cântăm Ție: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Înțelegerea ce neînțeleasă a pătimirii Tale celei de voie n-au înțeles-o evreii. Pentru aceea, când Te căutau pe Tine noaptea cu făclii, le-ai zis lor: „Eu sunt", iar ei, deși au căzut la pământ, după aceea legându-Te, Te-au dus la judecată. Dar noi căzând înaintea Ta, cu umilință și cu dragoste strigăm Ție:

Iisuse, Cel ce ești Lumina lumii, ai fost urât de lumea cea vicleană;

Iisuse, Cel ce locuiești întru lumina cea neapropiată, ai fost prins de stăpânitorii întunericului;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ești fără de moarte, de fiul pierzării ai fost dat la moarte;

Iisuse, Cel ce Te dăruiești tuturor în dar, ai fost vândut pentru treizeci de arginți;

Iisuse, în Care nu este vicleșug, de vânzătorul Iuda cu vicleșug ai fost sărutat;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstgnit, mântuiește-ne!

Condacul al 3-lea:

Cu puterea Dumnezeirii Tale ai arătat dinainte lepădarea cea de trei ori a ucenicului Tău. Dar el, deși s-a lepădat de Tine cu jurămînt, după aceea, când Te-a văzut în casa Arhiereului pe Tine, Domnul și Învățătorul lui, a plâns cu amar. Caută dar și spre noi, Doamne, și inima noastră cea împietrită umple-o de dragostea Ta, iar ochilor noștri dă-le lacrimi de pocăință, ca să spălăm păcatele noastre, strigând către Tine: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având cu adevărat stăpânire ca un Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melhisedec, ai stat înaintea arhiereului Caiafa cel fărădelege, Tu, Cel ce ești Domnul și Stăpânul tuturor, primind chinuri de la robii Tăi, însă de la noi primește această rugăciune:

Iisuse, Cel ce ești dorirea tuturor, dacă pentru frică Apostolul Petru de Tine s-a lepădat, nu mă lepăda pe mine păcătosul, ci mă mântuiește;

Iisuse, Cel ce ești fără de preț, dar cu preț ai fost vândut, scapă-mă și pe mine de vrăjmași;

Iisuse, Cel ce ești dorirea tuturor, nu mă lepăda pe mine;

Iisuse, Arhiereule, cel ce în Sfânta Sfintelor ai intrat, curățește-mă și pe mine cu sfânt Sângele Tău, de toate întinăciunile trupești și sufletești;

Iisuse, Cel ce pentru noi ai răbdat a fi legat, având putere a lega și dezlega toate, dezleagă-mă și pe mine de păcatele mele cele grele;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 4-lea:

Evreii, cu viforul uciderii de Hristos suflând și de glasul tatălui minciunii, diavolul cel ucigător de oameni, ascultând, Te-au lepădat pe Tine, Care ești Calea, Adevărul și Viața cea adevărată. Iar noi pe Tine, Hristoase, puterea lui Dumnezeu în care sunt tăinuite toate vistieriile înțelepciunii, mărturisindu-Te, strigăm către Tine: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Auzind Pilat blândețea graiurilor Tale, Te-a dat ca pe un vrednic de moarte spre răstignire, deși singur a mărturisit că nici o vină n-a aflat întru Tine, mâinile și-a spălat, însă inima și-a întinat-o, iar noi minunându-ne de taina Patimii Tale celei de voie, cu umilință strigăm către Tine:

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu și al Fecioarei, muncit ai fost de fiii celor fărădelege;

Iisuse, Cel ce îmbraci cerul cu nori și dai podoabă crinilor, gol ai fost și batjocorit;

Iisuse, Cel ce vindeci rănile păcatelor, rănit ai fost de făptură;

Iisuse, Împăratul tuturor, în loc de dragoste și mulțumire, chinuri aspre ai primit de la fiii lui Israel;

Iisuse, care pentru noi ai fost chinuit, batjocorit și rănit, tămăduiește rănile sufletelor și trupurilor noastre;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 5-lea:

Cu porfiră însângerată, țesută din preascump sângele Tău, Te-ai îmbrăcat, Iisuse, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină. Știu, ca și proorocul, știu cu adevărat, pentru ce-Ți sunt roșite hainele Tale; eu, Doamne, cu păcatele mele Te-am rănit pe Tine, însă Ție Celui ce ai fost rănit pentru mine, Îți strig cu credință: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzându-Te pe Tine cu Duhul mai înainte grăitorul de Dumnezeu Isaia, plin de răni și fără de cinste, înspăimântat fiind, a strigat: „Văzutu-L-am pe El și nu avea chip, nici frumusețe”. Iar noi privindu-Te răstignit pe Cruce, cu credință strigăm:

Iisuse, Cel ce pentru noi necinste ai răbdat, cu slavă și cu cinste pe om L-ai încununat;

Iisuse, Cel spre a cărui față Îngerii a căuta nu pot, pălmuit ai fost peste față de zidirea Ta;

Iisuse, Care cu trestia ai fost bătut peste cap, pleacă-mi spre smerenie capul meu;

Iisuse, Cel ce ochii Tăi prealuminați cu sânge i-ai avut întunecați, întoarce ochii noștri spre jertfa Ta, ca să nu vadă deșertăciunile lumii;

Iisuse, Care ai fost bătut și toate mădularele dureri au suferit, fă-mă întreg și sănătos;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 6-lea:

Propovăduitor al nevinovăției Tale s-a arătat Pilat, arătând poporului că nimic vrednic de moarte nu se află întru Tine, dar iudeii ca niște fiare sălbatice văzând Sângele Tău, scrâșneau din dinți strigând: "Răstignește-L, răstignește-L", iar noi sărutăm preacuratele Tale răni, cântând: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Strălucit-ai în priveliște, spre mirarea Îngerilor și a oamenilor. Pilat pentru Tine a grăit: „Iată Omul". Veniți dar cu toții, lui Iisus Celui ce pentru noi a fost batjocorit, să ne închinăm și să-I strigăm:

Iisuse, Făcătorul și Judecătorul tuturor, care ai fost judecat și chinuit de făpturile Tale;

Iisuse, dătătorul înțelepciunii, răspuns celor fără de minte nu ai dat;

Iisuse, Păstorul Cel Bun, Cel ce ai fost batjocorit de oameni, umple inima noastră de dragostea Ta;

Iisuse, întru Care se înalță toată făptura, înălțat ai fost pe Cruce;

Iisuse, Cel ce izvorăști apa vieții, adăpat ai fost cu oțet și fiere;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomeeşte-ne întru Împărăţia Ta,

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuieşte-ne!

Condacul al 7-lea:

Vrând să izbăveşti pe om din robia vrăjmaşului, Te-ai smerit pe Tine înaintea vrăjmaşilor Tăi, Iisuse, şi ca un miel fără de glas, spre junghiere ai fost adus, răni pretutindeni răbdând, ca întru totul să-L vindeci pe omul cel căzut, care îţi cântă: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Îndelungă răbdare ai avut, când ostaşii Te batjocoreau, după porunca judecătorului nedrept, cu răni cumplite chinuind Preacurat Trupul Tău, Care s-a umplut în întregime de Sânge, pentru aceasta cu lacrimi de umilinţă strigăm Ţie:

Iisuse, Iubitorule de oameni, care de oameni cu spini ai fost încununat;

Iisuse, Cel fără de patimă, care grele patimi ai răbdat, ca pe noi oamenii din patimi să ne izbăveşti;

Iisuse, Mântuitorul nostru, mântuieşte-ne pe noi cei vinovaţi tuturor muncilor;

Iisuse, sprijinitorul şi întăritorul nostru, care ai fost părăsit de toţi, întăreşte-ne pe noi robii Tăi;

Iisuse, bucuria noastră, Cel ce tare ai fost necăjit de toţi, veseleşte şi inimile noastre;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomeneşte-ne întru Împărăţia Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuieşte-ne!

Condacul al 8-lea:

În chip minunat s-a arătat Ție Moise și Ilie pe muntele Taborului, grăind pentru pătimirea Ta pe care aveai să o împlinești în Ierusalim. Acolo au văzut slava Ta, iar aici mântuirea Ta primind-o, cântăm: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Pentru mulțimea păcatelor noastre, ocări și chinuri ai răbdat, Hristoase, de cei răi ai fost prigonit, că Te socoteau a fi împotriva cezarului, iar alții ca pe un făcător de rele Te judecau, încât strigau: „Ia-L și răstignește-L". Dar noi pe Tine, Domnul Cel răstignit pentru mântuirea noastră, din adâncul inimii Te rugăm:

Iisuse, Judecătorul nostru, care cu nedreptate ai fost judecat, nu ne judeca pe noi după faptele noastre;

Iisuse, ajutorul nostru, Cel ce ai pătimit pentru noi pe Cruce, în ceasul necazurilor nu ne lăsa pe noi;

Iisuse, Care ai strigat către Tatăl pentru ajutor, întărește-ne și ne ajută în neputințele noastre;

Iisuse, Mântuitorul nostru, care necinste ai primit, nu ne lipsi de slava Ta, ci ne mântuiește;

Iisuse, Cel ce ne-ai învățat adevărata smerenie, nu ne lepăda pe noi;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 9-lea:

Toată firea s-a clătinat, văzându-Te pe Tine răstignit pe Cruce. Soarele în cer razele și-a ascuns, pământul s-a cutremurat, catapeteasma templului s-a despicat, pietrele s-au sfărâmat, iadul pe morți i-a scos afară,

iar noi cu credință și cu smerenie închinându-ne Sfintelor Tale Patimi, cântăm: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Ritorii cei mult-vorbitori, deși mult grăiesc, nu pot să-Ți aducă mulțumire vrednică pentru Dumnezeieștile Tale Patimi, iar suflete și trupurile noastre, inimile și toate mădularele noastre, cu umilință se roagă către Tine, Iubitorule de oameni:

Iisuse, Cel ce pironit fiind pe Cruce în brațele Tale pe toți ne-ai cuprins, pironește și zapisul greșelilor noastre;

Iisuse, Mielul lui Dumnezeu, cel ce în coastă ai fost împuns, învrednicește-ne a intra în cămara Ta;

Iisuse, Cel ce pentru noi ai fost răstignit, răstignește păcatele și patimile noastre;

Iisuse, Cel ce Te-ai săvârșit în munci, dă-ne nouă să nu judecăm și să nu osândim pe nimeni;

Iisuse, dă-mi a mă spăimânta de dumnezeiasca jertfă ce ai făcut pentru mântuirea noastră;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 10-lea:

Vrând să mântuiești lumea, ai tămăduit, Doamne, orbii, șchiopii, surzii și leproșii, duhurile cele rele le-ai izgonit, iar cei nerecunoscători cu răutate chinuindu-Te, pe Cruce Te-au pironit, căci nu știau să cânte: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Împărate preaveșnice, Iisuse, pătimit-ai cu Trupul pentru a noastră neînfrânare, ca pe noi să ne speli de păcate, dându-ne nouă chip ca să urmăm sfintelor Tale învățături și cu dragoste să strigăm:

Iisuse, dragostea cea fără de sfârșit, Care celor ce Te-au răstignit, nu le-ai socotit păcatul;

Iisuse, Cel ce cu lacrimi și cu suspinuri Te-ai rugat, învață-ne și pe noi a ne ruga;

Iisuse, Cel ce toate proorociile despre Tine le-ai împlinit, împlinește dorințele cele bune ale inimilor noastre;

Iisuse, Cel ce Ți-ai dat duhul în mâinile Tatălui, primește în ceasul ieșirii și duhurile noastre;

Iisuse, Cel ce nu ai oprit împărțirea veșmintelor Tale, cu blândețe să desparți de trupuri sufletele noastre;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 11-lea:

Cântare cu totul de umilință a adus Ție, cea cu totul nevinovată, Maica Ta, zicând: „Deși pătimești pe Cruce, dar Te știu pe Tine că ești mai-nainte de luceafăr din Tatăl născut și văd că toată făptura cu Tine pătimește". Cel ce Ți-ai dat Duhul Părintelui Tău, primește și duhurile noastre și nu ne lăsa pe noi, cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Cântând pătimirea Ta cea de voie, ne închinăm Patimilor Tale, Hristoase, credem cu sutașul că ești cu

adevărat Fiul lui Dumnezeu. Și când vei veni cu putere multă și cu slavă mare pe norii cerului, atunci nu ne rușina pe noi, cei ce suntem răscumpărați cu Sângele Tău și care Îți strigăm:

Iisuse, mult pătimitorule, izbăvește-ne pe noi de plânsul cel veșnic, pentru lacrimile Precuratei Maicii Tale;

Iisuse, Cel ce de toți ai fost părăsit, nu ne părăsi pe noi în ceasul morții noastre;

Iisuse, primește-ne și pe noi ca pe Magdalena să sărutăm sfintele Tale picioare;

Iisuse, cu vânzătorul și cei ce Te-au răstignit pe Tine, nu ne osândi pe noi smeriții robii Tăi;

Iisuse, fă-ne părtași bunătăților cerești;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 12-lea:

Dăruiește-ne har, dezlegătorule al tuturor datoriilor, Hristoase, și ne primește pe noi cei ce cinstim Sfintele Tale Patimi, precum ai primit pe Petru, care s-a lepădat de Tine. Șterge păcatele noastre, curățește-ne, sfințește-ne și ne mântuiește pe noi cei ce cu credință, cu smerenie si cu dragoste cântăm Ție: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cinstind și slăvind patima Ta, Hristoase, Te lăudăm și credem împreună cu Toma, că Domn și Dumnezeu ești, care vei judeca viii și morții. Învrednicește-ne, Doamne, Împărăției Tale celei veșnice și pe noi cei ce strigăm către Tine:

Iisuse, Cel ce pentru noi ai pătimit, izbăvește-ne din necazuri, din patimi și din nevoi;

Iisuse, Cel ce ai fost batjocorit, scapă-ne pe noi de batjocura vrăjmașilor noștri;

Iisuse, Cel ce ai fost biciuit, nu ne pedepsi pe noi, pentru păcatele noastre, ci ne mântuiește;

Iisuse, Cel ce Te-ai umilit, dă inimilor noastre umilință și smerenie, ca să ne mărturisim greșelile și păcatele noastre;

Iisuse, Cel ce ești dragostea cea netrecătoare, nu îngădui să fim biruiți de răutate;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, pomenește-ne întru Împărăția Ta!

Iisuse, Cel ce pentru noi Te-ai răstignit, mântuiește-ne!

Condacul al 13-lea:

O, Iisuse Hristoase, Mielușelul lui Dumnezeu, Cel ce ridici păcatele lumii, primește această puțină rugăciune de mulțumire, pe care o aducem Ție și cu mântuitoarele Tale patimi, vindecă-ne pe noi de toată durerea sufletească și trupească, izbăvește-ne cu Crucea Ta cea Sfântă de vrăjmașii cei văzuți și nevăzuți și, la sfârșitul vieții noastre, nu ne lăsa pe noi, ca izbăvindu-ne cu moartea Ta din veșnica moarte, să strigăm Ție: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: Cel ce, Dumnezeu fiind..., și Condacul 1: Apărătorul cel mare și Domn...

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu cel viu, Făcătorul cerului și al pământului, Mântuitorul lumii, iată, noi nevrednicii și păcătoșii, cu smerenie plecăm genunchii inimilor noastre înaintea măririi sla-

vei Tale și mulțumire Îți aducem, Împărate al tuturor și Doamne. Că bine ai voit ca un om a purta toate ostenelile, nevoile, ispitele și chinurile, ca să fii nouă pildă întru toate.

Tu ai purtat toate întristările și necazurile fiind nouă ajutor, împreună pătimitor și Mântuitor. Știm întru-tot-Îndurate Stăpâne, că pentru mântuirea noastră Crucea și Patimile ai răbdat, ca pe noi să ne răscumperi din robia cea cumplită a vrăjmașului.

Ce dar vom aduce Ție, Iubitorule de oameni, pentru toate câte ai pătimit pentru noi, păcătoșii. Sufletele și trupurile și toate cele bune de la Tine sunt și noi ai Tăi suntem. Numai la milostivirea Ta cea nemăsurată nădăjduim bune și îndurate, Doamne, lăudăm îndelunga Ta răbdare, mărim milostivirea Ta cea multă, închinându-ne preacuratelor Patimi și cu toată dragostea sărutând rănile Tale, strigând: Miluiește-ne pe noi, robii Tăi, și fă ca să nu fie fără de roade întru noi Cruce Ta cea Sfântă, ci ne învrednicește a vedea și în ceruri slava Împărăției Tale, în vecii vecilor. Amin

ACATISTUL
SFINTEI MIRONOSIȚE VERONICA

După obișnuitul început, se zice:

Condacele și Icoasele:

Condacul 1:

Ca ceea ce plină de dragoste și milostivire te-ai arătat cu fapta cea bună, spre Cel ce te-a răsplătit cu răsplătire dumnezeiască, Preafericită Veronica, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi care-ți cântăm ție: Bucură-te, Veronica, cea prea milostivă!

Icosul 1:

Primită ai fost între mironosițe, Sfântă Veronica, învrednicindu-te a auzi de la toți cântări ca acestea:

Bucură-te, că pe Însuși Mântuitorul lumii L-ai miluit;

Bucură-te, că prin aceasta numele tău întru toți vecii s-a slăvit;

Bucură-te, că văzând gloata cea plină de ură, te-ai înduioșat;

Bucură-te, că lăsându-ți lucrul în calea Domnului ai alergat;

Bucură-te, că bunătatea inimii tale a fost Domnului bucurie;

Bucură-te acoperitoarea celor ce nu știu de ură și de zavistie;

Bucură-te, că Dumnezeu pentru fapta ta te-a sălășluit în rai;

Bucură-te, că tuturor celor ce te caută pe tine multă milă le dai;

Bucură-te, că între mironosițe ai fost primită;

Bucură-te Veronica, blândețea cea prea mult dorită;

Bucură-te slujitoarea Mielului celui Blând care era dus la junghiere;

Bucură-te, că ai îndulcit suferința Celui ce avea să fie adăpat cu fiere;

Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 2-lea:

Văzându-L trecând pe drumul spre Golgota pe Blândul nostru Mântuitor, I-ai alergat în cale, întâmpinându-L cu cântarea: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Cei puțini dintre cei credincioși, rămași în jurul Domnului, văzând dragostea și îndrăzneala ta, au strigat către tine unele ca acestea:

Bucură-te, că tu singură ai avut atâta curaj și îndrăznire;

Bucură-te, că nu te-ai temut de gloata cea plină de răzvrătire;

Bucură-te, floarea cea din grădina raiului înflorită;

Bucură-te, rază cu darul milei împodobită;

Bucură-te, că îndrăznirea și mila ai împreunat;

Bucură-te, că ura cea nepotolită, cu îndrăznire ai înfruntat;

Bucură-te, că ne ești solitoare spre Dumnezeul Cel Sfânt;

Bucură-te, ceea ce și de Îngeri în rai te-ai proslăvit;

Bucură-te, că ne ești sprijinitoare și nouă, celor de pe pământ;

Bucură-te, că împreună cu Îngerii încă de pe pământ Dumnezeu te-a preamărit;

Bucură-te, că prin tine și noi am dobândit comoară de neprețuit;

Bucură-te, că chipul lui Iisus pe mahrama ta a fost întipărit;

Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 3-lea:

Înțelegând taina cea mare a mântuirii neamului omenesc, ce se lucra sub ochii tuturor, prin înfricoșătoarele patimi ce suferea fără de vină Domnul Hristos, sufletul tău cel curat s-a umplut de milostivire și neluând în seamă primejdiile, ai alergat să-I aduci puțină alinare suferințelor, cântând: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Istovit, S-a prăbușit sub greutatea Crucii, Blândul Iisus, Cel Ce de bună voie mergea spre pătimire. Din fața Lui picurau sudori mari amestecate cu sânge. Singur sufletul tău bun s-a înduioșat de chinurile și durerile Mântuitorului, pentru aceea, auzi de la noi unele ca acestea:

Bucură-te, suflet înmiresmat de roua duioșiei;

Bucură-te, comoara cea de preț și lauda vredniciei;

Bucură-te, că alergând ai ajuns pe Cel neajuns;

Bucură-te, că ești mustrare răutății celei de mult plâns;

Bucură-te, sfântă și prea iubitoare a lui Hristos;
Bucură-te, ceea ce îndulcești calvarul cel spinos;
Bucură-te, izvorul milei și al îndurării celei sfinte;
Bucură-te, predica milostivirii cea fără cuvinte;
Bucură-te, rază luminoasă către Dumnezeu;
Bucură-te, nădejdea mântuirii sufletului meu;
Bucură-te, că ai șters sudoarea de sânge a Mântuitorului;
Bucură-te, că ai ușurat drumul de chin al Izbăvitorului;
Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 4-lea:

Chinuit și îndurerat Mântuitorul căuta zadarnic în jur, cerșind parcă îndurare. În loc de milă, primește doar un răcnet fioros de fiară și lovituri fără cruțare. Văzând acestea, ai alergat din foișorul unde lucrai, aducând cu tine o mahramă albă, cu care ai șters fața Mântuitorului. Înmărmuriți de curajul tău, toți cei de față au strigat: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Văzând Hristos Dumnezeu milostivirea sufletului tău cel blând și iubitor, te-a răsplătit pe tine, preasfântă Veronica, cu răsplătire cerească, făcând să se întipărească Chipul Său cel Sfânt pe mahramă cu care I-ai șters fața. Iar noi, văzând o minune ca aceasta, strigăm ție:

Bucură-te ceea ce ești izvor nesecat și ușă de milostivire;
Bucură-te, că de la Hristos Dumnezeu ai primit cerească răsplătire;
Bucură-te, că ai lăsat lumii dumnezeiescul dar;

Bucură-te, că și azi reverși peste noi al milei tale har;
Bucură-te, că ne-ai arătat chipul lui Iisus Cel plin de suferință;
Bucură-te, că în chip minunat ni l-ai vădit nouă, peste putință;
Bucură-te, că prin tine am cunoscut chipul adevărat a lui Hristos;
Bucură-te cea sfințită prin darul Mântuitorului cel Luminos;
Bucură-te cea mult îndurată povățuitoare;
Bucură-te a sufletului meu îndrumătoare;
Bucură-te a creștinilor milosârdă și blândă rugătoare;
Bucură-te Veronica, prin care cunoaștem Chipul Stăpânului nostru Hsus Hristos;
Bucură-te Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 5-lea

Văzând minunea ce se săvârșise, ai alergat degrabă în casă, spre a-i aduce această veste minunată și tatălui tău, ca împreună să strigați lui Hristos Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Însă tatăl tău, fiind iudeu plin de ură, a aruncat mahrama cea sfințită în cuptorul cu foc. Dar, minune, mahrama nu a ars în foc, ci și mai mult s-a înălbit, iar Chipul Domnului a apărut din ea și mai deslușit. Pentru aceea strigăm ție:
Bucură-te, că s-a adăugat minune peste minune;
Bucură-te, că singură tu, tălmăcirea atâtor minuni o poți spune;

Bucură-te, că întru bunătate ai voit să întorci sufletul tatălui tău;

Bucură-te, că mahrama n-a putut-o distruge, cu duhul său cel rău;

Bucură-te, că din foc Chipul Domnului a apărut și mai luminos;

Bucură-te, că s-a arătat blând, iubitor și preafrumos;

Bucură-te, că prin tine, Chipul lui Hristos îl avem ca moștenire;

Bucură-te, că astfel am văzut lămurit suferința Celui ce pătimea pentru noi;

Bucură-te, că de două ori, minunat dar ai primit;

Bucură-te, că la milostivire Dumnezeu s-a milostivit;

Bucură-te, solitoarea noastră către Iisus;

Bucură-te, că ai vădit minunea la mii de popoare;

Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 6-lea:

Văzând noroadele că o nouă minune se săvârșește cu mahrama ta pe care se întipărise Chipul Domnului, s-au spăimântat și au stătut strigând: Aliluia!

Icosul ai 6-lea:

Iar văzându-te pe tine, Veronica preafericită, că te-ai învrednicit de un așa dumnezeiesc dar, au strigat ție:

Bucură-te, că ai sfărâmat uneltirea diavolească;

Bucură-te, că ai arătat tuturor puterea cea dumnezeiască;

Bucură-te, că Biserica te-a primit între Sfinți;

Bucură-te, că ai biruit ura părintească;

Bucură-te, că prin tine s-a păstrat Chipul lui Hristos, cel luminos;

Bucură-te, apă lină în care S-a oglindit Dumnezeu, lăsându-și Chipul Său;

Bucură-te, că Chipul Cel Sfânt al Lui văzându-L, demonii se cutremură;

Bucură-te, că ție ți-a încredințat Iisus talantul Său;

Bucură-te, că te-a aflat credincioasă Darului Său;

Bucură-te, lauda mironosițelor;

Bucură-te, că din toate virtuțile, milă ai avut mai presus de toate;

Bucură-te, că doar tu te-ai arătat curajoasă și iubitoare;

Bucură-te, suflet luminos și cald, ca o rază de soare;

Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 7-lea:

Mahrama cea sfințită pe care s-a întipărit Chipul Domnului și Dumnezeului nostru, s-a arătat ca o dreaptă mărturisire a credinței tale, tuturor celor ce cântă: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Strălucit-a în Ierusalim darul tău, prin închipuirea Chipului nefăcut de mână, prin tine dăruit nouă celor credincioși, care ne închinăm cu credință Sfântului Chip și pe tine te lăudăm așa:

Bucură-te, prin care ceata Sfintelor femei a sporit;

Bucură-te, prin care toți cei ce te caută pe tine s-au mântuit;

Bucură-te, a celor blânzi cu inima grabnic tămăduitoare;

Bucură-te, folositoare și îndrumătoare oamenilor;

Bucură-te, diamant din cununa lui Hristos;

Bucură-te, podoaba fecioarelor;

Bucură-te, ceea ce te milostivești spre cei ce pun început bun da pocăință;

Bucură-te, lumină tainică a credincioșilor;

Bucură-te, blândă și milostivă îndreptătoare a păcătoșilor;

Bucură-te, liman al celor înviforați;

Bucură-te, ridicarea celor căzuți;

Bucură-te, că ești nădejdea noastră întru grele pătimiri;

Bucură-te, că ne mângâi în prigoane și în loviri;

Bucură-te, Sfântă Veronica, cea prea milostivă!

Condacul al 8-lea:

Întru totul străine și neînchipuite de mintea omenească sunt minunile ce s-au făcut ție, preafericită când ai alergat întru întâmpinarea Domnului Iisus, spre a-I cânta Lui cântarea: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Văzând lucrarea cea străină a icoanei lui Hristos, să uităm cele pământești, să ridicăm mintea la cer și să înțelegem cum Dumnezeu a lucrat nouă mântuire, iar pe fecioara Veronica, cu cuvinte de laudă să o cinstim:

Bucură-te, că prin fapta ta ai luat cununa sfințeniei;

Bucură-te, că de ura mulțimii înfuriate nu te-ai temut;

Bucură-te, că mahrama, durerii Mântuitorului ai voit a o face scut;

Bucură-te, că nici furia tatălui tău nu te-a înspăimântat;

Bucură-te, că te-a biruit dragostea pentru Dumnezeiescul împărat;

Bucură-te, că L-ai cercetat pe Iisus când de toți era părăsit;

Bucură-te, că lumii întregi, suferințele Lui le-ai vădit;

Bucură-te, că prin tine și-a luat Biserica podoabă preafrumoasă;

Bucură-te, că prin tine s-a întărit închinarea Sfintelor Icoane;

Bucură-te, că ai fost biruitoare;

Bucură-te apărătoarea Ortodoxiei;

Bucură-te Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 9-lea:

Cum îți vom putea aduce îndeajuns laudă ție, preafericită Veronica, pentru minunile de care te-a învrednicit Domnul și Mântuitorul nostru, pentru bunătatea sufletului tău, decât cântând cântarea: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Toți înțelepții pământului nu vor ști să spună cum s-a scris Chipul cel însângerat pe mahrama ta; iar noi, știind lucrarea Tainei, zicem către tine:

Bucură-te, că ție ți s-a dăruit această Taină;

Bucură-te, că prin aceasta ai cunoscut înțelepciunea lui Dumnezeu;

Bucură-te, începătoarea dreptei credințe;

Bucură-te, că rugătoare pentru cei ce pătimesc te-ai făcut;

Bucură-te, că mahrama cea albă ți-a vădit neprihănirea;

Bucură-te, cea defăimată pentru Domnul Hristos;

Bucură-te, mireasă credincioasă a Mirelui Ceresc;

Bucură-te, biserică aleasă de Duhul Sfânt;

Bucură-te, că ai uitat de tine pentru dragostea Lui;
Bucură-te, că se rușinează ca nebunii, cei ce zic că Sfântul Chip este chip cioplit;
Bucură-te, că vei fi de-a pururea pomenită;
Bucură-te, tăria credinței cea nebiruită;
Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 10-lea:

Văzându-te pe tine preafericită Veronica alergând cu milă și cu osârdie întru întâmpinarea lui Hristos Dumnezeu, tatăl tău s-a umplut de ură și de înverșunare, dar tu, fără de teamă ai cântat Domnului: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Zid ești preasfântă Veronica, tuturor celor ce cu blândețe și cu inima curată se roagă ție, nădăjduind la ajutorul și la rugăciunile tale către Hristos Dumnezeu. De aceea și noi, cu credință strigăm către tine:
Bucură-te începătura minunilor lui Hristos, pe drumul calvarului;
Bucură-te, că te-ai arătat lumii floare neprihănită a darului;
Bucură-te, că ai înduioșat inima lui Iisus Cel batjocorit;
Bucură-te, că prin dragostea ta cea plină de duioșie, te-ai sfințit;
Bucură-te, că de atunci ești tuturor celor greu chinuiți ajutătoare;
Bucură-te ceea ce ești celor robiți și întemnițați, caldă folositoare;
Bucură-te lumina cea blândă a celor ce greu pătimesc;
Bucură-te mângâierea celor ce cu ură se prigonesc;

Bucură-te, că ești dulce alinare celor prigoniți pentru creadință;
Bucură-te, că dai tărie tuturor celor ce se roagă ție cu umilință;
Bucură-te, că ești liman lin celor înviforați;
Bucură-te, scăparea celor ce sunt de valurile acestei vieți purtați;
Bucură-te, Sfântă Veronica, cea prea milostivă!

Condacul al 11-lea:

Rugămu-ne ție cu adâncă umilință, ceea ce cu smerenie ai rămas între mironosițe ascunsă, să fii solitoarea noastră la Hristos Cel Mult Milostiv, tu cea milosârdă, pentru noi care cu nevrednicie Îi cântăm cântarea: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Lumina blândeței și milei celei neasemuite te-ai arătat preafericită, în mijlocul mulțimii orbite de ură, pe drumul Golgotei; ci acum ne rugăm ție, luminează și strălucește și inima noastră cea înviforată ca să cântăm ție:
Bucură-te, bunătatea inimii cea mult dorită;
Bucură-te, lumina dragostei cea neprihănită;
Bucură-te, întărire și sprijin celor ce-L iubesc pe Iisus, mai presus de toată firea;
Bucură-te, ceea ce faci să tacă în fața lui Hristos, toată dorirea;
Bucură-te, că și noi cu dragoste căutăm să ne apropiem prin tine de Iisus;
Bucură-te, nezdruncinată temelie a celor ce nădejdea în tine și-au pus;

Bucură-te, că pe tine te-am luat pildă de izbăvire în viață;
Bucură-te, că ne ești nouă reazem, îndemn și povață;
Bucură-te, că prin tine am învățat ce este milostivirea;
Bucurăte, ceea ce ai îmblânzit cu iubirea ta toată firea;
Bucură-te, că ne-ai arătat nouă cum e primită de Dumnezeu, fapta bună;
Bucură-te, că nici un grai omenesc, minunea făcută nu poate a o spune;
Bucură-te Veronica, cea prea milostivă!

Condacul al 12-lea:

Dar dumnezeiesc s-a dat ție, Preafericită Veronica, pentru îndrăznirea și iubirea ta cea mult milostivă, de aceea ne rugăm ție, sporește dragostea și ne întoarce de la învârtoșarea inimilor noastre, ca împreună cu tine să cântăm cântarea: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând minunea ce s-a făcut ție de Mântuitorul lumii, strigăm către tine, fii nouă folositoare cu rugăciunile tale, celor care strigăm ție:
Bucură-te, icoana preaslăvită a iubirii de Dumnezeu;
Bucură-te, tămăduirea și întărirea sufletului meu;
Bucură-te, ceea ce ai șters sudoarea de sânge de pe fruntea Mielușelului Celui Blând;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de mare răsplată, dar dumnezeiesc luând;

Bucură-te, că pe drumul răstignirii o rază de lumină ai adus;

Bucură-te, că tu întunericul cel adânc al urii cu lumina ta ai pătruns;

Bucură-te, bucuria celor ce-și duc povara grea a Crucii;

Bucură-te, că alini durerea chinului și a muncii;

Bucură-te, ceea ce ștergi lacrimile întristării și ale chinului;

Bucură-te, ceea ce potolești durerea suspinului;

Bucură-te, nădejdea noastră a celor ce te-am ales sprijinitoare;

Bucură-te, ceea ce ești spre dulcele Iisus fierbinte solitoare;

Bucură-te, Sfântă Veronica, cea preamilostivă!

Condacul al 13-lea:

O, întru tot fericită Veronica, de Hristos cu dar ceresc dăruită, primind această rugăciune de acum, fii nouă spre Dumnezeu caldă solitoare și ne izbăvește din toate ispitele și din munca ce va să fie, pe toți cei ce cântăm: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: „Primită ai fost...“, și Condacul 1: „Ca ceea ce plină de dragoste...“.

ACATISTUL SFÂNTULUI MORMÂNT AL DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

I

După obișnuitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Acum noi nevrednicii stând cu evlavie înaintea cinstitului și de viață primitorului Mormânt al Domnului, împreună cu Îngerii aducem Dumnezeiești cântări, ca cel care are sfințenie neasemănată să ne sfințească și pe noi care cădem înaintea lui și cu credință cântăm: Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Icosul 1:

Îngerii nevăzut pururea cu frică înconjoară preafericitul Mormântul al lui Hristos și pe acesta văzându-l ca pe un tron minunat și izvor de lumină, se minunează și stau cântând către el acestea:

Bucură-te, Mormânt prealuminat al lui Hristos;
Bucură-te, pierderea dușmanului celui înșelător;
Bucură-te, singura înflorire a pământului;
Bucură-te, podoaba tuturor drept-credincioșilor;
Bucură-te, Masă care ții pe Hristos ca pe o jertfă;
Bucură-te, crin care crești mugurul iertării pentru cei credincioși;

Bucură-te, că te afli în mijlocul lumii;
Bucură-te, că ești mai presus în mărire decât cerul;
Bucură-te, ținătorul vieții nemuritoare;
Bucură-te, dătătorul izvorului nestricăciunii;
Bucură-te, cel în care a fost îngropat Ziditorul;
Bucură-te, cel prin care zidirea s-a luminat;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 2-lea:

Văzând odrasla din Arimateia că este necunoscută soarta de neînlăturat a morții, în grădină și-a făcut pentru sine mormânt, dar văzându-te mort pe Cruce, Doamne, cu cinste în el se grăbește a Te îngropa, strigând Ție cu mare dragoste: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Cu dumnezeiască cunoștință, Iosif cel cu bun chip a cunoscut lucrarea cea mare a răstignirii Tale, pentru aceasta venind la Pilat a zis: „Dă-mi trupul cel Preacurat al Domnului" și cum L-a cerut, L-a luat, și în mormânt nou L-a pus strigând către mormânt așa:
Bucură-te, sfârșitul patimilor Mântuitorului;
Bucură-te, cântare de bucurie a credincioșilor;
Bucură-te, lucrător al nestricăciunii oamenilor;
Bucură-te, apărător împotriva răzvrătirii dușmanilor;
Bucură-te, cer pământesc, care închipui tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ești izvor din care curge viața;
Bucură-te, că te-ai făcut lui Hristos Dumnezeiască sălășluire;
Bucură-te, zidire din nou a Sionului de Sus;
Bucură-te, chemare sigură a credincioșilor;

Bucură-te, vas plin de cuvântare de Dumnezeu;
Bucură-te, care dezlegi toată îndoiala;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 3-lea:

Iosif fiind cuprins de puterea Ta cea Dumnezeiască, a lepădat frica iudeilor și pogorând Trupul Tău de pe Cruce împreună cu Nicodim cu smirnă și aloe L-au uns, apoi cu cinste L-au înmormântat cântând cu dragoste: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Fecioara în suflet sabia întristării după cum i s-a proorocit, lângă mormântul Fiului aflându-se cu tânguire plângea și pe Acesta udându-l cu lacrimi striga acestea:
Bucură-te, prin care a venit bucuria;
Bucură-te, prin care stricăciunea s-a stins;
Bucură-te, temelie și întărire a celor binecredincioși;
Bucură-te, căderea și zdrobirea celor rău-credincioși;
Bucură-te, mormânt preafericit, al Fiului Meu, Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, cămară prealăudată a Mirelui celui înțelegător;
Bucură-te, că ai ținut pe cel ce ține toate;
Bucură-te, că n-ai stăpânit pe Cel ce rânduiește toate;
Bucură-te, stea care arăți soarele;
Bucură-te, luminător care luminezi lumea;
Bucură-te, vas al focului celui neapropiat;
Bucură-te, cămara luminii celei neînsemnate;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 4-lea:

Vifor de întristare având femeile mironosițe n-au voit să se depărteze de mormânt, că în el se ascundea bucuria și de aceea se sârguiau să se tânguiască toată noaptea cu Maica lui Iisus Hristos, dar voind ca și după lege să petreacă sâmbăta, s-au întors strigând: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Auzitu-Te-au ucigătorii Tăi, Hristoase, zicând mai înainte către dânșii că vei învia din morți și mergând la Pilat au cerut să fie pecetluit mormântul Tău și cu strajă să fie păzit, dar noi stând lângă acesta strigăm cu dragoste:

Bucură-te, cel ce ești cel mai mare loc de închinare;

Bucură-te, cel ce izvorăști râuri de minuni;

Bucură-te, întărirea celor ce se clatină;

Bucură-te, tron nemișcat al Bisericii;

Bucură-te, stăpânirea Dumnezeirii care a strălucit sub pământ;

Bucură-te, plinirea sfințeniei care sfințește tot pământul;

Bucură-te, cel ce întărești pe Sfinții cei ostenitori;

Bucură-te, cel ce ușurezi pe credincioșii cei împovărați;

Bucură-te, prin care iudeii au fost aruncați afară;

Bucură-te, prin care neamurile au devenit moștenitoare;

Bucură-te, învingerea și amărăciunea iadului;

Bucură-te, mântuirea tuturor oamenilor;

Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 5-lea:

Luptător de Dumnezeu arătându-se cu pizmă poporul iudeu, s-a făcut uci-gător de Hristos și pentru acesta pecetluind mormântul, cu pază împrejur Te-a păzit ca pe un mort și Te-a hulit ca pe un înșelător, îndelung-Răbdătorule, neînțelegând să cânte: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzând păzitorii lumină negrăită din cer strălucind în Mormântul Domnului și văzând piatra răsturnată din cauza cutremurului, s-au cutremurat și ei și s-au înfricoșat, ca morții făcându-se, iar sutașul a zis:
Bucură-te, mărirea celor mântuiți;
Bucură-te, nădejdea celor deznădăjduiți;
Bucură-te, întărirea poporului creștin;
Bucură-te, dăruirea cea nedeșartă a săracilor;
Bucură-te, că s-a sălășluit în tine Dumnezeirea;
Bucură-te, că s-a împodobit în tine temelia Sionului;
Bucură-te, cel ce speli toată necurăția din suflete;
Bucură-te, cel ce slăbești toate săgețile vrăjmașului;
Bucură-te, prin care s-a dezlegat osândirea;
Bucură-te, prin care s-a arătat Învierea;
Bucură-te, prin care credincioșii se adeveresc;
Bucură-te, prin care cei rău-credincioși se osândesc;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 6-lea:

Făcându-se propovăduitori cei ce păzeau mormântul, în Sfânta Cetate, s-au întors cu putere mare vestind tuturor iudeilor minunile pe care le-au văzut în Mormântul strălucitor. Iar aceștia din pizmă, din nou au cugetat cele deșarte și n-au înțeles să cânte: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Ai strălucit în mormânt lumina de bucurie, alungând întunericul întristării, că înviind a treia zi, Mântuitorule a toate, de pe pământ ai ridicat toată lacrima, iar noi luminați fiind de mormântul Tău, cu bucurie strigăm acestea:

Bucură-te, bucuria neamului omenesc;

Bucură-te, stricăciunea dușmanilor de tot felul;

Bucură-te, vindecarea de boli care duci la mântuire;

Bucură-te, iertarea sufletelor din iad;

Bucură-te, că prin Tine ne-am îmbrăcat, goliți fiind prin Adam;

Bucură-te, că prin Tine, noi cei morți prin satana, ne-am făcut nestricăcioși;

Bucură-te, cel care închipuiești chitul lui Iona;

Bucură-te, prin care groapa lui Iosif luminat se veselește;

Bucură-te, că îndrepți glezna celor șchiopi;

Bucură-te, cel ce dăruiești îndestulare lipsiților;

Bucură-te, cel ce umpli de bună mireasmă pe cei credincioși;

Bucură-te, cel ce înviezi pe cei necredincioși la credință;

Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 7-lea:

În zadar poporul iudeilor a cugetat să tăgăduiască Învierea lui Hristos, că, deși au dat destui bani ostașilor, dar Longhin cu putere a vestit aceasta, strigând fără de frică: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Bucurie nespusă a arătat Hristos înviind din mormânt, celor care luminați de El așteptau învierea din morți și viața veacului ce va să fie și lumina cea neapusă, pe al Cărui Mormânt văzându-l, cu dragoste cântăm așa:

Bucură-te, ridicarea celor căzuți;

Bucură-te, iertarea celor greșiți;

Bucură-te, cel ce izvorăști tuturor bună-credință;

Bucură-te, cel ce risipești credința cea rea a neamurilor;

Bucură-te, că prin tine ne umplem de toate bunătățile;

Bucură-te, că din izvoarele tale ne adăpăm de desfătare;

Bucură-te, care închipuiești cinstita colimvitră;

Bucură-te, prin care izvorăști râurile darurilor;

Bucură-te, în care a fost îngropat Cel nemuritor;

Bucură-te, prin care moartea s-a îndepărtat;

Bucură-te, prin care se luminează zidirea;

Bucură-te, prin care Izbăvitorul se slăvește;

Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 8-lea:

Foarte de dimineață venind mironosițele, văzând minune străină, s-au mirat, că piatra de pe ușa mormântului fiind foarte mare, de înfricoșătorul cutremur s-a prăvălit și un Înger pe aceasta stătea, strigându-le așa: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cu totul fiind, Hristoase, izvor de bucurie și veselie ai zis mironosițelor „Bucurați-vă!”, iar ele, ținând prea-

curatele Tale picioare, cu cinste și cu lacrimi le-au sărutat și cu dragoste către mormânt ziceau:

Bucură-te, mângâierea celor întristați;

Bucură-te, întărirea celor bolnavi;

Bucură-te, propovăduirea Apostolilor în toată lumea;

Bucură-te, luminarea și întărirea scriitorilor;

Bucură-te, cel care adeverești învirea lui Hristos;

Bucură-te, că îndreptezi căderea lui Adam;

Bucură-te, înfrângerea rău-credincioșilor;

Bucură-te, povățuitorul cel dulce al celor credincioși;

Bucură-te, prin care credincioșii se înalță;

Bucură-te, prin care și morții se ridică;

Bucură-te, bucuria celor cerești și a celor pământești;

Bucură-te, blestemul păgânilor și a necuraților;

Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 9-lea:

Toate cetele Îngerilor s-au înspăimântat văzându-te pe Tine, Mântuitorule, dormind în mormânt și a treia zi înviind cu dumnezeiască cuviință și dăruind oamenilor raiul în locul iadului, au cântat strigând: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Femeile mironosițe auzind graiurile îngerului care ședea în mormânt, zicând că ai înviat din mormânt, Mântuitorule, toate s-au umplut de bucurie și cu dragoste ziceau acestea:

Bucură-te, mărirea teologhisirii;

Bucură-te, bogăția Sionului celui Sfânt;

Bucură-te, minunea Îngerilor mult lăudată;

Bucură-te, rănirea demonilor mult tânguită;
Bucură-te, trâmbiță care răsună puterea bunei cinstiri;
Bucură-te, mare care îneci mulțimea cinstirii celei rele;
Bucură-te, cel pe care mulțimea Îngerilor te înconjoară;
Bucură-te, cel la care mulțimea oamenilor se închină;
Bucură-te, prin care cel căzut se ridică;
Bucură-te, cel în care Agar s-a tulburat;
Bucură-te, dezlegarea patimilor celor cumplite;
Bucură-te, dătătorul dumnezeieștilor daruri;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 10-lea:

Vrând Hristos să mântuiască neamul omenesc din iad, a coborât cu sufletul până la acesta, iar cele de dedesupt s-au umplut de lumină și de strălucirea Dumnezeirii Sale și fiind izbăviți toți, cu Profeții și Drepții au cântat strigând: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Ioan și Petru au alergat la mormânt de dimineață, încă întuneric fiind și prin Dumnezeiasca lumină văzând giulgiurile și mahrama cu acestea zăcând înăuntru, s-au umplut de bucurie mare și către acesta au zis:
Bucură-te, cel ce încălzești răceala sufletului;
Bucură-te, cel ce arăți căile celor credincioși;
Bucură-te, cel ce umpli de Dumnezeiască lumină toate;
Bucură-te, cel ce lămurești vistieriile bunei credințe;

Bucură-te, oglindă cerească, care strălucești lumina cea dumnezeiască;

Bucură-te, cunoașterea care dăruiești înțelegerea începăturilor dumnezeiești;

Bucură-te, cel ce luminezi mințile celor din întuneric;

Bucură-te, cel ce răcorești inimile celor însetați;

Bucură-te, prin care toate s-au înnoit;

Bucură-te, prin care închipuirile s-au înlăturat;

Bucură-te, prin care înțelepciunea s-a rușinat;

Bucură-te, în care neștiința s-a înțelepțit;

Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 11-lea:

Laudă de mânecare adâncă, de dimineață mânecând, Ție, Mântuitorule, aducem în loc de miruri, închinăciune cu frică Mormântului purtător de viață, Împărate Sfinte, pe care l-ai arătat nouă izvor de haruri, Cuvinte, celor ce strigă Ție: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Sfânta Elena văzând cu bucurie mormântul Tău cel purtător de lumină, mai presus decât soare, Mântuitorule, răsărind din pământ, căzând s-a închinat cu dragoste și plină de spaimă Te lăuda strigând către mormânt acestea:

Bucură-te, bucuria și nădejdea lumii;

Bucură-te, lumina sufletului și a minții mele;

Bucură-te, lauda împăraților drept-credincioși;

Bucură-te, încununarea patriarhilor drept-credincioși;

Bucură-te, că te vestesc arhiereii binecredincioși;

Bucură-te, că te preamăresc cu evlavie preoții;

Bucură-te, al monahilor rânduială și chip al faptei bune;
Bucură-te, acoperământ și scăpare a celor ce vin la tine;
Bucură-te, îngrădirea binecredincioșilor ostași;
Bucură-te, că prin tine dreptcredincioșii biruiesc pe vrăjmași;
Bucură-te, mormântul viței celei înțelegătoare;
Bucură-te, mlădița a acesteia mult roditoare;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 12-lea:

Bucurându-se de aflarea Ta, o, preacinstit Mormânt, dumnezeiasca împărăteasă Elena, Biserică foarte mare și preafrumoasă a zidit în jurul tău, iar noi credincioșii totdeauna cu evlavie înconjurându-te, Celui îngropat în tine, cu credință cântăm: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând cu bucurie, te lăudăm cu dragoste, o, mormânt dătător de lumină al lui Hristos, că peste tot neîncăput Domnul Dumnezeu și Om, în tine fiind îngropat trei zile, te-a sfințit, te-a preamărit și pe toți i-a învățat să strige cu credință către tine așa:
Bucură-te, sfârșitul voinței celei negrăite;
Bucură-te, cornul nebiruit al credincioșilor;
Bucură-te, de Cuvântul lui Dumnezeu mai înainte propovăduit;
Bucură-te, învățătura dascălilor credincioși;
Bucură-te, că Cel necuprins întru tine a încăput;
Bucură-te, că a treia zi cu slavă a Înviat din tine;
Bucură-te, cel ce reverși râurile cunoașterii de Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce izvoarăști pâraiele evlaviei Dumnezeiești;
Bucură-te, cel lăudat de popoare în greutăți;
Bucură-te, cel lăudat de preotul cel credincios;
Bucură-te, că ai închis pentru credincioși prăpastia iadului;
Bucură-te, că acestora te-ai arătat cântare nouă;
Bucură-te, Mormânt de trei ori fericit!

Condacul al 13-lea:

O, Cuvinte al lui Dumnezeu, necuprins în firea întreagă, dătător de viață și Ziditorule a toată făptura, cum ai încăput în mormânt? Primește, deci, acum, Milostive, aceste rugăciuni ale noastre ale păcătoșilor și mântuiește de durerile cele sufletești și trupești și de chinurile cele veșnice pe toți cei ce strigăm Ție: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: Îngerii nevăzut pururea.... și Condacul 1: Acum noi nevrednicii.. și se face otpustul.

ACATISTUL SFÂNTULUI MORMÂNT AL DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

II

După obișituitul început se zic:

Condacele și Icoasele

Condacul 1:

În Mormânt, Viață, pus ai fost, Hristoase, și prin învierea Ta l-ai arătat lăcaș vrednic de închinare, strălucindu-l cu razele dumnezeirii. Către care și noi, cugetând cu evlavie, dorind a ne umple de lumina Ta sfântă, strigăm: Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Icosul 1:

Ca o candelă aprinsă de Însuși Dumnezeu arătându-se Mormântul la fiecare Praznic al Învierii, cetele Îngerilor slavoslovesc, firea tresaltă și poporul se minunează, cântând către el acestea:
Bucură-te, Mormânt prealuminat al lui Hristos;
Bucură-te, podoabă a poporului binecredincios;
Bucură-te, mărturie a învierii Celui Răstignit;
Bucura-te, făclie aprinsă de Domnul cel slăvit;
Bucură-te, că la fiecare Paște înflorești;
Bucură-te, că în mijlocul lumii strălucești;
Bucură-te, biserică ce răsună de rugăciuni;
Bucură-te, că în tine se arată râuri de minuni;

Bucură-te, că luminezi întreaga lume;
Bucură-te, că lași în noi nešterse urme;
Bucură-te, că râvnim după a ta binecuvântare;
Bucură-te, cel mai mare loc de închinare;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 2-lea:

Lumea care Te-a prigonit, Mântuitorule, se arată înșelătoare, amăgindu-ne cu ispitele ei, dar noi, întăriți fiind prin pătimirea Ta, nu voim a părăsi cugetarea la Mormântul Tău, pentru care cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Doamne, Cel ce ești Lumina lumii, ai fost pus în Mormânt de ucenicii Tăi, dar întunericul nu Te-a cuprins. Întărește-ne pe noi cei ce suntem înconjurați de întunericul deșertăciunilor, dar avem gândul la Mormântul în care ai stat, ca să zicem către el acestea:
Bucură-te, chivot în care taina învierii a fost ținută;
Bucură-te, că în toate marginile lumii a fost răspândită;
Bucură-te, templu de care se sfărâmă idolii păgânilor;
Bucură-te, sabie care taie în carnea rătăcirilor;
Bucură-te, că Domnul asupra ta veghează;
Bucură-te, că loc de închinare te așează;
Bucură-te, mare care îneci îndoiala;
Bucură-te, miere care alungi amăreala;
Bucură-te, că pe credincioși îi umpli de binecuvântare;
Bucură-te, că la tine toți aleargă să găsească alinare;
Bucură-te, că în tine Domnului ne închinăm;

Bucură-te, că în sufletele noastre te purtăm;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 3-lea:

După ce hulitorii de Dumnezeu Te-au răstignit, o, Fiule al lui Dumnezeu, și ai murit pe Cruce pentru păcatele noastre, Iosif cel cu bun chip a cerut de la Pilat trupul Tău, și cerându-l, l-a primit, strigând din adâncul sufletului: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Iosif, fiid pătruns de puterea Ta cea dumnezeiască, a lepădat frica iudeilor și, pogorând trupul Tău de pe Cruce împreună cu Nicodim, cu smirnă și cu aloe l-au uns, punându-l în Mormântul către care noi strigăm:
Bucură-te, sfârșitul patimilor Mântuitorului;
Bucură-te, începutul proslăvirii Domnului;
Bucură-te, masă care ții ca pe o jertfă pe Hristos;
Bucură-te, că Domnul S-a adus pentru noi tămâie cu bun miros;
Bucură-te, lacrimă de bucurie a pământului întristat;
Bucură-te, rază de soare pentru Iosif cel îndurerat;
Bucură-te, că Fecioara Maria cu lacrimile sale te-a udat;
Bucură-te, că binecuvântarea ei peste tine s-a arătat;
Bucură-te, că Apostolii de tine s-au uimit;
Bucură-te, că mulți credincioși în tine s-au odihnit;
Bucură-te, poartă deschisă a casei Domnului Preaiubit;
Bucură-te, scară ce urcă spre Raiul mult dorit;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 4-lea:

Ostașii Ți-au păzit Mormântul, Hristoase, temându-se necredincioșii iudei de ÎÎnvierea Ta și de arătarea slavei Tale. Ajută-ne pe noi, Doamne, să ne păzim inimile ca nu cumva să pleci de la noi din cauza păcatelor noastre și să nu mai cântăm Ție: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Nici o oaste din lume nu poate sta împotriva puterii Tale, Doamne, că în mâinile Tale e viața și moartea, pe brațele Tale stă întreaga lume. Iar cei ce Ți-au păzit Mormântul l-au arătat fără să vrea vrednic de păzire și de cinstire, fiind odor de mult preț. Pentru care îi cântăm acestea:

Bucură-te, că lumina ți-e strai de prăznuire;
Bucură-te, că Domnul înveșmântează a Sa zidire ;
Bucură-te, că bolnavii aleargă la tine pentru vindecare;
Bucură-te, că se izbăvesc de a suferinței apăsare;
Bucură-te, că primesc putere și sănătate;
Bucură-te, că îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate;
Bucură-te, că ești plin de cete îngerești;
Bucură-te, că te cântă glasuri omenești;
Bucură-te, că nimeni nu poate stăvili lauda ta;
Bucură-te, că se biruie cel ce vrea împotrivă a-ți sta;
Bucură-te, că vei fi lăudat până la sfârșitul vremurilor;
Bucură-te, că în veac va prisosi evlavia creștinilor;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 5-lea:

O, Răsăritule al răsăriturilor, strălucind Tu, ai înviat, biruind moartea. Firea întreagă s-a umplut de lumina Ta și Mormântul Tău s-a umplut de viață, pentru care Îți cântâm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Doamne Iisuse Hrisoase, dacă vom tăcea noi și nu vom lăuda Învierea Ta, pietrele Mormântului Tău vor mărturisi, că în el s-a arătat Îngerilor Învierea Ta și în el S-a arătat oamenilor Biserica nefăcută de mână, în care Jertfă și Jertfitor fiind, slujire fără prihană ai adus ca Arhiereu. Și cântăm lui cu evlavie:

Bucură-te, că pentru noi Hristos a Înviat;
Bucură-te, când mărturisim: „Adevărat a Înviat!”;
Bucură-te, tron preasfânt al Bisericii dreptmăritoare;
Bucură-te, că în tine Domnul a strălucit ca un soare;
Bucură-te, că firea întreagă s-a umplut de lumină;
Bucură-te, că în tine orice durere se alină;
Bucură-te, cămara luminii celei neînserate;
Bucură-te, izgonirea duhurilor întunecate;
Bucură-te, că la tine căutăm a Domnului călăuzire;
Bucură-te, că în tine se simte a Mângâietorului umbrire;
Bucură-te, că n-ai stăpânit pe Cel ce stăpânește peste toate;
Bucură-te, că ai ținut pe Cel ce ne izbăvește de păcate;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 6-lea:

Cei ce păzeau Mormântul au fost cutremurați de Învierea Ta, Mântuitorule, și înțelegând că au păzit pe Cel ce păzește prin harul Său întreaga lume, plini de căință au strigat: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

O, Mântuitorule, de multe ori ne-am temut de Învierea Ta, pârgă a învierii noastre, prinși fiind în mreaja păcatelor. Ridică piatra temerii de pe mormântul inimilor noastre, ca să putem cânta cu pricepere Mormântului Tău:

Bucură-te, că peste tine se varsa mană cerească;
Bucură-te, că umpli toate de lumină dumnezeiască;
Bucură-te, că învierea ai adeverit;
Bucură-te, că de lumină ai strălucit;
Bucură-te, că încălzești răceala sufletelor;
Bucură-te, că aduci mângâiere oamenilor;
Bucură-te, că arăți calea credincioșilor;
Bucură-te, că întărești propovăduirea preoților;
Bucură-te, că celor răucredincioși împotrivă le stai;
Bucură-te, că celor slabi în credință putere le dai;
Bucură-te, apărător împotriva răzvrătirii demonilor;
Bucură-te, bucuria oamenilor și a Îngerilor;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 7-lea:

Foarte de dimineață Mironosițele au alergat la Mormântul Tău, tânguindu-se; ci înaintea lor a stat Îngerul și le-a zis: „Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți Învierea”. Pentru care noi, primind cu bucurie cuvintele sale, cântăm: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Să cânte acum credincioșii și să se veselească auzind Vestea cea bună a Învierii lui Hristos. Că moartea a fost înghițită și viața s-a arătat biruitoare, pentru care noi cântăm Mormântului plin de sfințenie:

Bucură-te, prin care credinciușii se dumiresc;
Bucură-te, prin care răucredincioșii se osândesc;
Bucură-te, nădejdea deznădăjduiților;
Bucură-te, dăruirea cea nedeșartă a săracilor;
Bucură-te, a lui Dumnezeu sălășluire;
Bucură-te, a iadului biruire;
Bucură-te, întărirea poporului creștinesc;
Bucură-te, odihna celor ce se nevoiesc;
Bucură-te, a neamului omenesc bucurie;
Bucură-te, a cerului nescrisă solie;
Bucură-te, prin care s-a dezlegat osândirea;
Bucură-te, prin care s-a arătat Învierea;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 8-lea:

Domnul nostru și Dumnezeul nostru!", strigăm cu uimire când privim cu ochii inimii spre Sfântul Mormânt, și precum oarecând Toma a întins degetul spre trupul Tău, așa și noi Îți atingem cu dorirea inimii Mormântul, știindu-l semn al Învierii Tale și cântând: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Doamne, în necredința noastră de multe ori am cerut semne și minuni, asemănându-ne iudeilor de odinioară. Să ne fie nouă Mormântul Tău semn spre întărirea credinței, pentru ca vindecați de rana îndoielii să putem cânta:

Bucură-te, că pe Domnul și Dumnezeul nostru în tine L-ai primit;
Bucură-te, că întunericul tău de lumina Sa a fost înghițit;
Bucură-te, că în tine pe Apostoli i-ai primit;
Bucură-te, că soli ai Învierii Domnului au devenit;
Bucură-te, că cete de Cuvioși în tine s-au închinat;
Bucură-te, că mulțime de maici spre tine s-au îndreptat;
Bucură-te, chemare tainică a credincioșilor;
Bucură-te, tărie neclintită în fața greutăților;
Bucură-te, că ne îndemni să cugetăm la moarte;
Bucură-te, că alungi gândurile cele deșarte;
Bucură-te, că inimile noastre către tine se îndreaptă;
Bucură-te, că mulți credincioși să te vadă așteaptă;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 9-lea:

De mare dar s-a învrednicit Mormântul Tău, Mântuitorule, umplându-se de lumina cea dumnezeiască la Praznicul Învierii, pentru care noi Te rugăm să ne umpli de lumina Ta cea dătătoare de viață și pe noi, cei ce cu evlavie îți cântăm: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Temei al dreptei credințe fiind Sfântul Mormânt și mărturie a Dumnezeului celui Viu arătându-se, credincioșii nu contenesc a-i aduce laude ca acestea:
Bucură-te, lauda împăraților binecredincioși;
Bucură-te, încununarea patriarhilor evlavioși;
Bucură-te, că te cântă luminații arhierei;
Bucură-te, că ești al credinței noastre temei;
Bucură-te, apărarea oastei dreptmăritoare;

Bucură-te, că ești cinstit de multe popoare;
Bucură-te, că acestora te-ai arătat înnoită cântare;
Bucură-te, cel mai cinstit dintre altare;
Bucură-te, că pe Cel înviat îl mărturisești;
Bucură-te, că pe Cel nevăzut îl vădești;
Bucură-te, întăritorule în credință;
Bucură-te, dăruitorule de umilință;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 10-lea:

În fiecare an nenumărate minuni se arată la Mormântul cel Sfânt, când se pogoară în mod văzut Lumina dumnezeiască, de la care mii de lumânări și candele se aprind și felurite descoperiri se arată celor ce se adună la Praznicul Învierii, ca să cânte cu inimă curată: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Nu contenește limba omenească a grăi cuvinte de laudă despre Mormântul în care S-a odihnit Hristos și l-a rânduit pentru noi loc de luminată închinare. Pentru aceea, din plinătatea inimii grăim cu dragoste acestea:

Bucură-te, că la minunea Învierii Domnului ai fost părtaș;
Bucură-te, că an de an Luminii Lui ești sfânt sălaș;
Bucură-te, că în tine au loc arătări minunate;
Bucură-te, că limba omenească a le spune nu poate;
Bucură-te, că multe lumânări se aprind singure la tine;
Bucură-te, că hulitorii se fac de rușine;
Bucură-te, că ți se aprind candelele din lumina dumnezeiască;

Bucură-te, că umpli sufletele credincioșilor de pace cerească;
Bucură-te, că mulți păgâni s-au umplut de mirare;
Bucură-te, că și ei au alergat la a Bisericii alinare;
Bucură-te, că nu s-au temut să-și dea viața pentru Hristos;
Bucură-te, că au intrat în Raiul cel preafrumos;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 11-lea:

De multe ori au încercat iudeii și păgânii să batjocorească venirea Sfintei Lumini, dar de fiecare dată Dumnezeu le-a stat împotrivă, pe unii rușinându-i, iar pe alții întorcându-i la credința cea adevărată, ca să cânte cu pocăință: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Mare minune s-a arătat când Lumina Sfântă a spart stâlpul bisericii Sfântului Mormânt, arătându-se dreptcredincioșilor pe care saracinii plătiți de armeni i-au împiedicat să intre la Sfânta Slujbă a Învierii, dar prin ieșirea Luminii din stâlpul de piatră Dumnezeu a arătat care este credința cea adevărată, spre bucuria creștinilor și a Cuviosului Sofronie, Patriarhul Ierusalimului, și a celor ce cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, că Patriarhul Sofronie te-a udat cu lacrimile sale;
Bucură-te, că degrabă ai alinat a credincioșilor jale;
Bucură-te, că Stâlpul Ortodoxiei până astăzi s-a păstrat;
Bucură-te, că din piatră icoana Învierii s-a arătat;
Bucură-te, că Lumina Sfântă firea pietrei a biruit;
Bucură-te, că prin ea adevărul credinței s-a vădit;

Bucură-te, că îndată un saracin a crezut în Hristos;
Bucură-te, că prin Mucenicie s-a adus jertfă cu bun miros;
Bucură-te, că moaștele sale în biserică s-au îngropat;
Bucură-te, că și alți saracini de necredință s-au lepădat;
Bucură-te, că păstrezi dovada puterii dumnezeiești;
Bucură-te, că pe cei ce ajung la tine îi întărești;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 12-lea:

Cel ce aleargă din toată inima la acest Mormânt va pricepe acolo cuvintele Scripturilor care îl vor învăța pe el", a grăit Sfântul Grigorie Palama, arătându-se dascăl al Luminii dumnezeiești, iar noi, crezând învățăturii sale, cântăm cu zdrobire de inimă: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Dorind a ne învrednici să prăznuim Paștele la Mormântul Tău cel Sfânt și știindu-ne sărăcia și neputințele, ne rugăm Ție, Doamne, să rânduiești precum știi aceasta. Dacă este bine plăcut Ție, să ajungem cu trupul la Mormântul Tău, iar de nu, măcar în inimile noastre să-i putem cânta cu bucurie:
Bucură-te, propovăduirea cuvântătorilor de Dumnezeu;
Bucură-te, că cinstirea ta se înmulțește mereu;
Bucură-te, prin care înțelepciunea deșartă a fost rușinată;
Bucură-te, prin care neștiința a fost înțelepțită și luminată;
Bucură-te, dar al lui Dumnezeu pentru cei credincioși;

Bucură-te, piatră de poticnire pentru necredincioși;
Bucură-te, mărire a teologhisirii celei adevărate;
Bucură-te, că luminezi mințile cele întunecate;
Bucură-te, pecete a cerului pe pământ;
Bucură-te, că ești plin de îngerescul cânt;
Bucură-te, că ești plin de fiorul nemuririi;
Bucură-te, stea care arată ieslea învierii;
Bucură-te, Mormânt plin de lumină cerească!

Condacul al 13-lea:

O, Doamne Iisuse Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, arată-ne pe noi chip al Mormântului Tău! Să simtă inimile noastre pătimirea Ta, să fie pătrunse de sângele Tău și de moartea Ta cea dătătoare de viață, ca la înfricoșătoarea Ta Judecată să ne arăți plini de lumină dumnezeiască și cu adevărat mădulare vii ale trupului Tău, ca să-Ți putem cânta în vecii vecilor: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul 1: Ca o candelă aprinsă... și Condacul 1: În Mormânt, Viață, pus ai fost...

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ia aminte la rugăciunile pe care Ți le aducem din buzele noastre necurate și curățindu-ne de toată întinăciunea, acoperă-ne cu harul milostivirii Tale!

Nu avem cuvinte, Doamne și Stăpânul vieții noastre, să-Ți mulțumim după cuviință pentru marele dar pe care ni l-ai făcut și ni-l faci în fiecare an prin pogorârea Sfintei Lumini la Mormântul Tău; nu suntem vrednici de o minune atât de mare, dar deși nu suntem vrednici a grăi de acest mare dar pe care l-ai făcut Bisericii Tale, nici nu ne putem opri să mulțumim după puteri-

le noastre că ne-ai arătat acest semn, ca să pricepem că ești cu adevărat viu în Biserica Ta cea dreptmăritoare pe care porțile iadului nu o vor birui.

Tu, Cel ce ai zis: „Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor”, ne-ai arătat aceasta în multe feluri și în chip ales la marele Praznic al Învierii.

Slavă Ție, Doamne, că acoperi Biserica Ta! Slavă Ție, Doamne, că îi întărești pe credincioși! Slavă Ție Doamne, că ai binecuvântat pământul cu Mormântul Tău!

Ne aducem aminte de câte minuni ai făcut la acest dătător-de-viață Mormânt. Cum vom uita Stâlpul Ortodoxiei? Cum vom uita că atunci când ereticii au dat bani saracinilor, pentru a nu-i lăsa pe credincioși să intre în Biserica Sfântului Mormânt, Lumina Sfântă a țâșnit afară, spărgând un stâlp de piatră? Cum vom uita bucuria Patriarhului Sofronie și a celorlalți credincioși văzând dovedită credința lor curată că Tu, Doamne Iisuse Hristoase, ești cu adevărat capul și ocrotitorul Bisericii?

Nu vom putea uita, Doamne, pentru că prea mare este dragostea pe care ne-ai arătat-o. Și luând aminte la cuvintele Tale: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut”, cu inimile noastre mărturisim că la Praznicul Învierii trimiți Sfânta Lumină ca binecuvântare pentru cei credincioși.

Pentru aceasta Te rugăm, Doamne Iisuse Hristoase, trimite harul Tău peste noi și fă din inima noastră lăcaș al Luminii Tale celei neapropiate, ca pe Tine să Te slăvim, Iubitorule de oameni, împreună cu Părintele Tău cel fără de început și cu Preasfântul și De-Viață-Făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CELE ȘAPTE PLÂNSURI ALE SFÂNTULUI EFREM SIRUL

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire, și al grăirii în deșert nu mi-l da mie!

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-mi mie, slugii Tale!

Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor! Amin.

Plânsul de luni seara

Primește rugăciunea gurii mele celei întinate și necurate, Stăpâne al tuturor, iubitorule de oameni, Iisuse Hristoase, și nu te îngrețoșa de mine ca de unul ce sunt nevrednic și nepriceput. Nici sufletul meu, care de iad se apropie, nu-l judeca nevrednic de mângâierea Ta. Caută-mă pe mine ca pe oaia cea pierdută, căci m-am orbit cu dulcețile și cu dezmierdările am întunecat sufletul meu și de beția patimilor este înnegrită inima mea.

Mărturisesc Ție, Doamne, Mântuitorul lumii, toată amărăciunea, răutatea și dobitocia mea. Voi spune iarăși, din inimă, toată bunătatea și veselia Ta, pe care Tu, Doamne, din nemărginită iubire le-ai revărsat peste mine. Din pricina mea Te-am întristat, Doamne, m-am arătat fără osârdie către facerea de bine, m-am gândit des la rău și lesne am săvârșit tot păcatul. Iar Tu, Stăpâne, ai trecut cu vederea toată răutatea mea din pricina nemărginitei întinderi a îndurării Tale, Fiule al lui Dumnezeu, capul meu se înalță prin darul Tău, Stăpâne, dar se smerește iarăși, pentru păcatele mele. Mă trage pe mine darul Tău către viață, iar eu mai vârtos către moarte cu stăruință mă duc. O, cât de cumplită e obișnuința patimilor! Cum leagă mintea cu legături de nedezlegat! Și eu, păcătosul, mă leg cu ele de buna mea voie, și încă mă și bucur când mă văd legat. Cufundat sunt în prăpastie și în fiecare zi mă bucur de lanțurile vrăjmașului și mă îndulcesc într-însele. Mă leagă cu legături pe care nu vreau să le văd, și de-a pururi îmi întinde curse în care mă prind, pentru că el cunoaște cugetul și pornirea mea. Și fiindcă este mai tare, într-o clipită mă leagă.

Acesta este plânsul, aceasta este tânguirea, pentru că mă ferec eu singur cu voile mele, ca și cu niște obezi. Căci putând să zdrobesc legăturile într-o clipită de ochi și să mă fac slobod de toate cursele, nu vreau s-o fac. Mă las biruit de trândăvie și de obișnuința patimilor. Cu voia mă supun lor. Acest lucru, de rușine plin, este mai anevoie de plâns, pentru că merg cu voia mea la vrăjmașul meu și el îmi leagă sufletul și mă omoară în patimi, bucurându-se. Și, putând să sfarm legăturile, ia-

tă că nu doresc! Este oare o rușine mai cumplită decât aceasta a mea? O, nu!

Nimic nu este mai de rușine decât ca cineva să facă voile vrăjmașului sufletului său! Și așa aflându-mă eu, ticălosul, și cunoscând legăturile mele, le ascund din falsă evlavie. Iar cugetul meu mă mustră și mă omoară în adâncul sufletului: „Pentru ce nu te trezești, ticălosule? Oare nu știi că lângă ușă este înfricoșătoarea zi a judecății? Scoală-te ca un puternic! Rupe-ți legăturile! În tine este puterea dezlegării, ca și puterea legării. Așa mă mustră pururea, în adâncul sufletului, sfânta știință, și eu nu vreau să mă izbăvesc din legăturile curselor. Mă tânguiesc și suspin în fiecare zi, și iarăși, în chip zilnic mă descopăr legat. Vrednic de jale și ticălos sunt eu, nesporit în lucrul cel bun al vieții mele, fiindcă nu mă tem de cursele morții.

Trupul îmi este îmbrăcat de cucernicie de ochii privitorilor mei, dar sufletul îmi este ferecat de gânduri necuvioase ca în niște obezi. Pe dinafară mă fac cucernic cu multă sârguință, dar înăuntru sunt urâciune în fața lui Dumnezeu. Îmi îndulcesc graiul cu oamenii, căutând să par bun, în timp ce cu voirea sunt amar și rău.

Și oare ce voi face în ziua cunoștinței, atunci când Judecătorul Dumnezeu va da pe față totul înaintea judecății? O, ce mare frică ticăloșește inima mea, fiindcă mă strâng eu însumi în lanțul nemărginitelor fărădelegi! Eu însumi știu că acolo mă voi munci dacă aici nu voi îmblânzi, cu lacrimi, pe Judecătorul. Pentru aceasta mă rog să nu Îți încui îndurările, Stăpâne, întru urgie, că Tu Însuți aștepți întoarcerea mea, pentru că nu voiești să vezi pe cineva arzând, ci voiești ca toți oamenii să se mântuiască în viața cea veșnică. Îndrăz-

nesc deci la îndurările Tale Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu! Cad înaintea Ta, rugându-mă: caută spre mine și mă miluiește! Scoate din temnița fărădelegilor sufletul meu!

Strălucește-mi în minte raza de lumină, mai înainte de a mă duce la judecata ce va să-mi fie înfricoșătoare. Frică mare mă apucă pe mine, ticălosul și înverșunatul. Cum mă duc eu acolo, cu totul gol de fapte bune! Frică și cutremur mă cuprinde, Doamne, când mă văd pe mine fără de osârdie spre bunătate, și cu gânduri potrivnice mă zvârcolesc într-una, plecându-mă dracilor, care, cu dezmierdările patimilor, spre pierzare pururea mă amăgesc. Mă asemăn prea bine negustorului trândav și leneș, care în fiecare zi, își păgubește agoniseala cu câștigul. La fel și eu, ticălosul, mă păgubesc zilnic de bunătățile Tale cele cerești întru multe învăluiri care mă trag spre rău, căci simt în mine cum, în fiecare ceas, eu singur mă fur, și cu voia mă aflu întru acelea pe care le urăsc. Mă înspăimânt eu însumi de voirea mea, care în multe chipuri mă aruncă întru necazuri, din pricină că păcătuiesc. Și mă înspăimânt iarăși de pocăința mea, care nu are temelie tare pe stânca cea izbăvitoare, care mă poate mântui. O, cum nu mă lasă în pace vrăjmașul sufletului! Cum pune în fiecare zi temelia zidirii pe care, cu mâinile mele, iarăși o risipesc!

N-am pus, început bun pocăinței sufletului. Sunt un rob al trândăviei. Cu însăși voia mea și cu multă osârdie slujesc vrăjmașului. O, cine va da capului meu apa cea fără de nume care să-l spele? Și cine ochilor mei izvoare de lacrimi cu care să plâng totdeauna către îndurătorul Dumnezeu? Să cer dar de la el să trimită har mie, păcătosului, și să mă scape de marea cea cuprinsă de ne-

bunie, care, cu valurile păcatului, învifoarează neconte-nit inima mea. Căci voile mele au biruit ca niște răni ca-re nicidecum nu primesc doctorii de vindecare. Feme-ia cea păcătoasă înțeleaptă s-a arătat, fiindcă s-a temut și s-a sârguit și a urât lucrurile păcatului, aducându-și aminte de rușinea cea veșnică ce va să fie și de chinuirea cea nesuferită a muncii iadului. Iar eu, în fiecare zi ru-gându-mă, nu mă îndepărtez de patimile păcatului, ci rămân de-a pururea, nebun, întru obiceiul cel rău. Spre nădejdea de pocăință îmi este așteptarea, furându-mă cu deșarta făgăduință și zicând: „Mă pocăiesc", în vre-me ce eu niciodată nu mă pocăiesc cu adevărat. Mă po-căiesc numai cu graiul, în timp ce cu lucrurile, rămân mult în urmă față de adevărata pocăință. Deci îmi uit firea, făcând cunoștință cu răul și, întristând pe Dom-nul, neîntrerupt păcătuiesc. Izvor de pocăință nu am aflat, căci cu întărire am făcut păcatul, și nu fără de vo-ie am păcătuit. Nici Iuda, vânzătorul, loc de pocăință nu a aflat, căci, cu Domnul fiind, a păcătuit și știa ceea ce făcea, fiindcă avea cunoștința Domnului. Deci, pen-tru păcatele mele, întru cunoștință făcute, ce voi aștep-ta eu, ticălosul?

Și dacă cel ce numai gândește răul e întocmai cu cel ce l-a lucrat, apoi eu ce răspuns voi da pentru nenumăra-tele mulțimi ale fărădelegilor mele? Ham, gândind să râdă de tatăl său, lepădat a fost. Cei ce s-au unit, cu Co-re au fost mistuiți de foc, nimic zicând sau făcând. Și cei din vremea lui Ilie, asemenea au pătimit. Și Saul, cu gândurile slujirii de idoli învoindu-se, s-a lepădat de Dumnezeu. Și Ahitofel numai sfătuind pentru păcat, a murit. Și fiii lui Aron, greșind, s-au sfârșit. Și Anania și Safira, cu nebăgare de seamă petrecând, vreme de po-

căință n-au aflat. Dar eu, cel ce fac întru cunoștință fapta mea, privesc la învoirea mea și zic că aștept cu credință hotărârea dreptății ce mi se cuvine. Pentru ce mă las amăgit de chipul smereniei mele, când eu sunt cu totul străin de faptele cele bune și numai cele potrivnice fac înaintea lui Dumnezeu? Fariseii au suferit mustrare atunci când Mântuitorul Hristos le arăta pe față minciuna portului și a chipului lor. Iar eu adesea mă plictisesc de mustrările cugetului și caut să mi-l adorm spre a scăpa de ele. Atunci, amar este adevărul celor ce caută să-l ascundă. Ci eu vin acum, Doamne, să-mi descopăr chipul și se vor arăta viermii; îmi voi dezveli fața și ochii, și vor vedea cei de față fățărnicia mormântului și minciuna faptei mele se va descoperi și vor privi toți la fața mea de fariseu. Căci chiar aici, în lume, ea se face văzută, nu numai dincolo, în veșnicie, unde o va arde focul.

Tinde-i mână de ajutor celui ce se tăvălește, Doamne! Căci voind a mă scula, nu pot, pentru că sarcina păcatelor mele s-a îngreunat peste măsură, iar obiceiul cel rău mă oprește, legându-mă. Văd și umblu ca într-o negură, întru mult întuneric mișc mâna mea, și ca un slăbănog sunt. Mi se pare că sunt sârguitor și iată că mă plictisesc curând. Mă rog să mă izbăvesc și, cu toate că postesc, văd că sunt împiedicat de duh vrăjmaș. Vreau să mă blagoslovesc mult, dar cu inima nu-L iubesc pe Dumnezeu. Cum voi îndrăzni să cer iertare pentru păcatele mele, când petrecerea de mai înainte eu n-o uit? Sau cum mă voi dezbrăca de omul cel vechi, care se strică, dacă de poftele amăgirii celei vechi nu mă lepăd?

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după îndurările Tale șterge fărădelegile mele. Gura mea netrebnică strigă către Tine, Stăpâne, și inima mea necurată, și sufletul meu întru păcate întinat. Auzi-mă, pentru bunătatea Ta, și rugăciunea mea nu o lepăda. Căci nu lepezi rugăciunea celor ce se pocăiesc întru adevăr. Dar pocăința mea, Doamne, nu este curată! Un ceas mă pocăiesc și două Te întristez. Întărește sufletul meu pe piatra pocăinței. Luminează, cu darul Tău întunericul din mine. Plecă-Te, Bunule Dumnezeu, către plânsul inimii mele, dar nu pentru dreptățile mele, căci nu au nici o bunătate, ci pentru multa și negrăita Ta bunătate și pentru îndurările Tale!

Ridică din nou, Doamne, mădularele mele pe care le-a frânt păcatul, și luminează inima mea pe care a întunecat-o pofta cea rea! Izbăvește-mă, Doamne, de tot lucrul cel rău care se străduiește să mă surpe pe mine potrivnicul. Nu-Ți întoarce fața de la mine. Să nu-mi zici mie: „Adevăr zic ție, nu te cunosc pe tine“. Mântuiește, Doamne, din moarte, sufletul necăjit, Tu, Cel ce ai stăpânire peste viață și peste moarte! Căci Tu ai zis, Stăpâne: „Cere și ți se va da”.

Curăță-mă, Doamne, de tot păcatul mai înainte de sfârșit și dăruiește-mi, Iubitorule de oameni, în toată viața aceasta care mi-a mai rămas, să izvorăsc lacrimi din inimă spre curățirea întinăciunii mele celei sufletești, ca să pot șterge încă de aici măcar puține greșeli, din datoriile mele cele multe, și să mă mântuiesc acolo prin acoperământul mâinii Tale celei atotputernice, atunci când va tremura tot sufletul de slava Ta cea înfricoșătoare. Așa, Stăpâne, Fiule al lui Dumnezeu,

auzi-mă și primește rugăciunea păcătosului robului Tău! În dar mântuiește-mă pe mine cu darul Tău!

Că milostiv și iubitor de oameni ești, Dumnezeule, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Plânsul de marți seara

Vai mie, în ce fel de deznădăjduire stau, în ce fel de rușine zac! Nu este omul cel dinlăuntru, precum este cel văzut. Căci măcar că vorbesc despre sfințenie, cugetarea urâtelor patimi este în mine ziua și noaptea. Și măcar că ridic în slăvi curățenia prin graiurile mele, totuși în inima mea mă gândesc la necurățenie. Vai mie, ce fel de judecată îmi este gătită! Pentru că numai chip de sfințenie am, iar nu și putere. Cu ce față mă voi apropia oare eu, care de atâtea răutăți sunt vinovat, de Domnul Dumnezeul meu, Cel ce-mi cunoaște și cele ascunse ale inimii mele. Mă tem, stând la rugăciune, să nu se pogoare foc din cer și să mă ardă pe mine, precum, oarecând pe cei pe care, în pustie, foc de la Dumnezeu i-a ars. Dar eu ce voi aștepta de la cele ale mele, care cu multă și nemăsurată greutate de păcate sunt înfășurate? S-a înfocat inima mea, s-a schimbat gândul meu cel dreptcredincios, s-a întunecat mintea mea. De-a pururea mă întorc ca un câine la vărsătura sa.

Nu este în mine nici o îndrăzneală către Cel ce cearcă inima și rărunchii. Mintea nu-mi este curată și lacrimile îmi lipsesc în rugăciune. Căci dacă vreau să suspin, fața mi se apleacă, scufundată în rușine. Bate-mi, o, Doamne, pieptul care este locaș al patimilor și al gândurilor rele! Slavă Ție, Făcătorule de bine al sufletelor și trupurilor noastre! Mari și multe sunt îndurările Tale peste noi păcătoșii, Doamne!

Să nu mă lepezi pe mine cu cei ce zic Ție: „Doamne, Doamne“, dar cu inima nu împlinesc voia Ta, pentru rugăciunile Prea Curatei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu. Căci Tu cunoști, Doamne, patimile cele ascunse întru mine. Tu știi rănile sufletului meu. Vindecă-mă, Doamne! Îmi vei zidi casa sufletului la care se ostenesc toți ziditorii, căci mă pregătesc spre a mă împotrivi patimilor. Când mă apuc de luptă, atunci reaua meșteșugire a dușmanului îmi slăbește tăria sufletului prin plăceri și, fără să fie nimeni care să mă silească, mă atrage către ele ca pe un robit.

Mă zvârcolesc să scap din văpaia care mă arde și din neiscusință, împreună cu ea mă scufund. Îl cert pe cel bolnav, în timp ce eu sunt mai bolnav ca dânsul. Doctor al patimilor vreau să mă fac eu, ticălosul, și iată că eu însumi, mă dau lor robit. Luminează-mi Doamne, ochii inimii, ca să-mi cunosc mulțimea patimilor. Darul Tău să umbrească peste mine, Stăpâne. Luminează-mi mintea cea întunecată, sălășluind în mine lumina Dumnezeirii, căci Ție nimic nu-Ți este cu neputință! Cine nu mă va plânge pe mine cel care, pentru o mică plăcere, focul cel nestins l-am cumpărat și de împărăția cea veșnică m-am lepădat? M-am robit patimilor, eu, ticălosul! Cu slobozenia sufletului meu, ca un dobitoc m-am făcut, și nu pot să caut către Domnul cel milostiv. Am îngropat în lene Darurile Stăpânului, cele de viață purtătoare, și am iubit mai mult sărăcia patimilor! Străin m-am făcut de faptele cele bune, în țara depărtată a răutății ducându-mă. Pe jumătate sunt mort, în viață fiind.

Plângeți-mă, lucrători înfrânați, pe mine, care sunt îndărătnic și îndrăcit cu păcatele și iubitor de dezmier-

dări! Plângeți-mă, cei miluiți, pe mine, care l-am amărât pe Cel care m-a miluit! Plângeți-mă, cei ce ați iubit cele bune și ați urât cele rele, pe mine, care am iubit cele rele și-am urât cele bune. Plângeți-mă cei cu viața îmbunătățită, pe mine, cel care numai cu chipul sunt îmbunătățit, dar cu faptele sunt pătimaș și nebăgător de seamă. Plângeți-mă, cei care bine ați plăcut lui Dumnezeu, pe mine, care am plăcut oamenilor. Plângeți-mă, cei care dragostea cea desăvârșită către Dumnezeu și către aproapele o aveți, pe mine, cel care iubesc numai cuvintele, dar cu lucrurile stau departe de adevărata dragoste. Plângeți-mă, cei care aveți răbdare și aduceți, roade prisositoare Bisericii Domnului, pe mine, cel nerăbdător și neroditor.

Plângeți-mă, cei care fără de rușine și cu îndrăzneală vă rugați lui Dumnezeu, pe mine cel care mă rușinez a căuta la fața Domnului. Plângeți-mă, cei care aveți blândețe, pe mine, cel care sunt străin de blândețe. Plângeți-mă, cei smeriți și curați cu inima, pe mine, cel îngâmfat și mândru și necuviincios. Plângeți-mă, cei care necâștigarea Apostolilor ați câștigat, pe mine, cel îndrăcit, cel ce cu materia sunt îngreunat. Plângeți-mă, cei ce aveți în minte pe Judecătorul și judecata cea de după moarte, pe mine, cel care mărturisesc că o pomenesc, dar împotriva ei trăiesc. Plângeți-mă, moștenitorii Împărăției Cerurilor, pe mine, moștenitorul gheenei focului.

Rugați-vă, Sfinți ai lui Dumnezeu, pentru sufletul meu cel înviforat! Întru ceea ce puteți, Sfinți ai lui Dumnezeu, ajutați-mi! Căci știu că dacă veți ruga pe Iubitorul de oameni, Dumnezeu, toate se vor ierta nouă, pentru noianul bunătății Sale! Și precum Dum-

nezeu este iubitor de oameni, așa și voi, să nu treceți cu vederea rugăciunea mea, a păcătosului! Căci eu n-am îndrăzneală, din pricina multelor mele păcate grele. O, Sfinți ai lui Dumnezeu, lucrul vostru este, a vă ruga pentru cei păcătoși! Iar al lui Dumnezeu este ca pe cei deznădăjduiți să-i miluiască. Rugați-vă vieții pentru cel mort! Să trimită Domnul Darul Său și să oprească alunecarea sufletului meu smerit!

Stăpâne al tuturor, primește rugăciunea păcătosului! Îndulcește sufletul amărât de păcat! Îi împărtășesc celui însetat din izvorul vieții și îl povățuiesc, în timp ce inima mea e ținută ca într-un lanț de fier. Să mă întâmpine îndurările Tale, Doamne, prin îndurările Sfinților Tăi, înainte de a mă trage împreună cu cei ce lucrează fărădelegea! Acolo se vor descoperi cele întru întuneric și cele întru lumină lucrate de mine.

Vai mie, ce fel de rușine mă va cuprinde când mă vor vedea osândit pe mine, care mă socotesc acum fără prihană. Lucrarea cea duhovnicească am părăsit-o, eu, ticălosul, și patimilor m-am supus. Vai mie, suflete, pentru ce înnegrești soarele cu negura patimilor? Pentru ce nu se risipește negura când vine de față raza? Pentru ce alegem mai curând stricăciunea decât nestricăciunea? Pentru ce aici pe pământ ne frământăm cugetul cu patimile? Haina cea dumnezeiască am netrebnicit-o și nevrednici de Nunta cea împărătească ne-am făcut. De bunăvoie ne-am dăruit păcatelor vrăjmașului și vieții noastre robi ne-am făcut.

Ce vei zice, suflete al meu, Judecătorului, în ziua cea înfricoșată și groaznică? Am flămânzit pentru Tine sau am însetat sau gol m-am făcut, sau m-am smerit? Te-am iubit pe Tine cu tot sufletul meu? Cu îndrăzneală strigă,

suflete al meu, către Domnul! Primește darul Lui, tu, cel ce ești slobod. Pentru ce tot amâni, întoarcerea când El te cheamă? Pentru ce cauți pierzania și nu mântuirea? Pentru ce nu-ți asculți cugetul cât mai ai încă vreme, până ce ești domn al gândurilor, până nu se ostenește trupul iar mintea e încă vie, până nu va sta în puterea altora binele tău, până ce mai poți primi încă darul cu puterea credinței, și nu cu îndoiala să te prazi singur.

Până ce lacrimile tale sunt vestitoare întoarcerii, întâmpină patimile, stai vitejește împotriva lor. Luptă cu tărie, cu toată puterea, cu ajutorul lui Dumnezeu. Aruncă-te cu vitejie asupra lui Goliat, ca să nu te apuce mai înainte tâlharul, ca să nu te răpească mai înainte ucigașul, ca nu cumva slujitorii Împărăției să te încuie afară. Se cuvine să ne temem și cu toată străjuirea să ne păzim. Se cade să nu ne arătăm mincinoși ai mărturisirii noastre. Ca vameșul suspin, ca și desfrânata lăcrimez, ca tâlharul slobod glăsuiesc, ca fiul cel curvar strig către Tine, Iubitorule de oameni, Hristoase, Mântuitorul lumii, Lumina cea adevărată. Întărește sufletul meu cel slăbit și robit cu beția dezmierdărilor! Tămăduiește rănile acestea, precum și abaterile minții mele! Spală-mă cu scumpul Tău Sânge pe mine, cel înnegrit, Răscumpărătorule al păcatului! Acum este vremea bine primită! Acum este zi de mântuire! Cu mulțimea milei Tale întoarce-mă, Unule îndelung răbdătorule, și mă slobozește de toată desfătarea cea dezmierdătoare. Să nu mă ardă cuptorul patimilor, ci cu roua milei Tale curățește sufletul meu! Vai mie, că mi-ai dăruit, Doamne, lumina cunoștinței iar eu netrebnicul o lepăd. De câte daruri mă mai umpli pe mine, păcătosul, Stăpâne, iar eu, ticălosul, sunt nemulțumit și nerecunoscător cu voia! Totdeauna mă în-

dulcesc și mă întăresc cu darul Tău, și totdeauna îl lepăd întru amărăciunea mea și iar mă schimb. Îmi aduc aminte, Preabunule, de moarte, de muncile cele veșnice. Mă tragi pe mine totdeauna către viață, să mă mântuiesc, iar eu în răutatea mea rămân de-a pururi. Pentru aceasta, nu voi avea nici un răspuns acolo!

Bat să mi se deschidă ușa milei Tale, Doamne! Îngăduie-mi ca, rugându-mă, să dobândesc cererea! Că nu fără rușine caut să mă miluiesc. Fii îndelung răbdător cu mine, răzvrătitul, și izbăvește-mă de păcatele care m-au înconjurat! Ridică-mă sănătos din adâncul fărădelegilor! Slobozește-mă pe mine de tot lucrul cel rău mai înainte de a mă apuca sfârșitul. Căci în iad cine se va mărturisi Ție? Albește-mi veșmântul cel întinat mai înainte de a veni porunca cea înfricoșătoare și a mă lua nepregătit și nerușinat. Izbăvește-mi sufletul necăjit din gura leului și miluiește-mă cu darul și îndurările Tale.

Pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu și ale tuturor Sfinților, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Plânsul de miercuri seara

Dorul de a grăi către Tine, Doamne, mă silește să-Ți vorbesc, dar nevrednicia și păcătoșenia mea îmi poruncesc să tac. Durerile și necazurile vieții mă îndeamnă să cuvântez, dar fărădelegile trecutului îmi spun să fiu mort. Sufletul meu geme din adâncuri și ochii mei lacrimi poftesc.

Greșit-ai, suflete al meu! Pocăiește-te, căci iată, zilele noastre ca umbra trec. Prin înfricoșătoare și groaznice locuri va să treci, suflete al meu! Nu întârzia multă vreme amânând zi de zi întoarcerea ta la Domnul! Umilește-te, suflete al meu, de toate bunătățile câte le-ai luat de la Dom-

nul și nu le-ai păzit. Umilește-te pentru toate câte ai lucrat și Dumnezeu îndelung a răbdat pentru tine, ca nu întru întunericul cel mai dinafară să fii dat la înfricoșatul divan de judecată al lui Hristos. Vai mie, păcătosului, că am întinat inima mea și de-a pururi întârzii curățirea ei, din pricina trândăvirii! Îndrăzneala inimii mele a fost rușinată adânc de lene și de fățărnicie, iar pofta cea rea îmi poruncește ca un stăpân robului său. Și eu, întocmai ca un prunc, cu frică o ascult. Mă rătăcește și mă pierde pe mine, iar eu mă bucur. Vai mie, Doamne, căci Darul Tău mă trage pe mine la viață, iară eu, mai vârtos, spre moarte mă trag.

Deopotrivă și întocmai cu îngerii, Te sârguiești ca să mă faci, iar eu, întru răutate, pe mine mă micșorez! Înmulțitus-au păcatele mele, Doamne, și de-a pururea se înmulțesc și nu este margine întru mulțimea lor. Și cine va plânge pentru mine? Numai Tu singur, Mântuitorule, de-a Ta bunătate îndemnat fiind, cauți spre mine, cel necăjit. O, cum Te voi ruga pe Tine, Stăpâne, când gura mi-am umplut-o cu ocări? Sau cum Te voi iubi, când sunt plin de patimi? Sau cum va sălășlui în mine adevărul, când eu cu minciuna pe mine m-am ocărât? Sau cum Te voi chema pe Tine, când poruncile Tale eu nu le-am păzit? Căci după ce am luat cunoștința adevărului m-am făcut răpitor, prigonitor, rău sfătuitor, aspru și cu cugetele asupra aproapelui aruncându-mă, nemilostiv spre săraci, mânios, leneș și iubitor de haină strălucitoare. Și încă și acum mă aflu întru gânduri întinate, întru întărâtări, întru iubire de plăcere, întru slavă deșartă, întru mândrie, întru voirea cea rea, întru prigonire, întru mânie.

Nimic fiind, mă socotesc în sine-mi că sunt ceva. Mințind, de-a pururea împotriva celor mincinoși strig. Întinez biserica trupului meu cu gânduri și cu fapte

curvești, iar eu împotriva curvarilor propovăduiesc. Judec pe cei ce greșesc, fiind eu însumi plin de greșeli. Judec pe dosăditori și furi, însumi fiind fur și dosăditor. Luminat vreau să mă arăt oamenilor, înlăuntrul sufletului fiind necurat. În biserică și la masă în față vreau să stau, femeilor vreau să mă arăt vesel și înaintea străinilor mă înalț. Între ai mei, mă socotesc cuminte și înțelept, iar între cei înțelepți, desăvârșit. Către cei credincioși numai înțelept mă socotesc pe mine, iar pe cei fără de minte și neînvățați ca pe niște dobitoace îi defaim. Când sunt vrednic de ocară, mă mândresc. Când gândesc să fiu cinstit, mă disprețuiesc. Dacă mi se cere să fiu drept mă răzvrătesc, iar când mi se spun cele adevărate, urăsc. Mustrat fiind de fratele meu, mă mânii, iar voind să mă împotrivesc ispitei, obosesc. Nu voiesc a cinsti pe cel vrednic și, nevrednic fiind, cinste cer. Nu voiesc a mă osteni. Dacă nu-mi slujește cineva, mă mânii pe el. Nu voiesc a merge cu cei ce lucrează, iar dacă nu mă laudă pe mine cineva, îl grăiesc de rău. Când îl văd pe fratele meu în nevoi, nu-l cunosc, iar când e sănătos și în cinste, îl vizitez. Pe cei mai mari ca mine îi defaim, iar pe cei mai mici îi trec cu vederea. Când izbutesc să mă stăpânesc de la vreo faptă rea, mă trufesc. Dacă isprăvesc postul și privegherea cu nesupunere și cu grăire de rău, ca într-o cursă mă prind. Iar când întru rugăciune stau și stăruiesc, nu iert. Când face cineva o faptă bună, nu o văd, dar e destul cu o faptă mică să greșească, și-l mustru. Pe toate cele frumoase ale oamenilor le nesocotesc, însă de faptele cele deșarte ale lor mă las robit. Pe dinafară mă arăt smerit și blând, dar pe dinăuntru sunt mândru și neîndurat. Cu părerea sunt ca și cum n-aș dori nimic, dar în fundul inimii

sunt bolnav de dragoste de argint. Și ce să mai vorbesc despre chipul în care îmi folosesc vremea, căci numai cu părerea m-am lepădat de lume, pe când înlăuntrul cugetului eu vorbesc lumii. Bârfirile cele din adunări, cercetările gândurilor ascunse ale oamenilor, pomenirile cele deșarte, vorbirile cele fără de folos de la mese, nesațiul darurilor și al luărilor, certurile cele pierzătoare, iată lucrurile pe care le fac cu cugetul meu.

Aceasta este viața mea, acesta este cugetul cu care mă lupt împotriva mântuirii mele. Trufia și slava deșartă a mea nu mă lasă să-mi privesc rănile, ca să mă vindec. Acestea sunt vitejiile mele, aceasta este oastea de păcate cu care vrăjmașul mă cuprinde. Și întru acestea aflându-mă și rămânând eu, ticălosul, cu slava sfințeniei caut să mă înfășor. Petrecând în păcate, vreau să fiu socotit un drept. Și ce răspuns pot să dau pentru toate acestea? Că diavolul este cel care m-a sfătuit! Dar nici lui Adam nu i-a folosit un astfel de răspuns! Sau poate vreau să mă îndreptățesc cu ispita lui Cain? Dar nici el n-a scăpat de a Domnului dreaptă hotărâre.

Ce răspuns voi da eu când mă va judeca Dumnezeu? Nu este nici un răspuns pentru lenevirea mea. Mă tem să nu fiu și eu dintre aceia pe care i-a zugrăvit Pavel drept vase ale urgiei pe care, diavolul le cere în stăpânire, pe care, pentru nebăgare de seamă, în patimi și necinste i-a lăsat Dumnezeu. O, cât îmi este de frică să nu cadă o astfel de hotărâre asupra mea!

Tu, Doamne, mie păcătosului mi-ai pus pocăință și pururea vrei să mă mântuiești pe mine, nevrednicul. Înviază, Dătătorule de viață, sufletul meu cel omorât cu păcatele. Spală-mi orbirea cea învechită a ticăloasei mele inimi. Și plângi, căci cu adevărata lepădare de lu-

me încă nu m-am lepădat și de lanțurile trufiei mele încă nu m-am scuturat. Din postul cel adevărat al Bisericii încă n-am gustat și cu slava cea înșelătoare a lumii sunt înfășurat. Pragurile facerilor de bine nu le-am trecut și bucuriile cele adevărate ale dragostei nu le-am cunoscut. La îndrăzneala facerilor de bine n-am pășit, iar pe fratele meu pentru greșelile lui l-am osândit. La lumina cunoașterii adevărului n-am ajuns, dar pe alții despre mântuire vreau să-i învăț.

Toate ți le-a dat ție preabunul Dumnezeu, o suflete: cunoștință, pricepere, înțelepciune. Cunoaște-ți folosul! Cum te socotești a da lumini aproapelui, întunecat fiind? Fă-te ție doctor, o suflete! Suspină! Lăcrimează! Spală-ți, prin post cuviincios, necurăția păcatelor!

Dumnezeule Cel preabun și înalt, Stăpâne, Care singur ai, stăpânire peste viață și moarte, dăruiește-mi mie, păcătosului, în ceasul acela înfricoșător al venirii Tale, îndurările Tale cele multe, ca să nu fiu pârât acolo, înaintea strașnicului Tău divan, și să nu fiu de ocară înaintea privitorilor: îngeri, arhangheli, prooroci, apostoli, patriarhi, ucenici, pustnici și drepți. Mântuitorul meu, pedepsește-mă aici, unde de dulceața păcatului m-am îndulcit, ca un Părinte bun și iubitor de fii, iar acolo iartă-mă, ca un Dumnezeu ceresc, singurul fără de păcat. Căci tot păcatul eu, ticălosul, l-am lucrat, iar dacă pornesc să mă pocăiesc, nu am lacrimi.

Vai mie! Cu ce ochi voi mai vedea eu, păcătosul și trândavul, strașnicul Tău divan pe care, Doamne, șezând, mă vei vădi pe mine? Te știu Judecător înfricoșător, întru slava Dumnezeirii vrând să mă mustri pe mine. Toată viața mea, vrednicul de jale, totdeauna cu înverșunare am cheltuit-o și în noroiul dezmierdărilor

m-am tăvălit. Toate greșelile ascunse în adâncul sufletului meu, Tu singur le cunoști, Ziditorul meu! Nimeni nu este ca mine, un locaș al păcatului. Nimeni așa ca mine n-a întărâtat bunătatea Ta, Stăpâne, urmând întru toate pornirile răutății. Dar pentru că ești adânc fără de fund al tuturor milelor, arde adâncul păcatelor mele, și să nu-mi răsplătești mie cu răsplătiri vrednice de ceea ce-am lucrat! Să nu mă osândești în văpaia gheenei, căci nesuferită este urgia Ta, Doamne. Căci cine va putea suferi oare îngrozirea ei? Pentru că focul nu se stinge și viermele nu doarme.

Teme-te de îngrozirea iadului, o, suflete al meu! Leapădă somnul cel greu al lenevirii și dormirea cea pierzătoare a trândăvirii. Aproape este sfârșitul și lângă ușă, judecata! Oare ce ne va întâmpina după ce sufletul se va despărți de trup?

Adunați-vă împreună cu mine, Cuvioșilor și Drepților, cei ce cu nevoința cea bună v-ați nevoit, și ca pe un mort plângeți-mă, sau ca de unul jumătate viu și jumătate mort îndurați-vă, fiindcă eu sunt plin de rușine și nu am îndrăzneală pentru păcatele făcute de mine întru cunoștință. Vărsați peste mine mila voastră ca pe o tainică lucrare a milostivului Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Rugați-vă Lui ca în dar să mă întoarcă, și nu nevrednic să mă aflu în ceasul venirii Lui. Și să nu aud nicidecum acea înfricoșată hotărâre: „Du-te de la mine, blestematule, lucrător al nedreptății, căci nu te cunosc!“

De aceea, Te rog pe Tine, Lumina cea adevărată, Naștere binecuvântată din Sfântul Tău Părinte, Chipul Ipostasului Lui, Cel ce șezi de-a dreapta Slavei Lui necuprinse, Fiu al lui Dumnezeu prea dulce, Hristoase al meu: să nu mă lepezi pe mine, cel căzut, neispitite Hris-

toase. Căci mult se veselește vrăjmașul meu când vede că deznădăjduiesc din pricina răutății și se bucură când în deznădejde mă dau lui robit. Tu, cu milostivirea Ta, rușinează nădejdea lui și mă smulge din dinții și din lanțurile lucrării lui, care, cu mult meșteșug a tăbărât asupra mea, Doamne. Dăruiește-mi lumina lăuntrică ca să cunosc deplin meșteșugurile potrivnicului. Căci nenumărate sunt alunecările pe care mi le pune înainte: smintelile, vătămările, multa câștigare, trufia, plăcerile cele trupești, teama de post, fuga de rugăciune, lenea și odihna multă, pentru zburdălniciile trupului. Pe cât se sârguiește ca să mă piardă pe mine, pe atâta mă lenevesc spre a mă mântui. Și pe cât acela mă pândește și mă vânează, pe atât eu nu bag de seamă și mă las prins.

Ia aminte, suflete! Grijește-te și nu dormi! Nu lua aminte la greșelile altora, ci mai vârtos cercetează-ți greșelile tale. Nu umbla să scoți paiul din ochiul fratelui tău și al aproapelui, ci ostenește-te zi și noapte, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-ți scoți bârna din ochii tăi. Sârguiește-te! Apucă a te judeca înainte de Hristos, Cel care pentru tine S-a răstignit cu trupul pe cruce. Căci de nu ne vom judeca aici cu asprime pe noi înșine, cum vom putea scăpa dincolo de judecata cea groaznică și de osânda lui Dumnezeu?

Îndură-Te spre mine, Doamne, pentru milostivirea Ta, și mă mântuiește pe mine pentru bunătatea Ta, cu rugăciunile Preacuratei noastre Stăpâne, de Dumnezeu Născătoare, și ale tuturor Sfinților Tăi. Că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Plânsul de joi seara

Iată, iarăși cad la ușa Stăpânului meu, cu cucernicie închipuindu-mă și strigând cu frică. De folos îi este

robului a nu fugi de mâinile stăpânului său după ce i-a greșit lui, ci mai vârtos a stărui pe lângă dânsul. Auzi, Stăpâne, suspinul meu și primește graiul cererii mele pe care îl aduc eu, păcătosul, cu cucernicie. Varsă peste mine, ticălosul, măcar o picătură din nesfârșitul noian al îndurării Tale, ca să am puțină osârdie spre a mă îndrepta pe sine-mi. Căci dacă nu vei da lumina Darului Tău sufletului meu, nu voi mai putea să-mi cunosc păcătoșenia.

Vai mie, căci, apucând înainte, păcatul a aflat loc de odihnă întru inima mea și mă înnegrește și mă cufundă, silindu-mă pururea a-L mânia pe Domnul Dumnezeu. O, vai mie, ticălosul! Cum nu mă înfricoșez eu de focul cel nestins și cum nu mă cutremur eu de muncile cele veșnice! Căci, iată, a pus lege în mine și fără întrerupere mă trage întru pierzare. Căci măcar că mă mustru adesea și păcatele nu încetez să le mărturisesc, totuși rămân cu sufletul întru cele rele. Văzând, nu văd, fiindcă păcătuiesc. Nu mă ostenesc cu sufletul ca în adevăr, să mă îndrept, ci zi cu zi și fără întrerupere, pocăința mea o prihănesc. Rob sunt păcatului și, nevrând fac răul, ca un ostășit de păcat lui mă supun. Și, putând a fugi de el, m-am făcut birnic lui, fiindcă l-am lăsat să ajungă împărat în mine. Plătesc leafă trupului, îngrijindu-mi patimile. Și măcar că-mi dau seama că îi sunt rob, când el îmi poruncește ascult fără întârziere. Fug de mânia ce va să fie, dar ca un câine legat în lanț mă supun în grabă celui ce-mi poruncește. Adică urăsc păcatul, fug de fărădelege, dar rămân în patimă, căci sunt robit. Ca un șiroi curg asupra mea patimile, ca o fântână adâncă se adună în mine îndemnurile lor. Înlăuntrul cugetului, de multă vreme le-am unit cu mine și nu îmi vine să mă despart de ele.

Mă sârguiesc să-mi schimb vrerea, dar iată că-mi stă împotrivă așezarea cea dintâi a patimilor mele. Mă ajută necontenit să mă îmbogățesc în patimi și datoria cea veche nu-mi îngăduie să i-o plătesc. Vreau să-i dau înapoi și el îmi mai adaugă. Și oricât m-aș sili să mai plătesc dintr-însa, el tot adaugă necontenit alte patimi, ca să-mi arate întotdeauna că din a lui plătesc. Și văzând el că necurmarea datoriei mă pleacă pe mine să fiu ticălos, așază în mine zilnic pofte noi și mă face să uit patimile, ca să nu le mărturisesc. Mă întâmpină cu patimi străine și, împlinindu-le pe acestea, le uit pe cele ce au venit asupra-mi și necontenit descopăr că sunt dator.

Alerg la patimi ca la niște prieteni și, împrumutându-mă la dânsele, le am ca niște stăpâni. Iar cele care cu puțin înainte mă sârguiau ca să mă izbăvesc, iată că acum mă fac, printr-însele, rob desăvârșit vândut. Mă chinuiesc să tai și să rup legăturile lor, și iată că patimi noi mă cuprind și mă țin. Mă lupt și mă ostenesc să scap întru totul de stăpânirea lor și la apropierea de luptă mă simt și mă descopăr un ecou al lor. O, cumplită stăpânire în mine a legăturilor păcatului! O, stăpânire a răului, a vicleanului balaur. Mă zbat să scap de el și mai mult mă prinde; ba încă și mintea mi-am vândut-o păcatului. De somn mă las cuprins, când vreau să lupt. Nici măcar să mă rog nu-mi îngăduie vrăjmașul, ci ca într-o funie de aramă îmi ține legată mintea; și voind să fug, nu lasă legătura. Întemeind păcatul în mine tot mai adânc, trage zăvorul puternic pe ușa cunoștinței. Și pentru ca nu cumva aceasta să se unească cu Dumnezeu, așează drept paznic la ușă duhul răutății. El mi-aduce mereu înainte tot felul de gânduri proaste și mă pleacă să cred că nu e judecată pentru dânsele, pentru

că nimeni nu le ține minte. Iar eu pun înainte oglinda cugetului și știu că deasupra mea atârnă osânda. Cu aceasta mă ține pe mine, cu aceasta mă leagă, cu aceasta mă vinde și mă cumpără, cu aceasta îmi poruncește să mă supun, după cum zice Apostolul: „Iar omul cel trupesc vândut păcatului". Căci păcatul, în trupul meu fiind, îmi stăpânește mintea și sufletul, din pricina trupului, pe care îl uneltește îl necăjește și-l împilează mereu. Nici a fugi nu poate, nici să mă ajute.

Vai mie, mort sunt eu, cel vinovat! Și orb, cel ce văd! Ca un câine m-am făcut eu, omul. Eu, cel ce gândesc, m-am pogorât în rând cu necuvântătoarele. Miluiește-te pe tine, o, suflete al meu! Sârguiește-te, înainte de despărțire, să nu ne încuiem afară împreună cu fecioarele cele nebune! Căci nu le e cu putință a moșteni viața celor morți în păcat, și nici a câștiga cununa alergării celei bune, celor ce au dormitat.

Miluiește-mă Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărădelegea mea. Căci dacă mă vei ajuta să mă izbăvesc din ticăloasa robie a patimilor, numai atunci voi putea să Te slăvesc ca pe Dumnezeul meu. Și numai dacă vei vrea Tu mă vei mântui! Și numai dacă mă vei binecuvânta Tu mă voi izbăvi.

O, Doamne Dumnezeule! Cred că poți toate acestea și nu deznădăjduiesc. Știu că după mulțimea îndurărilor Tale vei curăți mulțimea păcatelor mele. Știu că pe toți i-ai miluit și îi miluiești pe cei ce se întorc către Tine din toată inima! Mărturisesc că și eu, care m-am îndulcit de darul Tău, am păcătuit ca nimeni altul. Tu, Cel ce pe cei morți i-ai sculat, ridică-mă pe mine, cel ce sunt mort cu păcatul. Tu, Cel ce pe orbi i-ai tămăduit,

luminează și ochii cei întunecați ai inimii mele! Tu, Cel care din gura șarpelui pe Adam l-ai izbăvit, trage-mă și scoate-mă și pe mine din noianul fărădelegilor mele. Căci oaia Ta sunt și mâncat de leu m-am făcut cu păcatele, dar fiu mă voi face, dacă mă voi tămădui cu darul Tău. Lepădat m-am făcut ca un lepros. Dar Tu, dacă vei voi, să mă curăți! Știu, vai, că întru cunoștință am păcătuit! Tu, Doamne, pe Zaheu l-ai miluit ca pe un vrednic. Miluiește-mă și pe mine, care sunt netrebnic! Lup era Pavel oarecând, gonind oile Tale. Fiară era, rupând oile Tale, dar păstor l-ai făcut cu Darul Tău, tămăduind și grijind oile Tale. Știu că el întru necunoștință a păcătuit. Dar pe mine, Doamne, cele ce cu cunoștință am greșit, miluiește-mă cu Darul Tău cel covârșitor!

Vai mie! Mă sfiesc de cei ce acum se sfiesc de mine, ca nu cumva să mă rușinez de dânșii pentru păcatele mele cele ascunse! Mă rușinez de cei ce m-au născut pe mine. Vreau să mă fac pe mine ca văduva din Evanghelie - care, supărând pe judecătorul cu stăruința ei și-a dobândit cererea - și ca prietenul cel îndrăzneț vreau să mă arăt către Tine, preabunule și singurul Stăpân, ca să întorci sufletul meu cel ce în păcat s-a robit. Acela pâine a cerut spre mângâiere, iar eu dezlegarea sufletului de osteneală cer. Acela hrană trupească a cerut, iar eu chemarea înapoi a sufletului cerșesc. Ascultă, ca un Bun și Preabun, glasul plângerii mele și întoarce-mă, ca să fac rod bun de pocăință. Răcorește-mi arșița conștiinței mele, înnoindu-mă pe mine, cel învechit cu patimile păcatului, ca după ce mă voi izbăvi de robia aceasta să pot răsufla cu ușurare văzduhul slobozeniei mele și cu bucurie și veselie să slăvesc bunătatea Ta!

Știu, o, Stăpâne Doamne, că milostiv ești și voiești ca să mă schimbi. Aștepți cu nespusă bucurie și bunătate rodul voirii mele și ești gata să mă miluiești, o, nemărginit de bunule Doamne! Dar vrei să vezi așezământul meu. Căci miluind, voiești să mă înveți, și iertându-mă, voiești să mă câștigi părtaș al împărăției Tale.

Vai de simțirea mea! Vai de ticăloșia mea! O, împovăratul și pământescul meu suflet! O, inimă răzvrătită! O, gură plină de amărăciune! O, gâtlej, mormânt deschis! Pentru ce nu-ți aduci aminte, o, suflete, de calea netrecută a despărțirii tale? Pentru ce nu te gândești la călătoria aceea? Pentru ce tragi asupra-ți pedepsele cele veșnice? Ce faci, o, suflete, petrecând ca un animal fără de pricepere? Vai mie, cum aleg întunericul mai mult decât lumina! Cum iubesc plăcerea care astăzi este, dar mâine nu mai este, mai mult decât bunătățile cele veșnice și negrăite. Vai mie, cum voiesc mai mult podoaba cea întunecată și înnegrită s-o îmbrac, decât aceea în chipul soarelui! Cum cinstesc mai mult locuința cea întunecată și înnegrită a iadului meu, decât Împărăția Cerurilor, eu, păcătosul, singur și întru cunoștință voind să mă rănesc.

Vino-ți în fire, suflete al meu! Teme-te de Dumnezeu! Slujește-L! Slujește-L întru toate faptele bune, ca să nu primești din mâna Lui îndoite pedepse. Iubește-L pe Dumnezeul tău și umblă în calea Lui cu dreaptă credință. Înțelege, o, suflete, că veacul acesta se aseamănă locului de luptă al balaurului. Balaurul cel tare, negreșit se nevoiește să biruiască. El se surpă și e batjocorit de unii pe care îi vedem că se încununează prin înșelarea lui. Unii, prin amărăciunea pricinuită de el, dobândesc veselia veșnică. Alții, prin plăcerea lor, amărăciunea vieții veșnice o află. Unii, prin lepădarea de sine, pe diavol îl

biruiesc. Iar pe alții, care se înfășoară întru sine, cu înlesnire el îi biruiește. Celor ce-L iubesc pe Dumnezeu din tot sufletul lor, războiul cu diavolul li se pare ușor, dar celor ce iubesc lumea, războiul le este nesuferit și greu.

Înțelege, suflete ticăloase, că bucuria veacului acestuia și desfătarea și odihna lui sunt pline de scârbe și amărăciune, iar necazurile și răstignirile luptei pricinuiesc bucurie negrăită și viață veșnică. Întoarce-te, o, suflete! Nevoiește-te întru liniște, ca ceasul morții și al despărțirii să nu te prindă nepregătit. Înțelege, o, suflete al meu, care-ți este chemarea. Cum îți este priceperea, cum mergi, pentru cine și până când? Toți la sfârșitul lucrurilor celor pământești au ajuns, deci sfârșitul va sosi și la a ta neîngrijire.

Întoarce-te, o, suflete la Domnul! Întoarce-te cât mai ai timp! Încredințează-ți viața, cu hotărâre, în mâinile lui Dumnezeu! Lucrează cu El și pentru El și pregătește-te să intri în a Lui slavă atunci când, din îndurare, va binevoi să te cheme la El, căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Plânsul de vineri seara

Sufletul meu necăjit se apropie de Tine, Stăpâne Sfinte! Cu lacrimi Îți vorbește Ție despre vrăjmașul cel pierzător și cu smerenie cade înaintea Ta, rugându-se din pricina potrivnicului, care-l necăjește. Deci, de vreme ce vine la Tine, auzi-l pe el degrabă! Și de vreme ce aleargă la Tine cu dorire, cercetează-l cu sârguință! Dacă îl vei trece cu vederea, el, necăjit fiind, va pieri. Iar dacă pentru întrebările Tale îl vei auzi și-l vei cerceta, se va afla. Dacă vei căuta spre el, se va mântui. Dacă îl vei auzi, va prinde putere. Să nu-l treci cu vederea pe

el ca să nu-l apuce vrăjmașul. Să nu pomenești întărâtările mele cele prea rele, cu care am îndepărtat darul Tău, milostive Stăpâne. Să nu-mi răsplătești după faptele mele, ci mai vârtos dăruiește-mi mie, păcătosului, puțină vreme, spre a afla adevărată pocăință, Iubitorule de oameni, Bunule. A suferit darul Tău o mulțime de nelegiuiri ale tinereților mele, ca acum să sufere și lepădarea, întărâtarea și îndrăzneala mea. Nu pot să uit, o, Doamne, că, Tu Însuți Te-ai jurat asupră-Ți că nu voiești moartea păcătosului, ci mai vârtos să se pocăiască de păcatele lui, prin îndurările Tale. Darul Tău, Stăpâne, Iubitorule de suflete, totdeauna biruiește, cu îndurările și cu milostivirile Tale. Miluiește și mântuiește pe cei ce Te doresc! Și iarăși, îndurările Tale, pretutindeni propovăduiesc prin Evanghelii, prin Apostoli și prin toate scripturile Sfinților Părinți și dascăli. Știind pilda curvarului, a lui Zaheu, a Cananeencei, a celei cu scurgerea de sânge, a slăbănogului, a orbului, a fiicei lui Iair și a tuturor celor mai înainte scriși, venind la Tine, mă rog: deschide-mi ușa milostivirilor Tale și primește-mă pe mine! Îndulcește-mi mintea, că de multe ori cad întru fărădelegile mele cele dintâi, zăcând ca în noroi în gândurile cele întinate. Și darul Tău, vrând să se coboare în mintea mea, află mirosul urât și respingător, al gândurilor mele cele întinate. Îndată se îndepărtează de mine, neaflând o inimă pregătită în care să poată îndrepta și să slujească.

Spală-mi, Doamne, inima cu apa Ta prealuminoasă, ca să-mi vin în simțire! O, bunătatea și iubirea de oameni a lui Dumnezeu! Cum dorești să îndemni pe toți oamenii să se mântuiască! Cruță, Doamne, pe netrebnicul Tău rob. Cruță, milostive Hristoase, Mântuitorule,

zidirea Ta. Căci dacă Tu, Doamne, nu mă vei înțelepți pe mine, ticălosul și nu-mi vei da lumina inimii, nu voi putea, din cauza răutății, să-mi înțeleg lenevirea și pierzania. Câtă vreme sunt robit de amarul vrăjmaș care mă necăjește, voi striga cu lacrimi, ziua și noaptea, către bunătatea Ta. Izbăvește-mă pe mine din cursele lui, care, cu gânduri desfrânate și cu fel de fel de plăceri, în fiecare ceas îmi necăjește sufletul. Puterea Ta, Hristoase, care a certat valurile mării, să-l certe și pe el și să-l gonească de la mine, netrebnicul robul Tău. Trimite-mi, degrabă Darul Tău, Stăpâne, ca să-l alunge de la mine pe balaurul cel mare, împreună cu toate gândurile grozave și rele. Fiindcă străpunsăturile săgeților lui s-au făcut putreziciuni întru inima mea și eu în tot chipul le ascund, întru a mea nebunie. Doctorul cel bun strigă către mine. El plăți nu ia, sânge nu varsă, dar lenevirea mea nu-mi dă voie să mă duc la El. Vine El să mă tămăduiască și mă află mâncându-mi rănile. După ce le-am mâncat, mă căiesc, însă căința mea nu e adevărată. Izvor al tuturor tămăduirilor și Părinte al îndurărilor ești Tu, Preabunule și milostive Dumnezeule, Cel ce dăruiești de-a pururi cele bune, celor care cer de la Tine. Căci eu însumi am cerut adesea nenumăratele Tale vindecări și darurile cele bune pe care mi le-ai dăruit zi de zi.

Nemăsurată este adâncimea milostivirii Tale, care vindecă pe toți cei ce vin la Tine. Pentru aceasta, fără de sfială rog bunătatea Ta, mult suferitorule de rău, Doamne, să vină iar peste mine Darul Tău, să-mi adune mintea și să-mi vindece rănile cele grele. Căci iată, învăluiri și griji vremelnice mă tulbură și mă fac să nu mă mai îngrijesc de bunătățile Tale cele veșnice. Fii îndelung răbdător asupra mea! Nici cerul nici pământul

nu vor putea să-Ți mulțumească după vrednicie, pentru tămăduirile pe care Tu le verși asupra noastră. Căci cu ce cinste vrednică vor putea oare să Te răsplătească? Prin lacrimi le dăruiești și prin plâns le înmulțești Tu în mijlocul nostru. O, putere a lacrimilor!

Dăruiește-mi, Doamne, mie, nevrednicului, lacrimi de pocăință ca să-mi spăl păcatele și să-mi luminez inima, să-mi șterg datoriile cele multe prin puține lacrimi. O, de-aș putea să-mi spăl zapisul păcatelor cu lacrimile mele, să sting cu ele focul ochilor mei ce arde pentru mine în adâncurile iadului. Căci cei care plâng aici se vor izbăvi de plânsurile cele veșnice. Dar eu cum stau, Doamne? Îmi adun necontenit gândurile de pretutindeni și încă nu m-am slobozit de lucrările duhurilor celor rele, ce vor să mă opresc în văzduh din pricina lor, și încă nu mi-am cunoscut mulțimea cea nemărginită a păcatelor mele. Căci cele ce mă cufundă în păcat rodesc încă în sărmanul meu trup.

O, până când eu, ticălosul, mă voi îmbăta, fără de vin, de ale mele păcate? Ca un rob rău, așa îmi bântuiesc și-mi vrăjmășesc eu singur mântuirea, ca și cum alții ar trebui să vină și să ia asupra lor ostenelile mele. O, cum nu priveghez și cum totdeauna încerc îndelung răbdarea Ta, Doamne! Pururea am înaintea ochilor amărăciunea mea. Și Tu toate le rabzi îndelung, pentru bunătatea Ta, Doamne. Dăruiește-mi doctorie de întoarcere ca să mă vindece de amărăciunile mele. Ajută-mă, Doamne, să mă pot înfrâna. Dăruiește-mi umilința inimii, ca să-mi petrec în pocăință toate zilele vieții mele. Luminează ochii cei întunecați ai inimii mele, ca să vin cu osârdie să lucrez în Biserica Ta, căci mi-am pierdut vremea vieții în păcate și în deșertăciune.

Ceasul al unsprezecelea a sunat pentru mine, o, suflete! Cârmuiește-mi, Doamne, corabia vieții mele și dăruiește-mi din plin, o, Doamne, pricepere și înțelepciune ca să-mi călăuzesc călătoria vieții. Căci ceasul despărțirii a venit pentru mine, o suflete, și m-am înfricoșat foarte înțelegându-mi sărăcia. În loc să mă bucur, eu mai vârtos m-am înfricoșat. Înfricoșătoare este cu adevărat, o, suflete, sosirea ceasului morții pentru cei păcătoși, pentru cei trândavi și pentru cei ce nu se sârguiesc să petreacă în curăție viața aceasta vremelnică.

Doar lucrătorii cu rugăciune și cu post se pot bucura în ceasul de despărțire, căci văd înaintea ochilor osteneala cea mare a pustnicilor: privegherile, ajunările, metaniile, rugăciunile, lacrimile, și sufletul lor saltă vrând să plece din casa trupului, la loc de odihnă, pe când păcătosului îi este scârbă de vremea despărțirii, căci el vede înaintea ochilor lenevia și trândăvia. Însă nu i se mai dă voie să grăiască ceva, în strădania lui de împlinire a poruncii, după căința ce este atunci în inima lui. Inima lui s-a împietrit de atâta lenevire și nu mai e în stare să se întoarcă în clipa aceea.

Vai mie, suflete! Pentru ce nu te îngrijești de viața ta? Pentru ce te risipești atâta în lumea care te înconjoară? Fără de veste se va face chemarea ta și ce vei face acolo, dacă aici nu lucrezi nimic? Ce vei răspunde înaintea divanului Judecătorului celui înfricoșător? O, cum te fură vrăjmașul și tu nu pricepi! Cum te jefuiește pe tine de bogăția cea cerească și tu nu cunoști, mândrule și risipitorule!

Îndelung-răbdătorule, Fiule al lui Dumnezeu, bunule, blândule și preamilostive Hristoase, sprijinește-mă! Dăruiește-mi, Mântuitorule, cugetare statornică la via-

ța ce va să fie, ca să îndeplinesc bine voia Ta. Măcar la bătrânețe fă-mă, Doamne, ajutor și împreună lucrător al Darului Tău! O, cum voi putea oare să stau înaintea înfricoșătorului Tău scaun eu, risipitorul? Cum mă voi afla eu, nerăbdătorul și cel fără de roadă, împreună cu cei desăvârșiți, cu cei ce-au adus roadă Bisericii Tale. Întru ce fel de osândă voi fi aruncat eu, Doamne, atunci când sfinții se vor cunoaște unii pe alții întru cămările cele cerești, atunci când voi vedea pe Cuvioși, pe Drepți, pe împărați întru lumina cea neînserată pe veci ducându-se, iar păcătoșii cei răi, mândri și trufași, cei ce au benchetuit fără de grijă, mergând să ardă în focul nestins.

O, suflete nepriceput, o, suflete fără simțire, care ți-ai urât viața cea veșnică! Până când obiceiul cel rău, cu pofte blestemate, te va robi pe tine? Oare nădăjduiești, în lenevirea ta, că sfârșitul tău întârzie a veni? Nu! Căci va veni la tine ca un fulger! Atunci când nu te aștepți, îl vei auzi cum te strigă să-i plătești vama.

Priveghează, o, suflete, cu lacrimi rugându-te! Strigă din toată inima spre a te găsi întors spre rugăciune în ceasul despărțirii, al morții tale, pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, și ale tuturor Sfinților Tăi, că bine ești cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Plânsul de sâmbătă seara

Și astăzi, Doamne, cu fața rușinată și în pământ plecată, îndrăznesc către Tine, Stăpânul îngerilor și Ziditorul tuturor, eu, care sunt pământ și cenușă, ocara oamenilor și defăimarea norodului, vierme și nu om. Sunt mustrat și prihănit cu totul, plin de durere și de întristare. Cum voi căuta către bunătatea Ta, Stăpâne? Ce fel de limbă necredincioasă și întinată voi îndrăz-

ni să mișc către Tine? Și cum voi face începutul mărturisirii mele? Peste măsură am întinat eu, ticălosul, numele Tău și mai ticălos decât curvarul din Evanghelie am viețuit curvește. Căci pe acela ce este întru mine după chipul Tău l-am întinat și l-am lăsat fără pază. Care păcate ale mele eu, ticălosul, voi cere mai întâi să mi le ierți? Pe cele întru cunoștință, cu neasemănare neiertate, sau iertarea tuturor călcărilor de porunci pe care, cu gândurile mele și cu simțurile, nevrând le-am săvârșit?

Știu, Doamne, că pentru multele întinări ale sufletului meu și pentru necurăția mea, nu sunt vrednic de chemarea Ta. Nu pot sta întru rugăciune înaintea Ta. Nu pot să caut și să privesc la înălțimea cerurilor, căci pornirile rele, fără rânduială uneltind, sufletul l-au întinat întru totul. Haina cea de nuntă a Botezului mi-am mânjit, căci toată mintea s-a frământat în gândurile dracilor. Prin toate lucrurile și gândurile, pururea Te amărăsc, iar pe vrăjmașul meu, care se luptă cu mine pururea, îl trag către mine și lui îi slujesc. Cugetul mă mustră, fața mi se rușinează în inima mea. Osândit de mine însumi, aștept Judecata Ta. O, cum mă dă pe față înverșunarea din mine și cum, fără întrerupere, în noroi mă tăvălesc. De-a pururi cu gânduri desfrânate mă pângăresc, căci din pruncie chiar m-am făcut vas păcatului. Și acum, în fiecare zi, știind că mă așteaptă Judecata, eu totuși păcătuiesc. Nu vreau să mă împotrivesc poftelor trupului, ci întotdeauna mă rătăcesc și patimilor robesc.

Vai mie, Doamne, cât de rău am cheltuit îndelungata Ta răbdare! Vai mie, vremea vieții am petrecut-o în deșertăciuni! Doamne, să nu mă mustri cu mânia Ta. Să nu dai la vedere toate lucrurile mele cele urâte și necuviincioase ca să le afle toată lumea, și nici înaintea

îngerilor spre osândă veșnică să nu mă dai. Știu că de toată rușinea și de toată osânda sufletului sunt vrednic, Stăpâne! O, cum voi putea plânge orbirea sufletului meu? Cum voi plânge atâta necunoștință? Cum voi plânge voirea mea atât de pătimașă și nepocăită? Alăturatu-m-am cu dobitoacele cele fără de minte și m-am asemănat lor. Gol m-am făcut eu, ticălosul, prin a mea trândăvie, căci străin sunt de cei ce întru rugăciune și întru priveghere s-au nevoit.

Caută spre mine cu milă, Stăpâne, dintru înălțimea cea sfântă a Ta. Vezi neîndreptarea sufletului meu cel ticălos și cu judecățile Tale miluiește-mă și mă îndreaptă. Ca și cum aș sta înaintea sfântului scaun al slavei Tale, ca și cum m-aș fi atins de preacuratele Tale picioare, așa mă rog și mă dăruiesc Ție cu inima zdrobită. Miluiește-mă, Milostive, pe mine, făptura Ta. Întoarce-mă pe mine cu darul Tău. Știu că toate le poți și nimic nu este cu neputință înaintea Ta. Să nu aștepți voința mea cea stricată, căci nu am osârdie spre a mă îndrepta.

Plângeți toată firea cea văzută și nevăzută pentru mine, cel care întru păcate și-n patimi de tot am îmbătrânit. Plângeți pentru mine, cel care pentru cei ce mă văd întreg și înțelept, dar pe dinlăuntru de-a pururea curvesc.

O, suflete ticălos, s-a apropiat dezlegarea ta de trup! Pentru ce te veselești de privirile cele străine de tine, de care vrei să te lași? Cu care lucruri ai veselit pe Domnul, pe Născătoarea de Dumnezeu, pe Sfinți și pe vecinii tăi? Trezește-te, suflete ticălos, ca să nu te afli în scârbe și-n suspine, ca să nu plângi fără de folos în vecii vecilor. Căci de ar veni atunci toate în mintea ta, nu te vei ajutora. Acum este vremea răscumpărării, pe care toți au folosit-o.

Trimite-mi spre ajutor puterea Ta, Doamne, întoarce-mă și miluiește-mi inima, care s-a făcut peșteră și locaș dracilor. Nu sunt vrednic să-Ți cer iertare, Doamne, că de multe ori am făgăduit să mă pocăiesc Ție și mincinos al făgăduinței m-am făcut. De multe ori m-ai ridicat și eu iarăși am căzut. Pentru aceasta atrag osânda asupra mea și mărturisesc că sunt vrednic de toată munca și pedeapsa. Căci de câte ori mi-am luminat mintea cea întunecată și ai adunat din rătăcire gândurile mele, și eu m-am dus iarăși cu sufletul meu spre cel rău! Totul mă înspăimântă și mă cutremur când mă gândesc cum m-a biruit patima. Cum voi povesti darurile ce mi s-au dat mie de la Darul Tău, Doamne, pe care eu, ticălosul, le-am lepădat și le lepăd din pricina lenevirii mele! Căci Tu, Stăpâne, cu nenumărate daruri m-ai umplut pe mine, iar eu, ticălosul, Ți-am răsplătit cu cele potrivnice.

Și tu, Doamne, Cel ce firesc ai îndelunga răbdare și adâncul milostivirii, să nu mă părăsești ca să fiu tăiat precum smochinul cel neroditor. Să nu te grăbești a mă secera din viață crud și fără de vreme. Să nu mă răpești pe mine nefiind pregătit. Să nu mă ridici pe mine înainte de a-mi aprinde candela. Să nu mă iei pe mine neavând îmbrăcăminte de nuntă. Ci, ca un bun și iubitor de oameni, miluiește-mă pe mine, și dăruiește-mi ani de pocăință, și nu pune sufletul meu gol la jalnică mustrare înaintea înfricoșatului Tău divan. Căci dacă dreptul abia se mântuiește, apoi eu cel necredincios și păcătos, unde mă voi arăta? Și dacă strâmtă și necăjită este calea ce duce la viață veșnică, atunci eu, cel ce am benchetuit desfătându-mă și înălțându-mă, cum mă voi învrednici bunătăților celor veșnice? Tu Doamne, Mân-

tuitorul meu, Fiu al adevăratului Dumnezeu, în dar întoarce-mă de la răutatea ce este în mine și de la pierzare.

La mila Ta năzuiesc eu, rătăcitul. Primește suspinele mele ca pe lacrimile femeii desfrânate, căci Tu știi, Stăpâne, cât de lesne e alunecarea spre păcat a firii omenești! Adu-ți aminte că din tinerețe se pleacă mintea omului spre cele rele. Să nu te mânii asupra noastră, ci deschide-mi ușa milei Tale. Să nu biruiască trândăvia mea iubirea Ta de oameni, să nu biruiască lenevia mea sârguința Ta. Primește, Stăpâne, și auzi întinata și nevrednica mea rugăciune, Cel ce nu Te întorci de la rugăciunea păcătoșilor, Cel ce dai mâna celui ce zace jos. Povățuiește-mă pe mine la frica Ta! Dă-mi lacrimi de umilință! Am ridicat ochii cei duhovnicești ai sufletului meu către Tine, Doamne; să nu mă lepezi de la fața Ta. Că binecuvântat este numele Tău în vecii vecilor! Amin.

Plânsul de Duminică seara

Ca înaintea înfricoșatului Tău divan de judecată, Doamne, sunt eu, osânditul! Și fiind mustrat de priveliștea cea îngrozitoare a faptelor mele și văzând dreapta hotărâre rostită de gura Ta care mă așteaptă, strig eu cu lacrimi: Drept ești, Judecătorule, și dreaptă este judecata Ta! Căci întocmai ce mi se cuvine primesc eu de la Tine!

O, luminilor, prea sfinți îngeri, picați lacrimi asupra mea! Căci mila lui Dumnezeu am nesocotit-o statornic și nu m-am umilit pe mine precum a vrut El. Deci, cu adevărat, după dreptate sunt pedepsit. Când Domnul mila Sa mi-a pus-o înainte, eu, necugetând, n-am luat-o în seamă. Deci cu dreptate se întoarce acum de la mine. Și cu urgie îmi vor grăi atunci îngerii: „S-a dus vremea de pocăință. Acum este răsplătirea!“

Mângâierea a slăbit. Pocăința și lacrimile sunt nelucrătoare. Muncile se înmulțesc. Suspinele mele nu se aud. Acum este tânguirea nesfârșită. Acum du-te, ia-ți răsplata pentru lucrurile tale cele amare și cumplite, arzându-te ca o materie a firii celei amare și a viermelui celui neadormit! Ca un fiu al întunericului desfătează-te! Ai iubit întunericul cel veșnic, îndulcește-te de fețele cele negre, pentru că ai urât lumina cea de-a pururea nemuritoare! Acolo va fi plânsul cel neîncetat și scrâșnirea cea dureroasă. Vai mie, suflete ticălos al meu, că ești gol cu totul de fapte bune! Cum vei vedea pe Judecătorul cel nemitarnic? Arhanghelii stând și cântându-I, toți pământenii de înfricoșatul scaun de judecată tremurând! Căci Judecătorul este fără milă celor ce n-au lucrat aici mila. Vai mie atunci, suflete necăjit, căci nu va fi glas, nici ascultare. Veșnic se vor veseli cei drepți, veșnic se vor munci ceilalți, pentru că pe Dumnezeu cel drept nu L-am ascultat. Deci nevoie este de aici să strigăm spre Dumnezeu și oamenilor să le vestim. Chezași pentru aceasta sunt Cuvioșii și Drepții. De aceea și eu, Doamne, vestesc Numele Tău. Iartă-mă pe mine, netrebnicul robul Tău!

Să nu treci cu vederea ticăloasa mea rugăciune. Mâinile mele întinate către tine le întind; să nu mă lepezi pe mine, cel încărcat de patimi, ci, caută spre mine cu iubire de oameni și cu blânda Ta milostivire! Pe mine cu dezmierdările de tot m-am întinat, frumusețea sufletului întru totul am necinstit-o, cugetelor celor trupești m-am robit și stăpânirea mea cea dintâi am pierdut-o. Vrăjmașul sfătuindu-mă, nebunește pe el l-am ascultat și pe idolii patimilor în suflet i-am înălțat. Poftele pântecelui le-am împlinit și strălucirea minții, de tot am înnegrit-o.

În cinstea de fiu adevărat fiind, dobitoacelor celor necuvântătoare m-am asemănat. Frică strașnică și cutremur mă cuprind când văd înainte scurea morții care vine asupra tuturor în chip tainic și mă găsește pe mine, vai, tot neîndreptat. Pentru aceea, din adâncuri strig către Tine, Doamne, și cad înaintea Ta cu lacrimi. Fii mie milostiv și iubitor de oameni, căci spre Tine am nădejdile mele. Ajută-mă să scap de urgia de dincolo! Binevoiește ca sufletul meu cel împietrit să câștige înaintea Ta puterea de a rodi fapte bune! Gândurile cele sterpe scutură-le cu focul Sfântului Tău Duh! Să nu mă tai ca pe pomul cel neroditor și în focul cel nestins, să nu mă trimiți, Doamne! Să nu faci din mine paie ale văpăii iadului, ci ca pe niște grâu să mă primești rimești, Doamne, în hambarul Tău. Genunchii inimii mele plec eu, ticălosul, căci nu îndrăznesc să caut la ceruri. Primește rugăciunea gurii mele celei întinate, Cel care ești fără de păcat, Ziditorule și Împărate al tuturor, Atotputernice. Surpă-l pe vrăjmașul meu, din tot felul de fărădelegi izbăvindu-mă.

O, cum se bucură îngerii și muritorii văzând întoarcerea mea! Am călcat toate poruncile Tale. M-am amăgit cu fapte urâte. Să nu Te îngrețoșezi de mine, preabunule Stăpâne! Izbăvește-mă de robia vicleanului! Cu inima înfricoșată Te rog pe Tine, Doamne, Cel care cu voia Ta m-ai auzit și m-ai iubit atât de mult, încât pentru mine Te-ai întrupat și moarte ai suferit.

O, cum am putut uita dragostea Ta! Cum am putut să mă fac rob tuturor dezmierdărilor, spurcându-mi trupul și sufletul în tot felul și-n tot locul? Pentru aceasta strig: Păcătuit-am, Doamne, și pururea păcătuiesc! De aceea, înaintea Ta stau eu acum osândit. Ci dă-mi dezlegare de răutățile mele, ca un Dumnezeu milostiv și îndurat!

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, Maica lui Dumnezeu, ușa cea cerească și chivot sfânt, mântuire întemeiată te am pe tine. Mântuiește-mă, Stăpână, în dar! Legiunile de îngeri, în cer, de multe ori suspină pentru mine, ca nu cumva să se răpească fără de veste sufletul meu și să merg în curgerile focului. Legiuitori, Apostoli înfricoșați șezând pe scaune cu Judecătorul, îngeri înarmați cu paloșe și înfricoșători, vor despărți inimile păcătoșilor. Atunci se va tângui toată suflarea, căci nu vor avea margine, vai, muncile cele cumplite. Apucă mai înainte de toate acestea, suflete. Urmează plânsul desfrânatei și strigă împreună cu dânsa: Izbăvește-mă, Mântuitorule, de înfricoșata groază a muncilor celor veșnice! Pe Tine te laudă neîncetat Heruvimii și Serafimii cei cu șase aripi. Te cântă cetele cele cerești și Îți slujesc și se închină Ție, Treime în Unime. Lumină nenăscută ești, Părinte, și dimpreună, fără de început, Îl ai pe Fiul Tău. Și de-a pururea împreună vecuitor Îl ai pe Duhul Sfânt, care dăruiește tuturor suflare de viață, ca un milostiv, îndurător și bun.

Cu rugăciunile Mucenicilor și ale Proorocilor, ale Apostolilor, ale Cuvioșilor și ale Ierarhilor, primește și glasul nostru, Părinte ceresc. Slavă Ție, Doamne, căruia Ți se cuvine slava și stăpânirea, împreună cu Preasfântul, bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Cuprins